

JAMES ISLINGTON

STÍN VĚCÍ ZTRACENÝCH

LICANIUS: KNIHA PRVNÍ

HOST

Tacin Rada

Ildora

OSTROVY
CALANDRA

BOUŘLIVÉ
MOŘE

Narutav

NARUT

Deilannis

Lantarba

Malacarský les

Menaatské
hory

Thrindar

Tasidel

Devfis

Talmiel

ANDARRA

Variden

Caladel

VASHIJSKÝ OCEÁN

Shal
Terom

N

E

S

K

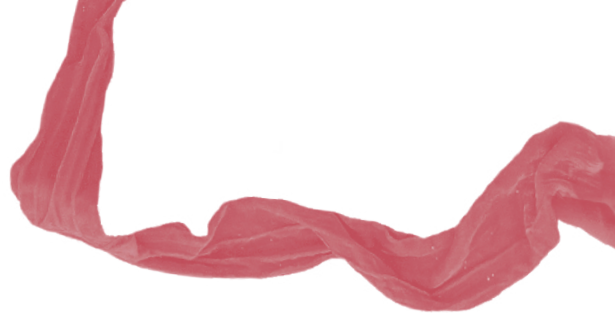

HOST

JAMES ISLINGTON
STÍN VĚCÍ
ZTRACENÝCH

STÍN VĚCÍ ZTRACENÝCH

JAMES ISLINGTON

BRNO 2018

The Shadow of What Was Lost

Copyright © 2015 by James Islington

Map © Tim Paul Illustrations

Translation © Milan Pohl, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-553-5 (PDF)

ISBN 978-80-7577-554-2 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-555-9 (MobiPocket)

Sonje.
Bez tvého nadšení, lásky a podpory
by tato kniha nikdy nevznikla.

PROLOG

Zazářil blesk.

Hladinu Eryth Mmorgu na okamžik zalilo světlo. Zvířené, rozbourené vody budily dojem, jako by se do kalných hlubin jezírka zabodl obrovský nůž. O sotva viditelný ostroh černých skal se rozbila tmavá vlna, se zasyčením vyplivla třicet metrů do vzduchu spršku vodní tříště a zase ustoupila. Svět se znovu ponořil do tmy, vlny však nabíraly na síle. Další zařvala, zasyčela a vzdychla, ještě hlasitěji než zarachocení hromu, které následovalo. A další.

Tal, usazený na skále vysoko nad vodní tříští, to všechno netečně sledoval. Pohyboval se jen jeho plášť, vlající mu za zády, vzdouávající se a pleskající v poryvech větru. Staré oči v mladé tváři upřeně hleděly do noci, k zejícímu chřtánu Eryth Mmorgu. Ovál zubatých skal ozářil další blesk. Vlny hladově olizovaly rozeklané stěny, jako by chtěly pohltit každého, kdo se odváží do jejich blízkosti.

Za Talem se nacházelo holé ploché skalisko Taagova štítu. Nic tam nerostlo, dokonce ani zarputilé, jedovaté křoví, které přežívalo jinde v divočině. Obsidiánový povrch byl obroušený dohladka neustálými vichry; dvacet kroků od Tala končil dalším srázem, téměř tak strmým jako ten, nad nímž právě seděl. Dobýt Taagův štít bylo schopno jen málo mužů a ještě méně z nich by se do toho chtělo pustit.

Na severním obzoru za jezírkem náhle prolomila tmou mdlá narudlá záře. Tal počkal, až se mu pročistí zrak, a kmitl očima ke světlu. Signální oheň jako by na okamžik pohasl a pak z něj vykvetla koule jasných oranžových plamenů, ostré světlo v pustině, propalující se Talovi do hlavy. Zalupal po dechu, na chvíli zavřel oči a pokoušel se uklidnit.

Jak dlouho hleděl do hlubin? Příliš dlouho. Zjistili, že utekl, a vyhlásili poplach. Hruď mu drásala chladná, ostrá bolest, jakou už delší dobu necítil. Strach.

„Vydrž,“ mumlal si, když znovu upřel pohled na rozhněvanou hladinu. „Vydrž.“ Přestože polevil v soustředění, jeho dílo již bylo téměř hotovo.

„Utíkáš, Tal'kamare. Před útekem jsem tě varoval.“ Slova burácela kolem vrcholku hory, jako by nebyla pouhým zvukem, ale čímsi hmatatelným.

Talovi se sevřel žaludek. Otočil se a zapátral očima po svém pronásledovateli.

„Znám pravdu,“ řekl tiše. Teď už ho viděl: byl ještě na druhé straně vrcholku, pomalu se však kradl k němu. Stín, tmavší než ostatní. Stvoření, které tam tak docela nebylo. Jeho mistr.

Tvor ze sebe vyrazil smích, z něhož se Talovi dělalo zle. „Vždyť ty už nevíš, co je pravda. Byl to jen jeden člověk, Tal'kamare. Lhal; sám jsi to tvrdil. Skolil jsi ho za jeho faleš. Vzal jsi jeho hlavu a nabodl ji na kůl. Pověsil jsi ji ke Dveřím Iladrieliným, aby ji všichni viděli! Vzpomínáš si na to?“ Stín se zastavil. Pozoroval Tala. Vyčkával.

Tal zaváhal a dlouze se zadíval do šera.

„Ano,“ zachrptěl. Mistrova přítomnost jako by ho svírala ze všech stran. Chvilí netoužil po ničem jiném než plazit se před svým pánem a prosit ho za odpuštění.

Pak ta chvíle minula a on ze stínu vycítil nedočkavost — a ještě něco dalšího, sotva znatelného. Něco, co u svého mistra nikdy předtím neviděl.

Nervozitu.

Pokračoval v řeči a s každým slovem se mu vracela sebejistota. „Ano,“ zopakoval pomalu, „ale mýlil jsem se. Vydal jsem se po cestě, kterou mi ukázal. Našel jsem důkaz.“ Jeho hlas byl nyní silnější. „Vydal jsem se do Res Karthy. Zeptal jsem se Lythů.“ Mluvil stále hlasitěji. „Vydal jsem se do Studní Mor Aruila a promluvil si s Hlídačem. Na Rozcestí jsem našel Nethgallu a mučil jsem ji, dokud mi neřekla všechno, co věděla.“ Teď už křičel, konečně ze sebe vypouštěl mnoho let potlačovaný hněv jako hlasitý řev, který jako by se rozléhal po celém Talan Golu i daleko za ním. „Vydal jsem se hluboko pod hory, pod samotnou Ilin Toru. Našel jsem Zrcadla.

Pohlédl jsem do nich a dozvěděl se jednu věc!“ Odmlčel se, hlasitě oddechoval s tváří zkroucenou v ponurém triumfu. „Jednu pravdu nade všemi ostatními.“

Stín se přikradl blíž, výhrůžně se vztyčil a předstíraná mírnost z jeho hlasu zmizela. „Co ses dozvěděl, Tal'kamare?“ zasyčel posměšně.

Tal se zhluboka nadechl. „Jsi falešný.“ Vyslovil to klidně, se vzdorovitým pohledem upřeným na tmavý obrys. „Naprosto, skrz naskrz falešný.“

Otočil se a mávl rukou dolů k vodě. Nad vlnami se rozzářil jasný modrý kruh, točící se čím dál větší rychlostí. Tal se ohlédl a zjistil, že stín stojí přímo u něj, vyplňuje celý jeho zorný úhel, pouští mu do tváře smrdutý dech. Tvor se zasmál ošklivým, špinavým smíchem, vyjadřujícím pouze opovržení.

„Odsud neutečeš,“ zavrčel. „Přede mnou se neschováš.“

Tal se poprvé po několika letech usmál.

„Mýlíš se. Tentokrát půjdu tam, kam za mnou Aarkein Devaed nemůže,“ řekl tiše.

Udělal krok vzad, přes okraj útesu. Padal.

Stín se přišoural ke srázu a sledoval, jak Tal prochází Branou mimo jeho dosah. Vířící prstenec modrého ohně na kratičku chvilku zaplál bílou září a pak se rozplynul. Nezůstalo po něm nic, co by potvrdzovalo, že někdy existoval.

Tvor se zadíval na místo, kde býval kruh. Hladina byla nyní klidnější, jako by se nechala usmířit.

Náhle pochopil.

„Vody obnovy,“ zasyčel.

Svět se naplnil jeho křikem.

KAPITOLA 1

Čepel mu shora dolů po tváři rýsovala pomalou čáru obně.

Zoufale se snažil vykřiknout, ucuknout, ale ruka, která mu zakrývala ústa, mu zabránila v obojím. Neviděl nic než ocel, šedou a špinavou. Teplá krev mu stékala po levé líci na krk a pod košili.

Potom už vnímal jenom střípky.

Smích. Horký závan vína v útočnickově dechu.

Zmírnění bolesti a křik — nikoli jeho vlastní.

Prosící blasy, přeskakující strachy.

A potom ticho a tma.

Davian prudce otevřel oči.

Mladík chvíli seděl s bušícím srdcem na židli a pomalu dýchal, aby se uklidnil. Potom se odtáhl od stolu, za nímž usnul, a promnul si tvář. Nepřítomně přejížděl rukou po vystouplé jizvě, která mu vedla od koutku levého oka až k bradě. Měla teď růzovobílou barvu. Dávno se zahojila, ale přesto ho rozbolela pokaždé, když se staré vzpomínky pokusily vyplavat na povrch.

Postavil se a protáhl si svaly ztuhlé dlouhou nečinností. Při pohledu z okna se zašklebil. Ze své malé komůrky vysoko v Severní věži měl výhled téměř na celou školu a ve všech oknech pod ním už byla tma. Pochodně v držácích na nádvoří slabě plápolaly a prskaly, z posledních sil se snažily nevyhasnout.

Ztratil tedy další večer. Utíkaly mu mezi prsty mnohem rychleji, než by se mu líbilo.

Davian si povzdechl, upravil stínítko lampy a jal se probírat myriádami knih, bez ladu a skladu rozložených na stole. Samozřejmě už je všechny přečetl, většinu z nich několikrát. Žádná mu nenabídla odpovědi — ale přesto k nim znovu usedl, náhodně si vybral jeden svazek a začal jím unaveně listovat.

Chvíli nato protálo těžké noční ticho prudké zabušení na dveře.

Davian sebou trhl, pak si z očí odhrnul neposlušnou kadeř vlnitých černých vlasů, přešel ke dveřím a pootevřel je.

„Wirre,“ vypravil ze sebe s mírným překvapením a otevřel dveře natolik, aby jimi mohla projít atletická postava jeho plavovlasého kamaráda. „Co tu děláš?“

Wirr však nevstoupil. Místo obvyklého veselí z něj sálal neklid a Davianovi se sevřel žaludek, když náhle pochopil, proč za ním chlapec přišel.

Kamarádovi jeho reakce neunikla a zasmušile přikývl. „Našli ho, Dave. Je dole. Čekají na nás.“

Davian polkl. „Oni to chtějí udělat hned teď?“

Wirr opět přikývl.

Davian zaváhal, věděl však, že nemá smysl zdržovat. Zhluboka se nadechl, pak uhasil lampu a vydal se po točitém schodišti dolů za Wirrem.

Když vyšli z věže a vykročili kalně osvětleným dlážděným nádvořím, Davian se zachvěl v chladném nočním vzduchu. Škola sídlila v ohromném hradě z darejijské éry, ačkoli původní velkolepost této majestátní stavby vzala částečně za své kvůli všemožným opravám a nesourodým přestavbám provedeným v průběhu posledních dvou tisíc let. Davian v něm žil celý svůj život a znal každý centimetr jeho pozemku — od komůrek služebnictva u kuchyně přes nevysoký masivní palác, kde měli pokoje starší, po každý sešlapaný schod čtyř nepřehlédnutelných šestihranných věží čnicích vysoko k nebi.

Dnes mu však důvěrně známé prostředí skýtalo pramalou útěchu. Vysoké vnější hradby se zlověstně tyčily ve tmě.

„Víme, jak ho chytili?“ zeptal se.

„Zapálil si táborák pomocí Esence.“ Wirr zakroutil hlavou; v mdlém světle skomírajících pochodní na stěnách to téměř nebylo vidět. „Nejspíš se jednalo o pouhý pramínek, ale na silnici poblíž byli správci. Jejich Hledače se spustily a...“ Pokrčil rameny. „Před pár hodinami ho předali Taleanovi a Talean to nechce protahovat déle, než je nutné. V zájmu všech zúčastněných.“

„Přesto nebude příjemné to sledovat,“ zamumlal Davian.

Wirr na chvíli zvolnil krok a pohlédl stranou na kamaráda. „Ještě můžeš přijmout Ashinu nabídku, že tam půjde místo tebe,“ poznamenal tiše. „Vím, že teď je řada na tobě, ale... co si budeme povídat, správa k tomu nutí studenty jenom proto, aby nám připomněla, že totéž by se mohlo stát i nám. Určitě si nikdo nemyslí, že takovou připomínku právě teď potřebuješ. Nikdo by ti to neměl za zlé.“

„Ne.“ Davian rázně zavrtěl hlavou. „Zvládnu to. A navíc, Leehim je stejně starý jako Asha. Ona ho zná lépe než my. Nikdo by ji k tomu neměl nutit.“

„To ani nás,“ zamumlal Wirr, přikývl však na souhlas a znovu přidal do kroku.

Prošli východním křídlem hradu až k úřadovně správce Taleana. Dveře už byly otevřené a na chodbu se z nich vylévalo světlo lamp. Davian opatrně zaklepal na dveřní rám a nakoukl dovnitř. Starší Olin jim s vážnou tváří pokynul, ať vstoupí.

„Zavřete za sebou, chlapi,“ požádal je šedovlasý muž a přinutil se k něčemu, co zřejmě pokládal za uklidňující úsměv. „Ostatní už jsou tady.“

Než Wirr zavřel dveře, Davian se rozhlédl po osazenstvu malé místnosti. Byla zde starší Seandra s drobnou postavou, složenou do křesla v rohu. Nejmladší učitelka na škole byla většinou samý úsměv, ale toho večera měla na tváři unavený, odevzdaný výraz.

Přítomen byl samozřejmě i správce Talean, zachumlaný do modrého pláště, který ho měl chránit před chladem. Se zachmuřenou tváří oběma chlapcům mlčky pokývl a Davian mu kývnutí oplatil. Po třech letech ho pořád ještě překvapovalo, že Taleana tyto procesy vůbec netěší. Snadno se dalo zapomenout na to, že Talean ve skutečnosti nechová k Nadaným nenávisť, na rozdíl od mnoha svých druhů po celé Andaře.

Posledním člověkem v místnosti byl Leehim, připoutaný k židli uprostřed místnosti.

Chlapi bylo patnáct let, tedy o pouhý rok méně než Davianovi, kvůli svému poníženému postavení však vypadal mnohem mladší.

Přes oči mu zplihle visely tmavohnědé vlasy, hlavu měl skloněnou a nehýbal se. Davianovi v první chvíli připadalo, že je v bezvědomí.

Pak si všiml Leehimových rukou. Přestože je chlapec měl pevně spoutané za zády, chvěly se mu.

Dveře zapadly a Talean vzdychl. „Zdá se tedy, že jsme připraveni,“ promluvil tiše. Vyměnil si pohled se starším Olinem a pak se postavil před Leehima, aby na něj chlapec viděl.

Všichni mlčky obrátili pozornost k Leehimovi. Chlapec nyní upíral pohled na Taleana. Davian viděl v Leehimových očích hrozný strach, přestože se ho chlapec snažil skrýt, jak nejlépe uměl.

Správce se zhluboka nadechl.

„Leehime Perethare. Před třemi večery jsi odešel ze školy bez Okovu, nevázaný Čtvrtou zásadou. Porušil jsi Dohodu.“ Odříkával ta slova formálním tónem, ale v hlase mu přitom zazníval soucit. „Proto budeš před těmito svědky zbaven své schopnosti používat Esenci, jak žádá zákon. Po dnešním dni už nebudeš bez zvláštního povolení od některého z Tolů vítán mezi Nadanými v Andaře — zde ani nikde jinde. Rozumíš?“

Leehim přikývl a Davianovi na zlomek vteřiny připadalo, že tentokrát by to mohlo mít klidnější průběh než obvykle.

Potom však Leehim promluvil. V jeho situaci dříve či později promluvil každý.

„Prosím.“ Přejížděl pohledem po přítomných, v očích měl úpěnlivou prosbu. „Prosím, nedělejte to. Nedělejte ze mě Stín. Dopustil jsem se chyby. Víckrát se to nestane.“

Starší Olin na něj smutně pohlédl a vykročil k němu s malým černým kotoučem v ruce. „Na to už je pozdě, hochu.“

Leehim na něj chvíli zíral, jako by mu nerozuměl, a pak zavrtěl hlavou. „Ne. Počkejte. Počkejte, prosím.“ Bezmocně trhal pouty a po tvářích se mu koulely slzy, až musel Davian odvrátit zrak. „Prosím, starší Oline,“ škemral pořád Leehim. „Jako Stín nemůžu přežít. Starší Seandro. Počkejte, prosím. Budu —“

Davian koutkem oka zahlédl, jak se starší Olin sklonil a přitiskl černý kotouč Leehimovi ke kůži na krku.

Přinutil se obrátit pohled zpátky k chlapci, který zmlkl uprostřed věty. Nyní se pohybovaly pouze jeho oči. Vše ostatní bylo strnulé, ochromené.

Starší Olin kotouč na chvíli pustil. Malá kulatá věc držela Leehimovi na krku, jako by ji tam Olin přilepil. Starší se napřímil, pak pohlédl na Taleana a ten zdráhavě kývl na souhlas.

Starší se znovu sehnul a tentokrát se kotouče dotkl jen jedním prstem.

„Promiň, Leehime,“ zašeptal a zavřel oči.

Kolem Olinovy ruky se rozzářila aureola mihotavého světla a vzápětí záře začala proudit po jeho nataženém ukazováku do kotouče.

Celé Leehimovo tělo se roztrásl.

Nejprve se chvělo jen trochu, sotva znatelně, ale pak se prudce zamítalo, když jeho svaly zachvátila křeč. Talean zlehka položil Leehimovi ruku na rameno, aby se chlapec nepřekotil i se židlí.

Po dalších několika vteřinách zvedl starší Olin prst z kotouče, ale Leehim se pořád svíjel v křečích. Když Davian spatřil, jak se od Leehimových očí šíří tmavé čáry, ošklivé černé žíly plazící se po chlapcově tváři a vysávající barvu z jeho kůže, ucítil v hrdle žluč. Takhle znetvořený bude Leehim po zbytek života.

Potom chlapcovo tělo ochablo. Bylo po všem.

Talean se ujistil, že Leehim dýchá, a pak pomohl staršímu Olinovi rozvázat jeho pouta. „Ten chudák si nejspíš nebude pamatovat ani to, že ho chytili,“ řekl potichu. Zaváhal a zalétl očima ke starší Seandře, která pořád ještě upírala prázdný pohled na Leehimovo zhroucené tělo. „Mrzí mě, že k tomu muselo dojít — vím, že jste ho měla ráda. Až procitne, dám mu jídlo a několik mincí na cestu.“

Seandra chvíli mlčela a pak přikývla. „Děkuji vám, pane správce,“ zašeptala. „Cením si toho.“

Davian vzhlédl ke staršímu Olinovi, který mezitím dokončil svou práci a přistoupil k chlapcům.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se jich, ačkoli jeho otázka byla zjevně určena spíš Davianovi než Wirrovi.

Davian polkl. Vřely v něm emoce, ale přikývl. „Ano,“ zalhal.

Starší mu povzbudivě stiskl rameno. „Děkuji ti, že jsi dnes večer přišel. Vím, že to pro tebe muselo být obtížné.“ Kývl ke dveřím. „A teď se oba běžte prospat.“

Davian i Wirr pokorně sklonili hlavy. Naposledy pohlédli na Leehimovo ochablé tělo a vyšli ze správcovy úřadovny.

Wirr si za chůze unaveně promnul čelo. „Nechceš, abych ti ještě chvíli dělal společnost? Po něčem takovém bych ani náhodou nedokázal hned usnout.“

Davian přikývl. „To jsme dva.“

Do Severní věže se vraceli v zadumaném, ponurém mlčení.

Když se chlapci vrátili do Davianova pokoje, posadili se a nějakou dobu mlčeli.

Potom se Wirr zavrtěl a obrátil ke kamarádovi soucitnou tvář. „Vážně jsi v pořádku?“

Davian na okamžik zaváhal. Pořád ještě se snažil proplout zuřivým vírem emocí, s nímž zápolil několik posledních minut. Nakonec prostě pokrčil rameny.

„Aspoň vím, na co se můžu těšit,“ utrousil. Měl co dělat, aby se mu netrásl hlas.

Wirr zkrivil tvář a pak na Daviana přísně pohlédl. „Takové věci neříkej, Dave. Pořád máš ještě čas.“

„Já že mám ještě čas?“ Jindy by se Davian přinutil k úsměvu, ale dnes večer mu Wirrovo povzbuzování znělo příliš falešně na to, aby to prostě nechal být. „Do Slavnosti havranů zbývají tři týdny, Wirre. Tři týdny do Zkoušek. Pokud se do té doby nenaučím používat Esenci, skončím stejně jako Leehim. Jako Stín.“ Zavrtěl hlavou a hlas mu ztěžkl zoufalstvím. „Tu prokletou Značku jsem dostal před třemi lety a od té doby se nedokážu Esence ani dotknout. Nejsem si jistý, jestli vůbec ještě zbývá něco, co bych mohl vyzkoušet.“

„To neznamená, že bys to měl prostě vzdát,“ poznamenal Wirr.

Davian zaváhal a pak na kamaráda rozmrzele pohlédl. „Můžeš mi naprosto upřímně říct, že věříš tomu, že Zkoušky zvládnou?“

Wirr ztuhl. „Dave, to přece není fér.“

„Takže si myslíš, že je nezvládnou?“ nenechal se odbýt Davian.

Wirr se zakabonil. „Tak dobře.“ Narovnal ramena, pak se předklonil a pohlédl Davianovi do očí. „Myslím si, že Zkoušky zvládneš.“

Jeho hlas byl plný přesvědčení, ale Davian si přesto všiml, jak Wirrovi vycházejí z úst tmavé pramínky připomínající kouř.

„Já to říkal,“ zamumlal Davian.

Wirr se na něj zamračil a pak vzdychl. „Při sudičkách, někdy tu tvoji schopnost vážně nesnáším.“ Zakroutil hlavou. „Hele — já vážně věřím tomu, že máš šanci. A dokud máš šanci, byl bys blázen, kdybys nevyzkoušel všechno, co se dá. Vždyť to přece víš.“

Tentokrát Wirr nelhal a Daviana hryzlo svědomí, že kamaráda dostal do tak nepříjemné situace. Promnul si čelo a ztěžka vydechl.

„Promiň. Máš pravdu. Nebylo to fér,“ uznal, zhluboka se nadechl a donutil zvržené emoce, aby se trochu zklidnily. „Vím, že se mi jenom snažíš pomoci. A nevzdávám se... jen mi docházejí nápady. Přečetl jsem všechny knihy o Nadání, které máme, vyzkoušel jsem každou duševní techniku. Všichni starší říkají, že mé teoretické znalosti jsou vynikající. Nevím, co dalšího bych ještě mohl zkusit.“

Wirr sklonil hlavu. „Nemáš se za co omlouvat, Dave. Něco vymyslíme.“

Chvilí bylo ticho a Davian zaváhal. „Vím, že už jsme o tom mluvili... ale kdybych prostě řekl starším, že vidím, když někdo lže, možná by mi dokázali pomoci.“ Polkl; nedokázal Wirrovi pohlédnout do očí. „Možná by to vzali jinak, než si myslíme. Možná vědí něco, co my ne. To přece není totéž, jako kdybych uměl číst cizí myšlenky.“

Wirr se nad jeho tvrzením na okamžik zamyslel a pak zavrtěl hlavou. „Ale je to hodně podobné. Kdyby na to starší přišli, neviděli by v tom velký rozdíl, a Správa už vůbec ne.“ Soucitně se díval na kamaráda. „Sudičky vědí, že nechci, aby z tebe udělali Stín, Dave — ale to by ještě nebylo nic ve srovnání s tím, co by se mohlo stát, kdyby se

k někomu doneslo třeba jen slůvko o tom, co dokážeš. Pokud by je napadlo, že umíš číst myšlenky, označili by tě za Augura — a v Dohodě se naprosto jasně píše, co se stane pak. Starší tě zbožňují, ale v tomhle případě by tě vydali Správě, než bys řekl švec.“

Davian se zamračil, ale pak přikývl. Tento rozhovor vedli už mnohokrát a pokaždé skončil stejně. Wirr měl pravdu a oba to věděli.

„Takže asi zpátky do práce,“ poznamenal Davian a přelétl pohledem hromadu knih na stole.

Wirr se podíval stejným směrem jako jeho kamarád a sražil čelo. „Nenapadlo tě, že se možná přepínáš, Dave? Víím, že máš starosti, ale vyčerpání ti nepomůže.“

„Musím využít čas, který mi zbývá,“ opáčil suše Davian.

„Ale jestli chceš někdy používat Esenci, potřebuješ spát déle než jednu nebo dvě hodiny denně. Nedivím se, že nedokážeš ani zapálit svíčku. Nejspíš svou Zásobu vyčerpáváš už tím, že tak dlouho ponocuješ.“

Davian unaveně mávl rukou. Tuhle teorii slyšel v uplynulých několika týdnech od mnoha lidí, kteří si o něj dělali starosti, ale Wirr se o ní zmínil poprvé až teď. Potíž byla v tom, že sám Davian věděl, že mají pravdu. Jestliže Nadaný překračoval své tělesné limity, instinktivně při tom čerpal Esenci ze své Zásoby a vynahrazoval tak svému tělu energii, kterou měl získat při spánku. A pokud vyčerpával svou Zásobu, aby se udržel v bdělém stavu, jeho snaha použít Esenci k něčemu jinému byla předem odsouzena k nezdaru.

Tři roky s rozumnějšími návyky mu však nepomohly problém vyřešit. To, co mu bránilo Nadání používat, sahalo hlouběji než pouhá nevy spalost.

Wirr ho chvíli pozoroval, pak si povzdychl a pomalu se zvedl. „No, nehledě na to, jestli se chceš nebo nechceš prospat, já rozhodně ano. Starší Caena ode mě očekává, že dokážu určit hlavní pohnutky alespoň poloviny členů Sněmu, a zítra s ní mám schůzku.“ Pohlédl z okna. „Přesněji za pár hodin.“

„Proč nespíš při nepovinných lekcích o politice? Myslel jsem, že proto na ně chodíš.“ Davian se vyčerpáně usmál, aby dal najevo,

že jen žertuje. „Ale máš pravdu. Díky za společnost, Wirre. Uvidíme se na obědě.“

Davian počkal, až Wirr odejde, a pak se s jistým sebezapřením zahleděl na titul další knihy, kterou si připravil ke studiu. *Principy čerpání a regenerace*. Četl ji před několika týdny, ale možná něco přehlédl. Musí existovat důvod, proč nemá k Esenci přístup, důvod, který mu zatím unikal.

Starší byli přesvědčeni o tom, že je to nějaký blok — že se Davian svým schopnostem podvědomě brání kvůli svým prvním zkušenostem s Nadáním v den, kdy přišel k té jizvě. Davian o tom pochyboval; jizva už dávno nebolela. Věděl, že pokud by byl opravdu Augurem, mohlo by to být příčinou samo o sobě... jenže informace o bývalých vládcích Andarry téměř nebyly k nalezení, a nemělo tedy smysl o této možnosti být jen přemýšlet.

A kromě toho — možná to bylo pouhou technikou. Pokud by načetl dost textů o podstatě Nadání, mohl by získat dostatek vědomostí na to, aby svou neschopnost překonal.

Jakmile osaměl, navzdory svému odhodlání zjistil, že slova na obálce knihy se mu rozpíjejí před očima a ústa se mu sama od sebe otvírají k zívnutí. V jedné věci měl Wirr pravdu. Vyčerpání mu nepomůže.

Zdráhavě vstal, natáhl se a uhasil lampu.

Ulehl do postele a upřel pohled do tmy nad sebou. V hlavě mu pořád ještě vřely emoce. Navzdory únavě a pozdní hodině trvalo ještě dlouho, než usnul.

KAPITOLA 2

Davian s úlekem procítl.

Chvíli bylo ticho a pak se znovu ozval zvuk, který ho probudil — neodbytné zaklepání na dveře. Zamžoural kolem sebe; mlha spánku se ještě nerozplynula. Kolik je hodin? Zezdola z nádvoří k němu doléhaly zvuky hovoru, takže vyučování už nejspíš začalo. V proudu světla z otevřeného okna líně poletovaly částičky prachu; z jeho úhlu poznal, že je aspoň deset dopoledne, možná dokonce k polednímu.

Tlumeně zaklel a vyskočil na nohy. Obvykle se probouzel za úsvitu a spoléhal na to, že jeho tělo bude ten režim dodržovat samo od sebe, ale zřejmě si spánek odpíral déle, než měl. Další zaklepání. Honem se nasoukal do nějakého oblečení, odpotácel se ke dveřím a otevřel je.

Dívka čekající za dveřmi měla světlé vlasy, které jí volně splývaly na ramena, a slunečné počasí posledních několika týdnů jí po tvářích rozstříklo droboučké pihy. Věnovala mu bezelstný úsměv a v očích zelených jako moře jí tančilo pobavení.

„Ahoj, Ash,“ vysoukal ze sebe rozpačitě Davian. Náhle si uvědomil svůj rozcuchaný, pomačkaný zevnějšek.

„Brýtro, Dave. Vypadáš...“

„Já vím.“ Prsty si prohrábl husté neposlušné černé vlasy, i když věděl, že je to k ničemu. „Asi jsem zaspal.“

„Asi určitě. A pořádně,“ souhlasila Asha s rychlým významným pohledem k oknu. Opatrně se ohlédla do chodby, aby se přesvědčila, že tam nikdo není, a ztlumila hlas. „Paní Alita mě dneska ráno pěkně prohání, ale přišla jsem hned, jak jsem mohla.“ Její úsměv zmizel. „Slyšela jsem o Leehimovi.“

Na Daviana plnou vahou dopadla vzpomínka na předchozí večer. Zřejmě se mu to promítlo do obličeje, protože Asha k němu popošla a oči jí náhle zjihly soucitem a starostí. „Jsi v pořádku?“

„Jo, jsem.“ Byla to lež. Když si vybavil Leehimovo tělo svíjející se v křečích, černé žíly plazící se Leehimovi po tvářích, zalila ho čerstvá vlna strachu. Ale před Ashou se k tomu děsu přiznat nemohl. „Nevídel jsem to poprvé. Asi mi to jenom... připomnělo, jak rychle se blíží Zkoušky.“

Asha se zašklebila a mlčky přikývla.

Davian na ni upíral pohled a trochu se mu při tom svírala hrud'. V posledních několika měsících se potýkal s mnoha různými obavami souvisejícími s tím, že se z něj možná stane Stín, ale teprve nedávno si uvědomil, že zdaleka nejhorší z těch obav je ta, že už nikdy neuvidí Ashu. Protože jejich několikaleté přátelství se vyvinulo v něco jiného, silnějšího, alespoň z jeho strany.

Ale to jí nemohl říct. Rozhodně ne teď. Jenom by tím sobě i jí ztížil několik příštích týdnů, bez ohledu na to, jestli k němu Asha chová stejné city jako on k ní.

Chvíli mlčel a zalétl pohledem ke slunci. Vystoupalo tak vysoko, že už do jeho okna obráceného k východu téměř nesvítilo. „Všechno ti povím později,“ slíbil, když si uvědomil, že má i jiné povinnosti. Za řeči se přinutil k úsměvu a snažil se, aby jeho hlas zněl vesele. „Dneska mám přivést zásoby z Caladelu.“

„Zásoby z Caladelu jsi měl přivést před dvěma nebo třemi hodinami,“ opravila ho Asha. „Nechci ti přisypávat sůl do rány, ale kvůli tomu jsem vlastně tady. Paní Alita si všimla, že ses u ní nestavil pro nákupní seznam.“

Davian zasténal. „Co říkala?“ Paní Alita považovala zanedbávání povinností za vážnější prohřešek než kdokoli ze starších. A co huř — hlavní kuchářka Daviana v podstatě vychovala a každou známku toho, že se vyhýbá svým úkolům, brala jako osobní urážku.

Asha pokrčila rameny. „Vždyť víš — to, co obvykle. Něco o tobě, kotli s vroucí vodou a tom velkém noži, co má pověšený u linky. Bylo to tak podrobné, že už si to všechno nepamatuju.“ Blýskla po něm smutným úsměvem. „Ale určitě ti to moc ráda zopakuje.“

„No skvělé.“ Davian se na chvíli odmlčel. „Až s ní budeš mluvit, asi by sis nemohla... nechat pro sebe, že jsem zaspal?“

„Bude se mě na to ptát.“

„Lži.“ Davian povytáhl obočí. „Tím myslím, aby sis něco vymyslela.“

Asha se zatvářila naoko překvapeně. „Zrovna ty že bys...“

Davian si povzddechl a skryl úsměv. „Měla bys to u mě.“

„Stejně jako minule a předminule,“ připomněla mu Asha.

Davian přimhouřil oči, ale tentokrát už se úsměvu neubráníl.
„Díky, Ash.“

Jakmile Asha zmizela za záhybem schodiště, zase dveře zavřel. Náhle měl mnohem lepší náladu. Vůbec se netěšil, až ho paní Alita vyplní, a znovu na něj začínala doléhat vzpomínka na předchozí večer, ale Ashinu ranní návštěvu by si nechal líbit častěji.

Postavil se před zrcadlo a chvíli si vytíral ospalky z očí, narovnával pomačkané oblečení a česal rukou vlasy, až vypadaly jakž takž důstojně. Starší trvali na tom, že každý, kdo se vypraví za školní zdi, musí být jako ze škatulky. Už tak měl zpoždění, a nemělo by tedy smysl přihnát se za paní Alitou rozčepýřený a neupravený a vysloužit si tak ještě přísnější kázání.

Jakmile byl se svým vzhledem spokojený, seběhl po točitém schodišti Severní věže na vnitřní hradní nádvoří. U protější stěny stála skupinka sotva desetiletých studentů kolem staršího Jarrase, který jim vyprávěl nějaký příběh, a někteří z nich se při tom hihňali. Davian zahlédl, jak vousáč provedl sytě rudým pláštěm Nadaných rozmáchlé, přehnaně dramatické gesto, legračně při tom vypoulil oči a děti se rozchechtaly. Davian se pousmál. Jarrase měli všichni rádi.

Spěchal dál a protáhl se úzkým průchodem k zadním dveřím do kuchyně. Většina studentů chodila do kuchyně hlavními dveřmi z jídelny, ale Davian dělal na hradě posluhovače dávno před tím, než se stal studentem, a zvyk je železná košile.

Co nejtíšeji vklouzl dovnitř a nasával dobře známé vjemy. Žár ohniště s hrncem bublajícím nad praskajícími plameny. Mísící se vůně nejrůznějších koření. Veselé brebentění Tori a Gundera, kuchařky a jejího učně, otočených k Davianovi zády a krájejících jakousi zeleninu. I po třech letech si v kuchyni připadal víc doma než ve svém pokoji ve věži.

Zaváhal; paní Alitu nikde neviděl. Tori — staromódní žena středního věku, která Daviana vždycky rozmazlovala, dokud se neprojevil jeho Nadání — si konečně všimla, že někdo přišel. Když zjistila, kdo to je, zase odvrátila zrak. Její hovor s dospívajícím učněm odumřel chvíli poté, co Daviana zahlédl i on.

Davian zrudl. Už zase mu připadalo, že strká nos někam, kam nemá. Dokud se nepřišlo na jeho schopnosti, on a Gunder se společně učili na kuchaře, bydleli ve stejné komůrce. Teď se k sobě chovali jako k cizím. Hradní sloužící sice pracovali pro Nadané, po válce však zůstalo příliš mnoho jizev, než aby si dokázali nevšimnout toho, čím byli jejich zaměstnavatelé. Čím byl *on*.

Někdy přistihl známé tváře, jak se na něj dívají s jakousi smutnou výčitkou v očích. Jako by je zradil, jako by si tuhle cestu vybral, jako by mu nebyla vnucena.

Dnes se Davian přinutil ty pohledy nevnímat. Očima kmital po místnosti a hledal proužek papíru, který by mu napověděl, co má koupit ve městě. Kdyby seznam našel a vydal se na cestu dřív, než se vrátí paní Alita...

„Hledáš tohle?“ ozval se za jeho zády dobře známý hlas.

Mladíkovi se sevřel žaludek. Otočil se a spatřil hlavní kuchařku s nákupním seznamem v ruce a zamračeným výrazem na tváři.

Davian se zachvěl. „Omlouvám se,“ vypravil ze sebe v rozpacích.

Statná žena podrážděně zakroutila hlavou. „Mně se neomlouvěj. To starší dostanou k obědu prázdné talíře. Až se budou ptát na důvod, určitě jim povím, s kým si mají promluvit.“

Zdálo se, že paní Alita se chystá zahájit jedno ze svých kázání, když vtom se zarazila a přimhouřenýma očima si ho prohlédla. „Vypadáš unaveně.“ Pořád se na něj zlobila, v jejím hlase však zaznívala otázka. „Neviděla jsem tě několik dní.“

Davian zalétl očima k Tori a Gunderovi, oba se však vrátili ke své práci a o něčem si spolu povídali. Studenti neměli o svém výcviku mluvit s Nenadanými, ale on a paní Alita to pravidlo často porušovali. Mnoho let se o něj starala, vlastně už od chvíle, kdy se v útlém věku ocitl v péči školy. Měla právo alespoň částečně vědět, co se děje v jeho životě.

„Blíží se Zkoušky,“ řekl tiše na vysvětlenou.

Hlavní kuchařka svráстила obočí a ztlumila hlas, aby ji ostatní neslyšeli. „Žádné pokroky?“ Zkoumavě si prohlížela jeho tvář a zakabonila se ještě víc. „Pořád pochybuješ, jestli projdeš?“

Davian se hryzal do rtu. Nechtěl paní Alitě přidělovat starosti. „Je to prostě... riziko,“ odpověděl pečlivě neutrálním tónem.

„Ale trápí tě to.“ Bylo to konstatování, nikoli otázka. Zнала ho dobře.

Davian zaváhal. „Bojím se,“ přiznal tiše.

Paní Alita mu věnovala soucitný úsměv, mateřsky mu položila ruku na rameno a zlehka ho stiskla. „El nám nenakládá břemena, která bychom neunesli, Daviane. Vždycky to měj na paměti.“

„Budu.“ Davian přikývl, v jejích slovech však nacházel pramalou útěchu. Paní Alita se ho pokoušela vychovat ve Starém náboženství, ale všichni věděli, že veškerá důvěra v Ela a jeho Velký plán zemřela před dvaceti lety spolu s Augury. Davian — stejně jako většina lidí v Andaře — nedokázal věřit něčemu, co bylo tak zjevně vyvráceno. Víra paní Ality však nezakolísala a on to odjakživa respektoval.

Hlavní kuchařka mu do dlaně vtiskla proužek papíru a několik těžkých mincí a pak ho lehce, ale rázně plácla druhou rukou zezadu do hlavy. Zase z ní byla ta stará známá nabručená Alita. „Tak už běž. Čeká na tebe správce Talean. A jestli se to bude opakovat, vymyslím si pro tebe náležité potrestání, Zkoušky Nezkoušky.“ Naklonila se k němu a spiklenecky ztišila hlas. „A příště tě nebude tahat z postele Asha. Myslím, že to by se ti až moc líbilo.“

Prekvapeně zrudl, ale ona už ho vystrčila z kuchyně.

Za chůze si hryzal ret. Vážně je na něm tak znát, co k Ashe cítí? Asha do kuchyně chodila často; doufal, že ať už paní Alita chová jakékoli podezření, bude mít dost taktu, aby jeho kamarádce nic neřekla.

Namířil si to do správcovy úřadovny. Na nádvoří zavládlo ticho; Jarras se svými žáky zmizel. Stranou zápasili dva mladí studenti pod dohledem zasmušilé starší Seandry, ale jinak se nikde nehnulo ani stéblo trávy.

Davian se na chvíli zastavil a pozoroval zápas. Snažil se nežárlit, přesto však ucítil bodnutí závisti vždycky, když jednomu nebo

druhému studentovi šlehalo z dlaní tenoučké pramínky světla, kmitaly proti soupeři a vzápětí se za hlasitého praskotu srážely s jasnými, mihotavými štíty Esence.

Mlčky soubor hodnotil. Obě děti byly zhruba stejně silné, ani jednomu nemohlo být víc než dvanáct let, ale Davian si okamžitě všiml, že štít drobnějšího studenta je lepší, celistvější. Sledoval, jak štěpina jasné Esence probodla štít vyššího chlapce a zavadila mu o paži. Student vykřikl bolestí a překvapením. Zápas brzy skončí.

Davian od nich odtrhl oči a pokračoval v chůzi. Potlačil rozmrzelost, která se o něj pokoušela pokaždé, když viděl, jak někdo používá Nadání. Musel jít. Rychle splnit své povinnosti a pak to zkusit znovu. Víc nemohl udělat.

Se staženým žaludkem došel ke správčově úřadovně. Pořád měl v živé paměti, co se v ní stalo předchozího večera. Dveře Taleanovy pracovny byly pootevřené, ale když se Davian chystal zaklepat, zaslechl zevnitř tlumené hlasy. Jeden z nich nepoznával. V jejich malé škole se jednalo o něco tak neobvyklého, že se okamžitě zarazil.

„Takže chápete, proč jsme tady doopravdy?“ ptal se neznámý hlas.

Chvíli bylo ticho. „Přišli jste si pro toho chlapce.“ Tohle řekl Talean.

„Přesně tak. Strážce severu si myslí, že už je čas.“

Davian se zamračil. Strážce severu — králův bratr a vrchní správce? O čem to mluví?

Znovu se ozval Talean. „Taky si myslím. Slyšel jsem, co se stalo se školou v Arrisu.“

„Udeřili i na Dasari.“ Další cizí hlas, ženský, s ponurým tónem. „Asi sto mrtvých a nikdo nic neviděl.“

Talean dlouze vydechl. „To nerad slyším.“

Ozvalo se zabručení; někdo zřejmě pochyboval, že to správce myslí upřímně. „Povězte mi — jakou tady máte obranu?“

„U brány jsou v každou denní dobu tři strážní. Obvykle jeden starší a s ním dva zkušenější studenti — nebo tři, je-li třeba. Hradby jsou hlídané; pokud se je někdo pokusí zdolat, starší se to okamžitě dozvědí.“ Na chvíli se odmlčel. „Myslíte, že bychom měli strážce zesílit?“

„Možná,“ odpověděl první cizinec. Zdálo se, že Taleanova odpověď na něj neudělala dojem. „Prozatím by to mělo stačit.“

„To je dobře.“ Odmilka. „Takže si myslíte, že jsou to Lovci? Slyšel jsem, že —“

Za dveřmi se ozvalo zašoupání nohou, příliš blízko na to, aby to nechalo Daviana v klidu. Honem se odtáhl. Pochopil, že tento rozhovor není určen pro jeho uši, a podle všeho se jednalo o něco příliš vážného, než aby cizince hovořící s Taleanem mohl prostě vyrušit.

Několik minut bloumal chodbami a neklidně dumal nad tím, co vyslechl. Někdo útočí na školy? Věděl, že občas se to stává — při honbě za nezákonnými odměnami Lovci obvykle stopovali a zabíjeli osamělé Nadané, ale někdy se dali dohromady a zaútočili na větší cíl. Podobné útoky tu a tam podnikali prostí vesničané, kteří se rozhodli, že už nechtějí žít blízko těch, kteří vládou Esencí. V posledních několika měsících však Davian o žádných větších útocích neslyšel, rozhodně ne v takovém rozsahu, o jakém mluvili ti cizinci.

Nakonec si s povzdechem uvědomil, že neslyšel dost na to, aby pochopil, o co vlastně jde. Pokud se jedná o něco, co by jemu a ostatním studentům mělo dělat starosti, starší jim to určitě včas řeknou.

Po chvíli usoudil, že uběhlo dost času, aby to zkusil znovu. A skutečně — když se vrátil ke správčově úradovně, dveře už byly dokořán. Talean seděl sám za stolem, listoval nějakými poznámkami, rukávy košile měl vyhrnuté a modrý správčovský plášť přehozený přes opěradlo jednoho z ostatních křesel. Když se chlapec zastavil před stolem, Talean si sundal brýle na čtení a zvedl se.

„Á, tak tě paní Alita konečně našla. Vidím, že jsi pořád ještě celý,“ řekl se stopou pobavení.

Koutky Davianových úst se stočily vzhůru; ulevilo se mu, že se Talean nehodlá vracet k událostem předchozího večera. „Se slavením počkám, dokud se všichni nedozvědí, proč dneska nebude oběd,“ poznamenal chlapec suše.

Talean se zazubil. „To je asi prozíravé.“ Pokynul mu, ať jde za ním ke skříni se zásuvkami v rohu, a Davian při tom pohybu zahlédl tetování na Taleanově holém předloktí. Chlapec potlačil zachvění jako

pokaždé, když správce Značku uviděl. Byla stejná jako ta jeho — muž, žena a dítě v kruhu —, ale správci se sami rozhodli, že ji budou nosit, zatímco pro Nadané byla nechtěnou nevyhnutelností, která se prostě objevila, jakmile poprvé použili Esenci. Značky správců měly navíc červenou, nikoli černou barvu. Vypadaly jako cejchy — jako by je správcům někdo vypálil do kůže.

„Už je to delší doba, co jsem ti musel nasadit jednu z těch věcí,“ poznamenal Talean, když otevřel horní zásuvku.

Davian pokrčil rameny. „Neposílají mě ven tak často jako ostatní studenty. Vůbec nechápu proč.“ Z hlasu mu odkapával sarkasmus.

Talean se zarazil a pohlédl přes rameno na chlapce. „Snaží se tě chránit, Daviane. Na jejich místě bych možná udělal to samé. Nemáš se za co stydět.“ Poškrábal se ve vousech. „A když jsme u toho — vím, že obvykle nechodíš ven sám. Jestli chceš, řeknu staršímu Olinovi, ať ti najde někoho, kdo tě doprovodí.“

Davian zrudl a zavrtěl hlavou. „Jsou to tři roky. Už nepotřebuju zvláštní zacházení. Od nikoho,“ dodal významně.

Talean vzdychl. „Ano. Na tom něco je.“ Když vytáhl ruku ze zásuvky, držel v ní náramek. Kroucené proužky kovu připomínajícího obsidián se leskly, až v nich Davian viděl svůj vlastní pokřivený odraz. „Natáhni ruku. A měl by sis radši sednout.“

Davian pokrčil rameny. „Nikdy to se mnou nic zvláštního nedělalo.“

Talean něco zabručel. „Ale i tak. Spousta mých studentů říká přesně to samé a pak se diví, proč jsem je nechtyl, když se skáceli k zemi. I leckdo ze starších. Ale opovaž se jim vyslepičit, že jsem ti to řekl.“

Davian se zazubil. „Dobrá.“ Poslušně se posadil do nejbližšího křesla a natáhl před sebe levou paži zápěstím a tetováním nahoru. Když Talean přitiskl oba konce krouceného náramku k jeho Značce, trhl sebou, a když ucítil, jak mu ta věc obepíná ruku, zachvěl se. Kov studený jako led se mu plazil po kůži a nakonec se spojil, až mu obalil celé předloktí. Trvalo to jen pár vteřin.

Zvedl oči ke správci, který ho bedlivě sledoval.

„Klidně si dej na čas,“ řekl Talean.

Davian zavrtěl hlavou. „Není třeba.“ Nasazování Okovu bylo pro mnoho Nadaných krajně nepříjemným zážitkem — mohlo to způsobovat apatii, závrať, někomu dokonce nevolnost. Davian se cítil jen o něco slabší a trochu unavenější, jako by mu chladný kov sebral jednu nebo dvě hodiny spánku. Ale vzhledem k tomu, jak byl nevyspalý, se mu to možná jen zdálo.

Dřív si vždycky myslel, že má prostě jenom štěstí... ale tentokrát ho napadlo, jestli by za tím nemohlo být něco docela jiného.

V každém případě Davian cítil těsně pod kůží studenou vrstvu čehosi, vrstvu, která ho obalovala a vysávala z něj sílu. Přístroj rozhodně fungoval.

Talean na něj pořád ještě upíral pohled. Chlapec se postavil, jedním prstem se Okovu dotkl a přejížděl jím po značkách vyrytých do chladné oceli.

„Občas nerozumím tomu, proč to musím nosit,“ poznamenal trochu sklíčeně. Talean povytáhl obočí a Davian se usklíbl. „Žádný strach, nezpochybňuju Dohodu. Myslel jsem to tak, že stejně neumím používat Nadání. Tohle a Zásady... připadá mi, že se mě to vlastně ani netýká.“

Talean sebou trhl, ale tak slabě, že se to Davianovi možná jen zdálo. Potom správce soucitně přikývl. „Chápu. Ale je to nutné i tak.“ Položil Davianovi ruku na rameno. „Podle Čtvrté zásady: až splníš úkol, vrať se do školy.“

Davian obrátil oči v sloup. Ucítil, jak ho Okov zahrál do předloktí, když Zásada začala působit. Dohoda byla poměrně složitá — soubor úprav a dodatků andarrského zákona —, ale skutečnými pravidly svazujícími Nadané byly právě Zásady. Jakmile se na jejich kůži objevila Značka, byli doslova neschopni porušit přísahu složenou před Strážcem severu o patnáct let dříve. Když se Talean dovolával Čtvrté zásady, znamenalo to, že Davian musí udělat, co mu nařídil.

„Je to vážně nutné?“

Talean povytáhl obočí. „Mám snad riskovat, že dareba jako ty uteče?“

Davian se pousmál a pobaveně zakroutil hlavou. „Tak dobře. Až se vrátím, zajdu za vámi.“

Když vyšel na nádvoří, ucítil náhlé bodnutí neklidu. Od probuzení neměl čas o tom přemýšlet, ale sám se mimo školu nevypravil už několik měsíců. Před Taleanem si hrál na statečného, ale ve skutečnosti by se cítil líp, kdyby ho na cestě někdo doprovázel.

Jenže tak to bylo vždycky. Nemohl dovolit, aby jeho minulost — jeho strach — byla všem ostatním na obtíž.

Přivedl Jeni, školní mulu, k rozvrzanému starému vozíku na zásoby. Jeni byla pokojné zvíře a vždycky poslušně držela, dokud ji nezapřáhl. Davian si všiml, že na nádvoří jsou uvázaní tři koně, i když obvykle tam žádní nebyli. Nejspíš patřili záhadným návštěvníkům, kteří předtím mluvili s Taleanem.

Zanedlouho byl připravený vyrazit. Zhluboka se nadechl na kuráž, jemně trhl Jeninými otěžemi a vydal se do Caladelu.

KAPITOLA 3

Na cestě panoval klid.

Davian vedl Jeni volným krokem, za chůze si před sebou kopal uvolněné kamínky a vychutnával si slunce, které se mu opíralo do zad. Tohle — tu samotu — měl na podobných výpravách vždycky nejraději. Silnice na útesech sloužila před válkou jako důležitá cesta, ale teď po ní jezdil jen málokdo. Dlažba vlivem povětrnostních podmínek popraskala, začínala se drobit a všemi štěrbinami prorůstal plevel. Pořád se jednalo o nejkratší cestu z města na sever, zároveň však procházela ani ne padesát metrů od školy. V těchto dobách ji používali pouze Nadaní.

Prošel zatáčkou a za ní už se mu naskytl výhled na malebné městečko Caladel usazené mezi trpytivým pobřežím a okolními kopci.

Povzdechl si.

S Jeni a vozíkem v patách sešel do ulic. Všichni se od něj odtahovali. Několik pouličních obchodníků a kupců tam prodávalo své výrobky, jemu však nic nenabízeli. Věděli, že jim z Daviana nekyne zisk, a co hůř — kdyby se zdržel u jejich krámků nebo stánků, mohl by jim odehnat zákazníky.

Také Davian klopil zrak, snažil se nedívat do tváří lidem, kteří se mu vyhýbali širokým obloukem. V Caladelu byl už mnohokrát, ale ostražitě, někdy znechucené pohledy v očích, které ho sledovaly, ho pořád pálily. Po chvíli si uvědomil, že hrbí ramena, jako by ho ty pohledy skutečně tlačily do zad. Pokud možno nenápadně spěchal od jednoho obchodu ke druhému.

Nákupy tentokrát probíhaly hladce. Dřív mu někteří obchodníci nechtěli nic prodat nebo za své zboží žádali přemrštěné ceny. Věděl, že v takových případech je lepší vrátit se do školy s prázdným rukama než ztropit scénu. Dnes odpoledne se kupci chovali odtažitě, alespoň však byli ochotní obchodovat. Většina jich nestála o to, aby

je někdo viděl při kšeftování s Nadanými, ale škola byla významným zákazníkem — a když se večer počítaly tržby, mince od Nadaného byla stejně dobrá jako mince od každého jiného.

Davianovi se přesto ulevilo, když uvázal Jeni u malého tmavého řeznictví, v němž se nacházely poslední položky z nákupního seznamu. S majitelem jednal už několikrát a předpokládal, že s ním nebudou potíže.

„Dobré odpoledne, pane Daeli,“ pozdravil zdvořile, když vstoupil.

Řezník byl hubený mužík, sotva čtyřicetiletý, s obřím huňatým knírem na úzké tváři. „Ránko, hochu,“ odpověděl a netvářil se ani vesele, ani mrzutě, že ho vidí. Jména svých pravidelných zákazníků z řad Nadaných si pan Dael nepamatoval — jako ostatně nikdo z obchodníků —, ale vždy se choval zdvořile, což se nedalo říct zdaleka o každém.

Davian mu podal proužek papíru. „Potřebuju tohle.“

„To nebude problém,“ řekl pan Dael, když si seznam přečetl.

Nade dveřmi za Davianem se rozcinkal zvonek, když vstoupil další zákazník. Řezník vzhlédl a jeho chování se rázem změnilo.

„Vypadni,“ zavrčel a najednou vypadal dvakrát větší než před chvílí. „Takový jako ty neobsluhujeme.“

Davian si v prvním okamžiku myslel, že ten povel patří jemu; někteří kupci byli ochotní obchodovat s Nadanými jenom tehdy, když to neviděl nikdo jiný. Věděl, že v takových situacích musí prostě odvést Jeni za krámkem a počkat, až pro něj obchodník přijde.

Jenže pan Dael upíral pohled kamsi za jeho rameno. Davian se ohlédl a spatřil nějakého neznámého mladíka — nanejvýš o pět let staršího, než byl on sám, stojícího nehybně ve dveřích. Davian si i v tom šeru všiml černé zubaté pavučiny žilek vycházejících z mladíkových očí a křižujících jeho tvář.

Když se přichozí neměl k odchodu, řezník se zaškaredil ještě víc. „Jseš snad hluchej?“ vyštěkl.

„Jenom si chci —“

Než se Davian nadál, v rukou pana Daela se objevila pořádná dubová palice a hubený mužík už obcházel pult.

Stín se otočil a utekl. Zůstalo po něm jen řinčení zvonku nade dveřmi.

Výraz pana Daela se změnil do obvyklé obchodnické podoby, jako by se nic nestalo. „Za to se omlouvám.“

„To... to nic,“ vysoukal ze sebe Davian. Snažil se, aby se mu nechvěl hlas. Znovu zalétl pohledem ke dveřím. Vzpomněl si na Leehima a zaváhal. Věděl, že se pouští na tenký led. „Takže vy se Stíny neobchodujete?“

Řezník ho zpražil pohledem. „Neobchoduje s nima nikdo, kdo má trochu sebeúcty, a ať mě vezmou sudičky, jestli se starám o to, co dělají nahoře v Ilin Illanu. Možná vás Nadaný nemám v lásce, ale tady jde o kšeft, a kdybych kšeftoval jenom s lidma, který se mi líběj, tak bych přišel na mizinu. Ale Stíny...“ Rozhlédl se, jako by hledal nějaké místo, kam si odplivnout. „Slyšel jsem toho o nich spoustu, i o tom Shadraehinovi, o kterým všichni mluvěj. Ty věci, ~~z~~ věci, který prováděj... no, některý příběhy se prostě nedaj ignorovat. Chlap si musí určit hranici, za kterou nejde.“

Davian zachovával pečlivě neutrální výraz. O žádném „Shadraehinovi“ nikdy neslyšel. Nepřekvapovalo ho to, protože škola byla odříznutá od světa a většina zpráv z hlavního města se do ní vůbec nedostala — ale zároveň to znělo jako obvyklé zvěsti, které šířila Správa, aby vyvolávala strach.

Panu Daelovi to samozřejmě říct nemohl. Vysloužil by si tím jen to, že by ho vyrazil z obchodu, a škola by kvůli němu přišla o jednoho z mála spolehlivých dodavatelů.

„Třeba nejsou všichni takoví,“ poznamenal a snažil se, aby to neznělo provokativně. „Většinou se z nich staly Stíny jenom proto, že nebyli dost silní na to, aby složili Zkoušky — ve skutečnosti neudělali nic špatného. Jenže Toly nestrpí, aby zůstali jako Nadaní, a Dohoda jim nedovoluje jít nikam jinam, dokud jejich schopnosti nebudou úplně zablokované. Mají prostě... smůlu.“

Řezníkovi potemněla tvář, jako by si teprve teď uvědomil, koho má před sebou. Žádné jiné odpovědi se Davian nedočkal.

Potom už raději držel jazyk za zuby.

Panu Daelovi se brzy vrátil obvyklý klid. Řekl Davianovi, ať si naloží zboží do vozíku vzadu za obchodem. Než chlapec zavedl Jeni do boční uličky, letmo se rozhlédl, jestli někde neuvidí Stín, ale ten už byl dávno pryč. Chvilí ho hryzalo svědomí; litoval, že se mladíka nezastal. Strhnout na sebe nevyhnutelný hněv pana Daela by bylo zbytečné, dokonce pošetilé... ale stejně.

Řezník mu pomohl naložit a přivázat nákup a zase zmizel v obchodě. Davian se chopil Jeniných otěží.

Ze zadu mu nad ramenem prolétl jakýsi drobný předmět a jen o kousek minul jeho tvář.

Polekaně se otočil a uviděl několik kluků, kteří posedávali či polehávali v ústí uličky. Zdálo se, že jsou o pár let mladší než on — mohlo jim být asi čtrnáct —, a všichni s úsměvem od ucha k uchu sledovali jeho rozpaky. Jeden z kluků stál, přehazoval si další kámen z ruky do ruky a pozoroval Daviana, jako když si kočka prohlíží myš.

„Promiň, krváčeři,“ hrál si na neviňátko. „Asi mi ten šutr vyklouzl z ruky.“ Ostatní se zachechtali.

Davian zafal zuby a spolkl ostrou odpověď. *Krváčeři*. Věděl, že se jedná o poměrně častou urážku Nadaných, ale jen málokdy se setkal s tím, že by byla namířená přímo proti němu.

„Co chcete?“ zeptal se neklidně. Na nepřátelské chování včetně nadávek byl zvyklý, ale na této situaci se mu něco nezdálo.

Kluk, který ho označil za krváčeče — zřejmě vůdce smečky —, se na něj usmál a potěžkal kámen v ruce.

Davianova úzkost ztvrdla na střepinu strachu; chvíli nedokázal myslet na nic jiného než na to, jak se před třemi lety probudil, tělo samá rána, sotva schopen pohnout rukou. Strnul, v případě útoku připraven utéct a nechat nákup nákupem. Všichni kluci byli menší než on, ale Okov mu ubíral sílu a Davian by musel čelit pětinasobně přesíle.

Navíc do rvačky se pouštět nemohl. Správci by mu nikdy neuvěřili. Bez ohledu na fakta by ho obvinili, že útok vyvolal on.

Vtom se na hlavní ulici mihlo něco modrého.

„Pane správce!“ zakřičel Davian. Snažil se, aby mu do hlasu neprosáкло zoufalství.

Když správce zaslechl jeho výkřik, zastavil se a obrátil hlavu k uličce. Byl to mladý, asi třicetiletý muž. S chladným nezájmem přelétl scénu pohledem.

Pak se otočil a pokračoval v chůzi. Během chvilky mu zmizel z očí.

Kluci při Davianově výkřiku zaváhali, ale teď se jim vracela dřívější troufalost.

„Pech, co?“ zavolal jeden z nich posměšně.

Jejich vůdce se přiloudal blíž. „Jak to, že jseš tak škaředej, krváčeči?“ Kluk se zazubil a přešel si prstem shora dolů po tváři — tam, kde měl Davian jizvu.

Davian se obrátil na útěk... a zbledl jako stěna, když zjistil, že další kluci oběhli domy a zahradili svými těly druhý konec uličky.

„Vypadá to, že sis tu jizvu odnes z nějakýho boje,“ pokračoval vůdce. „Ale krváčeči nemaj bejt schopný bojovat, chápeš.“ Ostatní kluci mumlali na souhlas.

Davianovi vyschlo v ústech. „Byla to nehoda. Stalo se to už dávno,“ řekl co nejklidněji. Ruce se mu třáslly; nevěděl, jestli strachem, nebo vztekem. Nasadil ponížený, uctivý tón. „Omlouvám se, ale vážně už musím jít.“ Pokusil se jednoho rváče obejít, jenže kluk mu zase zastoupil cestu a zahleděl se na něj s úsměvem na rtech, ale nikoli v očích.

„Když na mě zaútočíte, porušíte Dohodu,“ řekl zoufale Davian a znovu se kolem něj pokusil projít. Tentokrát do něj kluk strčil — tak prudce, až ho povalil na záda. Davian si při pádu vyrazil dech. Vůdce se nad něj naklonil, takže se jejich tváře ocitly kousek od sebe.

„Vypadám snad jako nějaký správce?“ zašeptal s chladnou lačností v očích.

Davian ztuhl. Čekal, že každým okamžikem přiletí první rána.

Místo toho k němu z hlavní ulice dolehl rozhněvaný mužský hlas. Kluci se ihned rozprchli a Davian zůstal omámeně ležet na dlažbě vyhráté sluncem.

Blížící se postavu spíš vycítil, než zahlédl. S divoce bušícím srdcem se vyškrábal na nohy a ruce zvedl před sebe, aby se bránil.

„Klid, hochu. Já ti nic neudělám.“ Muž stojící před ním mávl konejšivě rukou. Mluvil teď vlídným, starostlivým hlasem. Davian

přimhouřil oči. Ten hlas mu byl neurčitě povědomý, jeho majitele však nepoznával. Chlapík měl hubenou, šlachovitou postavu, mohlo mu být kolem pětáctyřiceti, padesáti let. Kulaté brejličky na špičce nosu mu propůjčovaly vzezření laskavého, duchem nepřítomného učence.

A co bylo důležitější, na sobě měl karmínové roucho jednoho z Nadaných a na levé paži Okov. Davian spustil ruce k bokům. Konečně si našel čas na to, aby se rozhlédl. Útočníci byli ti tam.

Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil.

„Děkuji vám.“ Narovnal se a začal si oprašovat oblečení.

Muž pomalu kývl. „Neublížili ti?“

„Jen moje hrdosti,“ odpověděl Davian. Cítil, jak mu stud vhnání červeň do tváří.

Muž chápatě přikývl. „V těchto dobách trpí hrdost nás všech.“ Podával mu ruku. „Já jsem starší Ilseth Tenvar.“

Davian co nejpevněji potřásl nabízenou rukou. „Davian.“ Na mužově stisku bylo něco zvláštního. Stočil pohled k jeho dlani a všiml si, že mu chybí ukazovák. Zbýl po něm jen zjizvený pahýl.

Ilseth zalétl pohledem k ulici, kde kluci zmizeli. „Znáš je?“

Davian zavrtěl hlavou. „V životě jsem je neviděl.“

Ilseth se zamračil ještě víc. „Takže prospěcháři. Skety a hlupáci. A to jsem si myslel, že v pohraničí by to mohlo být jinak.“ S povzděchem poplácal Daviana po rameni. „Máš tady ve městě ještě hodně práce?“

Davian povzbudivě pohládl Jeni po krku — ačkoli se tím pokoušel uklidnit spíš sám sebe než neochvějnou mulu. „Právě jsem se chystal vyrazit zpátky do školy.“

„Výborně — taky se tam zrovna vracím. Vadila by ti společnost?“

Davian na Ilsetha úkosem pohlédl. Už věděl, kde ten hlas slyšel. Patřil muži, který mluvil s Taleanem.

Přikývl a trochu se uvolnil. V duchu se mu ulevilo, že se nemusí vracet sám. „Bude mi potěšením, starší Tenvare.“

Ilseth se usmál. „Říkej mi *Ilsethe*, prosím. Aspoň dokud nedojdeme do školy.“

Mlčky vyšli z Caladelu. Davian, pořád ještě omámený po útoku, se pohroužil do vlastních myšlenek. V duchu si přehrával všechny události a v žaludku ho začínala pálit hořká směs hněvu a ponížení. Neudělal nic špatného. Takové jednání si nezasloužil.

Ilseth mu položil ruku na rameno, jako by věděl, na co myslí. „Uvědom si, že ty za to nemůžeš.“

„Já prostě jenom nechápu, proč se tak lidi chovají.“ Byl rozmrzelý, a tak zněl jeho hlas ostřeji. „Správci i měšťané. Proč nás tolik nenávidí? Válka skončila před patnácti lety; já s ní neměl nic společného. A ti kluci — pochybuju, že tehdy byli vůbec na světě!“ Zhluboka se nadechl. „Vím, že musíme dodržovat Dohodu, žít s jejími Zásadami. Ale nepřipadá mi to *fér*.“

Ilseth se zastavil a na chvíli se na Daviana zahleděl. „Není to *fér*,“ souhlasil tichým, věcným tónem. „Vůči nikomu z nás.“ Pokrčil rameny. „A pokud jde o to druhé... inu, nenávidí nás proto, že se nás bojí. A bojí se, protože vědí, že nás nikdy nedokážou ovládat. Ne úplně. Kvůli Zásadám jsou teď našimi pány, ale my budeme vždycky silnější, *lepší* než oni. Nemohou se s tím smířit, a proto nás při každé příležitosti utlačují. Jednou nás zlomili a teď mají strach, že kdyby toho nechali, mohli bychom zase povstat a pomstít se jim.“ V jeho slovech nezazníval hněv, jen odevzdanost.

Několik minut pokračovali v chůzi; slyšet bylo jen šumění vánku ve stromech a vrzání vozíku. Davian si zamyšleně hladil jizvu a přemýšlel o tom, co mu Ilseth řekl.

„Nebylo to poprvé, že ne?“

Davian se otočil a zjistil, že ho Ilseth sleduje. „Ne,“ přiznal po chvíli. „Co se stalo?“

Davian zaváhal a pak rozpačitě pokrčil rameny. „Už je to pár let. Tehdy jsem na škole dělal sloužičího — žiju tam od malička. Paní Alita mě poslala do města a někteří z těch chlapů museli vědět, že pracuju pro Nadané. Byli opilí... Popravdě řečeno, už si z toho moc nepamatuju.“ Vlastně jen útržky, o kterých se mu zdávalo. Nic dalšího mezi odchodem ze školy a procitnutím — všechny nervy v ohni, tvář rozseknutou a na předloktí vypálenou Značku.

Odmíchl se. Bylo to už dlouho, co musel ten příběh někomu vyprávět. Nabral do plic čerstvý mořský vzduch a pokračoval: „Zaútočili na mě, chtěli mě zabít, ale kolem šel další Nadaný, jeden ze starších, a... ochránil mě. Když viděl, co mi provádějí, tak je zabil.“ Davian ztichl.

„Aha,“ řekl Ilseth, jako by náhle pochopil. „To jsi ty. Ten klučina, kterého zachránil Taeris Sarr.“

„Vy jste o tom slyšel?“ Davianovi se nepodařilo vytěsnit z hlasu překvapení.

Ilseth se krátce zasmál, ale moc vesele to neznělo. „Myslím, že mezi Nadanými v Ilin Illanu by se našel jen málokdo, kdo by o tom neslyšel. Správci tvrdili, že Sarr našel způsob, jak porušit Zásady, aby ty chlapy zabil. On to samozřejmě popřel, ale Strážci severu na tom nesešlo. Sarr byl popraven dřív, než Tol Athian vůbec mohl vznést formální námitku.“

Davian trochu smutně přikývl. Muži, který ho zachránil, nemohl nikdy ani poděkovat. Sarrova poprava svým způsobem trápila Daviana víc než jeho vlastní zranění. Ukazovala mu, jak malou cenu jeho záchrana měla.

„Znal jste ho?“ zeptal se.

Ilseth zavrtěl hlavou. „Osobně ne. Když začalo obléhání, Sarr byl právě v Tolu a potom hodně cestoval, takže jsem se s ním nikdy nepotkal.“

Davian opět přikývl. Kdysi existovalo pět Tolů — pět různých pevností Nadaných, přičemž každá z nich ve svých školách vyučovala různým filozofiím a dovednostem a naplňovala tak určité potřeby augurské vlády. Obléhání znamenalo začátek války; během několika měsíců byly zlikvidovány tři z Tolů spolu se všemi školami v Andaře. Do samého konce vydržely pouze Tol Athian — pod jehož vedení spadala Davianova vlastní škola — a Tol Shen.

Najednou mu došlo, co Ilseth řekl, a zvedl k němu oči. „Takže... vy jste za války *nebyl* v Tol Athianu? Vy jste bojoval?“

Ilseth se potichu zasmál. „Bojoval“ je možná silné slovo. “ Všiml si Davianova nechápavého výrazu a zašklebil se. „Výstižnější by bylo říct, že jsem se skrýval,“ dodal a povytáhl obočí.

„Aha, rozumím. Omlouvám se,“ řekl v rozpacích Davian. Všichni o tom konfliktu mluvili jako o „válce“, i když věděli, že krveprolití bylo víceméně jednostranné. Zvědavě na Ilsetha pohlédl. „Já jen, že neznám nikoho, kdo válku nepřečkal v Tolu.“

Ilseth zabručel. „To proto, že nás moc nezbylo. Šance na přežití těch, kteří neměli to štěstí, že je válka zastihla za hradbami Athianu nebo Shenu, byly... mizivé. To mi věř.“

„Jaké to bylo? Jestli vám nevádí, že se ptám,“ dodal honem Davian, když si uvědomil, že by se to dalo považovat za vyzvídání.

Ilseth nepatrně pokrčil rameny a zadíval se kamsi do dálky. „Nevádí mi to, hochu. Je to už dávno.“ Poškrábal se ve vousích. „Nejhorší byla osamělost. Většina lidí ti řekne, že nejtísnivější byl pocit, že tě někdo pronásleduje, neustálý strach, to, že jsi musel být pořád ve střehu. To samozřejmě chápu. Člověk spal s jedním okem otevřeným a byl rád, když se dožil rána. Ale já si ze všeho nejvíc pamatuju tu samotu.“

Davian si otřel pot z čela; zpáteční cesta z Caladelu vedla převážně do kopce, takže byla namáhavější, a kromě toho do nich čím dál víc pražilo slunce. „Nesnažil jste se do Tol Athianu vrátit?“

Ilseth se pousmál, jako by zaslechl špatný vtíp. „To dělali jen ti z nás, kteří už to nemohli vydržet. Přibližovat se k hlavnímu městu byla sebevražda, natož pokoušet se proniknout k Athianu. To samé platilo pro Tol Shen na jihu — a ostatní tři Toly už byly tou dobou zničeny.“

Při té vzpomínce pomalu zavrtěl hlavou a pokračoval: „Kdepak. Prostě jsem chodil od města k městu a snažil se chovat nenápadně, pořád na pozoru před Lovci a loajalisty. A vždycky sám. Když jsi v těch dobách zahlédl jiného Nadaného, namířil sis to na opačnou stranu. Ti, kteří přežili, byli většinou jako já — dost chytří na to, aby pochopili, že kromě přímého dotyku mohou Hledače Nadaného odhalit, jedině když používá Esenci. A pokud jsi vycítil jiného Nadaného, znamenalo to, že přesně to dělá... a to většinou taky znamenalo, že už po něm jdou Lovci.“

Davian mlčel a zkoušel si to představit. V každém městě se náhle hemžili loajalisté slavného generála Vardina Shala — ti, kteří během

povstání podporovali královskou rodinu, vybavení Hledači a dalšími zbraněmi proti Esenci. Celé tři Toly byly vyhlazeny, ostatní dva obklíčeny. Každá škola v zemi obsazena, všichni studenti a učitelé povražďeni. Byla to doba, kdy měli Nadaní na kahaníku, a proto skočili po příležitosti podepsat Dohodu, podřídit se Zásadám.

Koutkem oka Ilsetha sledoval. Starší na škole se o takzvané nespátené válce zdráhali mluvit, ale Ilseth mu připadal mnohem sdílnější.

„Setkal jste se někdy s Augury? Tím myslím před tím, než to všechno začalo.“

Ilseth zavrtěl hlavou. „Pracoval jsem v paláci, takže jsem je občas vídal, ale osobně jsem s žádným nejednal. Tehdy jsem byl jen o málo víc než student.“

„Ale viděl jste, jak používají své schopnosti?“ zeptal se Davian co nejlhostejněji.

Ilseth povytáhl obočí a zatvářil se pobaveně. „Auguři? No, asi ano — několikrát, když jsem se šel podívat, jak čtou myšlenky žalobců a stěžovatelů. Ale popravdě řečeno, k vidění toho moc nebylo. Auguři, kteří měli ten den službu, na ně chvíli upírali pohled, pak se mezi sebou poradili a vynesli rozsudek. Myslím, že to bylo asi stejně zajímavé, jako kdybys dneska sledoval, jak vynáší rozsudky král se Sněmem.“

Davian sraštil čelo. „Takže... oni ke čtení myšlenek nepoužívali Esenci?“

„Ne. Ovšemže ne.“

„Víte to jistě?“ Davian zadržel dech. Tušil to už dlouho, ale nikdy se mu nepodařilo vydolovat jednoznačnou odpověď ani ze starších, ani z několika málo školních textů schválených Správou.

Ilseth zasupěl. „Hochu, co vás v té škole učí? Zamysli se. Esence může ovlivňovat věci jen *fyzicky* — něco zvedneš ze země, nebo to rozbiješ na kusy. Tlačíš, táhneš. Zraňuješ nebo uzdravuješ. Jak bys ji chtěl použít k tomu, abys přečetl cizí myšlenky?“

Davian přikývl. Tolik ho to fascinovalo, že se při Ilsethových slovech ani nezastýděl. „Ale Auguři přece uměli Esenci taky používat? Jako Nadaní?“

Ilseth si posunul brýle na nose. „No... ano. Vzpomínám si, jak se jim kdysi jeden chlapík snažil lhát — věř tomu nebo ne, někteří lidé si mysleli, že Auguri se dají obelhat. Když mu došlo, že ho prokoukli, pokusil se utéct. Auguri ho obalili Esencí dřív, než se strážce stačily pohnout.“

Davian ty informace mlčky vstřebával a cítil, jak se mu v hrudi rozlévá úleva. V jeho „druhé“ schopnosti tedy problém nevězel. Nic se tím nevyřešilo, alespoň však ubyla jedna věc, která mu dělala starosti.

„Takže uměli číst myšlenky a vidět budoucnost. Co dál?“ zeptal se nakonec.

Ilseth s úsměvem zavrtěl hlavou. „Jsi pěkně zvědavý, vid’?“

Davian zrudl. „Promiňte. Vždycky jsem si říkal, jaké to před nepatřenou válkou asi bylo, ale starší o tom nechtějí mluvit.“

Ilseth se zamračil a Davian si chvíli myslel, že se zlobí na něj. „Pak jsou to hlupáci,“ prohlásil jeho společník a Davian pochopil, že mluví o starších. „Nezajímá mě, co stojí v Dohodě. Když lojalisté zničili Tol Thane, spálili polovinu našeho vědění. Nesmíme dovolit, aby se druhá polovina vypařila kvůli naší zbabělosti.“

Několik vteřin bylo ticho, pak si Ilseth povzdechl a dál už pokračoval zase klidně. „Abych ti odpověděl na otázku — nikdo kromě samotných Augurů nevěděl, co doopravdy dokážou. Se vším dělali tajnosti a nikdy jich nebylo víc než deset nebo dvanáct. Jediné schopnosti, o kterých spolehlivě víme, že je měli, jsou ty, o kterých se zmiňuje Dohoda.“

„Takže čtení myšlenek a nahlížení do budoucnosti.“ Tuhle část Dohody znal Davian až moc dobře.

Ilseth pokýval hlavou. „Všechno ostatní jsou jenom spekulace a klepy, hochu. A s jejich šířením si Správa vystačí i bez mé pomoci.“

Davian se pokusil skrýt zklamání a přikývl. Po cestě před sebou bezmyšlenkovitě kopal kámen. „Nenávidíte je?“

Ilseth nechápavě svažtil čelo. „Augury? Proč se ptáš?“

„Starší o tom nechtějí mluvit, ale já poznám, že jim dávají za vinu, jak to dopadlo.“ Davian pokrčil rameny a snažil se nedat najevo

rozpaky. „Správa tvrdí, že Auguři byli tyrani, a já nikdy neslyšel, že by někdo říkal něco jiného.“

Ilseth se na chvíli zamyslel. „Správa tvrdí i to, že jsme byli jejich dobrovolní komplicové — že jsme tehdy všichni do jednoho pomocí Nadání využívali ty, kteří neměli takové štěstí,“ poznamenal. „Z větší části jsou to jenom řeči. Správa si vybere výjimku a vydává ji za pravidlo. Většina lidí neměla Augury v lásce — vlastně se jich spíš bála — a některé jejich kroky se netěšily velké oblibě. Ale až do doby krátce před válkou je lidé uznávali. Chápali, že jejich vláda má své výhody.“

Davian nakrčil čelo. „Takže nikoho neutlačovali?“

Ilseth zaváhal. „Nemyslím si, že někdy někoho chtěli utlačovat... ale když si ke konci uvědomili, že jejich věstecké vize už neodpovídají skutečnosti, zpanikařili. Nejdřív nikomu neřekli, co se děje, ani Nadaným ne. Tutlali své nejhorší chyby. Když na to lidé přišli, Auguři se odmítli vzdát svých pravomocí a místo toho se pokusili zavést přísnější zákony a krutější tresty pro každého, kdo se jim vzepřel — a vymáháním těch zákonů pak pověřili Nadané.“ Pokrčil rameny. „Myslím, že se prostě snažili získat čas, aby mohli přijít na to, proč se jejich vize nenaplnují... ale pak to začalo jít rychle z kopce.“

Povzdech si. „Takže ano — vzhledem k tomu, jak se chovali těsně před nespátřenou válkou, za to opravdu mohli oni. Bezpochyby. Ale neřekl bych, že je nenávidím. Asi chápu, proč je mohou nenávidět druzí, ale já k nim nenávist nechovám.“

Davian fascinovaně přikyvoval. „A proč už tedy jejich vize nebyly platné?“ Další téma, o němž starší neradi mluvili.

Ilseth povytáhl obočí. „A kam se poděl Sandinův smaragd, bys vědět nechtěl? Znáť jména pěti Zrádců z Kerethu? Dozvědět se, kdo byli Stavitelé, jak stvořili své divy, a zároveň si poslechnout, kam vlastně zmizeli?“ Zasmál se. „Jedná se o největší tajemství mé generace, hochu. Nevím to. Nikdo to neví. Existuje spousta teorií, ale žádná se neopírá o dostatečně dobré důkazy. Auguři prostě... přestali vidět věci tak, jak se měly stát.“ Zase si povzdech. „Já tam té

noci byl. Byl jsem v paláci, když zaútočil Vardin Shal se svými muži. Té noci, kdy Auguři zemřeli.“

Davian vytřeštil oči. „Jaké to bylo?“ vyhrkl dřív, než se mohl ovládnout.

„Chaotické,“ odvětil ponuře Ilseth. Chlapecova otázka ho zřejmě neurazila. „Všude běhali a křičeli lidé. Nadaní vůbec nevěděli o Passtech, nevěděli, že mohou potlačit jejich Esenci, a na místě padali mrtví. Nebyla to slavná bitva, za jakou ji vydávají loajalisté, tím si bud jistý.“ Zavrtěl hlavou. „Toho večera jsem studoval dlouho do noci a to mi zachránilo život. Nadaným, kteří už spali ve svých pokojích, podřezali hrdla. Dokonce i dětem.“

Davian zbledl. Takové podrobnosti nikdy předtím neslyšel. „To je hrozné.“

Ilseth zavrtěl hlavou. „Bylo to tragické, dokonce ohavné. Vejít do sněmovních síní a vidět všechny andarrské Augury mrtvé na podlaze bylo příšerné.“ Při té vzpomínce zkrivil tvář. „Vaše generace to možná nechápe, ale Auguři nebyli jen našimi vůdci. Jejich smrt znamenala konec našeho způsobu života.“ Pohroužil se do ticha a do vzpomínek.

Daviana pálily další otázky — starší, které znal, nikdy nemluvili o nespátřené válce takhle otevřeně a o Augurech už vůbec ne —, ale držel jazyk za zuby. V posledních několika minutách se toho dozvěděl víc než za celý rok nenápadného bádání. Trochu se bál, že kdyby dál vyzvídal, Ilseth by mohl pojmout podezření. Návštěvy starších ve škole navíc jen málokdy trvaly méně než týden. Později bude čas na další pečlivě formulované dotazy.

Pokračovali v chůzi. Ilseth vypadal zadumaně a rozhovor už stačil odvést Davianovy myšlenky od toho, co se stalo v Caladelu, a tak chlapec zachovával mlčení.

Nakonec Ilseth zase zvedl hlavu. „Když je řeč o změnách,“ ozval se s nuceným veselím, „jsi připravený na zítřek?“

Davian svraštil čelo. „Na zítřek?“

„Na Zkoušky,“ řekl na vysvětlenou Ilseth a povytáhl obočí.

Davian se nervózně, štěkávě zasmál. „Zkoušky jsou až za tři týdny — na Slavnost havranů,“ ujistil Ilsetha.

Muž sebou trhl a chvíli neodpovídal. „Aha. Oni ti to ještě neřekli.“ Soucitně stiskl Davianovi rameno. „Promiň, hochu. Z různých důvodů jsme letos museli Zkoušky posunout na dřívější termín. Proto jsem tady — poslali mě z Tol Athianu, abych na ně dohlížel.“ Vnímal Davianovu reakci a hryzal se při tom do rtu. „Vážně mě to mrzí, Daviane. Myslel jsem, že už to víš.“

Davian tu novinu zpracovával, cítil, jak se mu vytrácí krev z tváře, a chvíli mu připadalo, že se mu podlomí kolena. „Zítřa?“ vypravil ze sebe omámeně.

Ilseth přikývl. „Za rozednění.“

Davianovi se zatočila hlava tak, že nebyl schopen slova.

V ohromeném, nevěřicném tichu pokračoval v chůzi k branám školy.

KAPITOLA 4

Davian jako v mátohách uvazoval Jeni.

Ilseth už odešel do pokojů starších; mumlal něco o tom, že půjde najít své společníky. Davian dokončil svůj úkol a vlekl se do Taleanovy úřadovny. Hlava se mu pořád ještě točila a jizva ho pobolívala jako pokaždé, když ho svíral neklid. Chatrná naděje, k níž se posledních několik měsíců upínal, se konečně rozpadla. Zmizela.

Když Davian vstoupil, správce se zvedl a při pohledu na chlapcův výraz zkrivil tvář. „Takže už to víš.“

Davian se staženou hrudí přikývl. „V Caladelu jsem potkal jednoho ze starších.“ Vylíčil mu, co se ve městě seběhlo.

Talean zděšeně zakroutil hlavou. „To mě mrzí, Daviane.“ Svrástil čelo. „A je mi stydno. Hned ráno si promluvíím se Správou v Caladelu, máš mé slovo.“

Davian se uklonil. Věděl, že caladelského správce, který mu odmítl pomoci v nouzi, se najít nepodaří, ale Taleanova gesta si vážil. „Děkuji vám.“

Talean chvíli mlčel. Pak položil ruku na Okov na Davianově předloktí. „Přemýšlel jsem o tvé situaci. Jestli chceš, přimluvíím se za tebe,“ řekl najednou, když se chladná síla rozprostřená pod Davianovou kůží odplazila zpátky do náramku. Talean mu sňal přístroj, vrátil ho do skříně a pokračoval: „U většiny lidí by na těch několika týdnech nesešlo, ale v tvém případě by mohly znamenat rozdíl. Není důvod, proč by tě Nadaní nemohli vzít s sebou do Tol Athianu a podrobit tě Zkouškám v náležitý čas.“

Davianovi bylo jako někomu, kdo se topí a natahuje ruce po kusu dřeva na hladině. „Myslíte, že s tím budou souhlasit?“

„To nevím,“ odpověděl upřímně Talean. „Nevím, co jsou ti starší za.“ Zaváhal. „Ale nemůžu je k tomu přinutit pomocí Čtvrté zásady. Doufám, že tomu rozumíš.“

Davian pokýval hlavou; taky už ho to napadlo, ale Talean měl pravdu. „Nemůžete zasahovat do školních záležitostí. Já vím,“ uznal. „Ale pokud se za mě přimluvíte, budu vám neskonale vděčný.“ Talean nebyl jako správci v Caladelu — a pokud se dalo věřit tomu, co se povídalo, nebyl ani jako správci v jiných městech. Věřil v Dohodu, snažil se chránit Nadané před ostatními, stejně jako chránil ostatní před Nadanými. Udělá všechno pro to, aby Davianovi pomohl.

Talean mu věnoval pousmání a poplácal ho po rameni. „Prostě si pamatuj, že my správci nejsme všichni špatní, a budeme si kvít.“

Davian přikývl, ale úsměv mu oplátit nedokázal. „Kdy si s nimi budete moct promluvit?“

Talean zalétl pohledem k oknu. Davian se podíval stejným směrem jako on a uviděl tři postavy v rudých pláštích — včetně Ilsetha — kráčející nádvořím k pokojům starších.

„Nemá smysl to odkládat,“ odvětil Talean a přehodil si přes ramena modrý plášť. „Jakmile budu znát odpověď, přijdu ti to říct.“

Davian polkl. Díval se, jak Talean spěchá za hosty, a opět se ho začala zmocňovat nervozita.

Vyrazil zpátky do své komůrky a uhýbal očima před pohledy ostatních studentů, které cestou potkával. Zpráva o zítřejších Zkouškách už se stačila rozšířit a všichni věděli, co to pro Daviana znamená. Mezi hradbami školy nežilo ani sto lidí, a nebylo tedy žádným tajemstvím, že Davian neumí používat Nadání.

Někteří lidé ho cestou zastavovali a přáli mu na zítřek hodně štěstí; soucitný výraz v jejich obličejích však vypovídal o tom, že se s ním ve skutečnosti loučí. Tyto rozhovory pokaždé skončily, jako když utne, studenti rozpačitě zmlkli a nakonec se raději vzdálili. Ostatní před ním odvraceli zrak, jako by se báli vzít ho na vědomí, aby na nich náhodou neulpěl jeho osud.

Myslel si, že v bezpečí jeho komůrky mu bude líp, ale stačilo, když se podíval na Wirra a Ashu — kteří tam na něj čekali —, a hned mu bylo jasné, že se mýlil. Asha měla kolem očí červené kruhy a Wirra ještě nikdy neviděl tak skleslého. Otevřel dveře a pustil je dovnitř. Vypřchaly z něj poslední zbytky sil a ztěžka se posadil na postel.

Asha a Wirr si k němu přisedli a dlouho mlčeli. Asha mu nakonec dala ruku kolem ramen a přitiskla ho k sobě. Jindy by její tělesná blízkost v Davianovi vyvolávala rozpaky, ale dnes měl pocit, jako by mu to rvalo srdce z hrudi.

Asha se s ním loučila. Stejně jako všichni ostatní.

Čas plynul a Davian cítil, jak se mu k tváři tisknou Ashiny měkké světlé vlasy. Nakonec se zhluboka nadechl, narovnal záda a přinutil se k úsměvu.

„Pokud byste to se mnou ještě jednou vydrželi,“ začal veselým tónem, aby se nezaklkl vlastními emocemi, „možná byste mi dnes večer mohli dělat společnost?“

Oba bez váhání přikývli. „Samozřejmě,“ řekl Wirr. Zaváhal. „Ty už vůbec nechceš trénovat?“

Davian zavrtěl hlavou. „Prostě chci být se svými přáteli,“ odpověděl tiše.

Wirrovi se na okamžik zkroutila tvář a prozradila hloubku jeho bolesti. „Tvé přání je nám rozkazem,“ řekl vzápětí s úsměvem.

O něco později sešli do přízemí, navečeřeli se a pak vylezli na své oblíbené místočko na vysoké západní hradbě školy. Výhled na Caladel a moře za ním byl nádherný jako vždycky; zapadající slunce zalévalo pobřeží teplým, téměř nadpřirozeným oranžovým svitem. Na třpytící se vodě se rýsovala hrstka rybářských člunů, které se po dlouhém dni pokojně vracely do přístavu. Nad hlavami jim kroužil veliký jestřáb; všichni tři chvíli sledovali majestátního ptáka jako uhranutí. Mlčeli, ale bylo jim spolu dobře.

Davian zavřel oči a vštěpoval si tu chvíli do paměti: sedí s přáteli vysoko nad vším ostatním, jeho starosti jsou alespoň na okamžik odsunuty do pozadí. Dokonalé rozloučení s kamarády, se svým životem. Bude si tu vzpomínku hýčkat, vždycky si při ní vybaví lepší časy.

Nemluvili o ničem důležitém. Davian se jim raději nesvěřil s tím, že se mu Talean snaží pomoci; čas se krátil a on si byl čím dál jistější, že s odkladem nemůže počítat. Zítra ho čekaly Zkoušky, stejně jako všechny plnoleté studenty. Následky svého selhání ponese co nejmůžněji.

Slunce konečně kleslo za obzor a vlídný mořský vánek se brzy nesnesitelně ochladil. Když sestoupili z hradeb, čekal tam na ně Talean. Jediný pohled do jeho tváře prozradil Davianovi všechno, co potřeboval vědět.

„Připadá mi, že to poslední dobou říkám často, Daviane,“ promluvil Talean chraptivým hlasem, „ale je mi to líto. Mou žádost odmítli.“

Davian to sice čekal, ale přesto mu bylo, jako by dostal pěstí do břicha. „Děkuju vám, že jste to zkusil.“ Snažil se, aby to znělo klidně.

Talean sklonil hlavu. „At ti zítra pomáhá El,“ řekl se stopou smutku v hlase. Davian překvapeně zamrkal; ještě nikdy neslyšel, že by se někdo ze správců odvolával na Staré náboženství.

Zdálo se, že Talean chce ještě něco dodat, ale pak se otočil na patě a odkráčel.

Wirr s Ashou na Daviana tázavě pohlédli, chlapec však jen zavrtěl hlavou. „To už teď není důležité,“ řekl ztěžka. Poslední paprsek naděje pohasl a plnou vahou na něj dolehla únava. „Asi bych se měl trochu prospat.“ Kvůli kamarádům se přinutil k úsměvu. „Zítra je velký den.“

Jeho přátelé mu úsměv oplatili, i když v jejich očích viděl bolest. Wirr přikývl a Asha ho pevně objala. „Uvidíme se ráno, Dave,“ slíbila mu. Vypadala, že má slzy na krajíčku.

Věnoval jim poslední nucený úsměv a zamířil nazpět k Severní věži. Jakmile za ním zapadly dveře, svalil se na postel. Ani se neobtěžoval svléknout.

Kupodivu usnul úplně snadno — možná právě proto, že jeho osud byl zpečetěn.

Do Davianova vědomí proniklo tiché, naléhavé zaklepání na dveře.

Několik vteřin ležel bez hnutí. Vybavovaly se mu události uplynulého dne a usazovaly se mu na hrudi jako těžké závaží. Přetočil se na bok a zadíval se do tmy za oknem. Pořád ještě byla černočerná noc — netušil, kolik je přesně hodin, ale na nádvoří pod ním vládlo naprosté ticho. Spolehlivá známka toho, že už je určitě po půlnoci.

Tiché zaklepaní se ozvalo znovu a konečně ho probralo. Zamračeně se posadil. Neznělo to jako obvyklé sebevědomé zabušení jeho kamaráda, ale možná Wirr prostě zachovával zvýšenou opatrnost. Kdyby ho starší načapali takhle pozdě v noci mimo jeho pokoj, navíc večer před Zkouškami, pěkně by si to slízl.

Přešel ke dveřím a otevřel je. Zamžoural proti náhlému světlu pochodně. Na chodbě stál Ilseth Tenvar a tvářil se nervózně.

„Starší Tenvare!“ vypravil ze sebe zmateně Davian. Následovala chvilka trapného ticha. Starší, kteří řídili zkoušky, obvykle nocovali v Caladelu, a Ilsethova noční návštěva byla tedy dvojnásob překvapivá. „Jak vám můžu pomoci?“

Ilseth se s viditelným neklidem rozhlédl. „Můžu dál?“ V levé ruce svíral něco malého, zabaleného do plátna, takže nebylo vidět, co to je.

Davian pokrčil rameny. „Dobrá,“ svolil a snažil se, aby to neznělo příliš neochotně.

Ilseth vstoupil a zavřel za sebou dveře. Všiml si otevřeného okna, popošel k němu a také ho zavřel. Rozhlédl se, zřejmě se trochu uklidnil a posadil se na židli u Davianova stolu. Chlapec si sedl na postel naproti němu. Pořád mu vrtalo hlavou, o co tady jde.

Starší chvíli mlčel, jako by si urovnával myšlenky. Pak udělal rukama ve vzduchu několik posunků; ze špiček prstů mu proudila energie a usazovala se do stěn kolem nich.

Davian sraštil čelo; tohle už někdy viděl. Ilseth se pokoušel místnost takzvaně umlčet.

Jakmile s tím byl hotový, zadíval se na balíček ve svých rukou. „Než začneme,“ řekl vážným tónem, „chci, abys věděl, jak moc mě mrzí, že ti musím tohle břemeno naložit.“ Poškrábal se ve vousích a zhluboka se nadechl. „Neříká se mi to snadno. Víím, že jsi Augur, Daviane.“ Na chvíli se odmlčel, aby mohl chlapec jeho slova vstřebat.

Davian cítil, jak se mu vytrácí krev z tváře. Odtáhl se, jako by mu fyzická vzdálenost od Ilsetha mohla nějak pomoci. „Nevím, o čem mluvíte.“

Ilseth rozpráhl paže, jako by se ho pokoušel uklidnit. „Já tě neudám,“ řekl honem. „Ale potřebuju, abys ke mně byl upřímný. Je to pravda?“

Davian několik vteřin upíral pohled na podlahu, srdce mu divoce bušilo a v duchu se pokoušel rozplést nepřehlednou zmeť emocí. S hlubokým nádechem narovnal ramena. Z Ilsethových úst nevycházel černý kouř, starší tedy nelhal — nehodlal ho nahlásit.

„Je to... možné,“ přiznal zdráhavě. „Nevidím do budoucnosti, jestli se ptáte na tohle. Ale vždycky poznám, když mi někdo lže... asi by to mohla být nějaká forma čtení myšlenek. Nevím jistě.“ Zamračil se. „Jak jste na to přišel?“

„Sledoval jsem tě. Nasvědčovala tomu tvoje neschopnost používat Esenci a...“ Ilseth zavrtěl hlavou. „Detaily nejsou důležité, Daviane, a není čas ti všechno vysvětlovat. Důležité je, abys mi věřil. Potřebuju, abys mi teď četl myšlenky — abys věřil tomu, co se ti chystám povědět.“ Pohlédl Davianovi do očí. „Uděláš to?“

Davian přikývl. Stačilo soustředit se na to, co mu Ilseth poví; o zbytek se postará jeho schopnost. „Do toho. Poznám, když mi budete lhát.“

Ilseth se pousmál, jako by se mu ulevilo, a začal rozbalovat balíček. Pod bílým plátnem se objevila malá bronzová schránka se složitými znaky vyrytými do každé stěny. Ilseth držel krabičku opatrně, téměř bázkově.

„To, že jsme se ve městě potkali, nebyla náhoda. Hledal jsem tě,“ přiznal starší a zaváhal. „Co víš o Bariéře?“

Davian sraštil čelo. „Myslíte hradbu Esence na severu? Je... stará. Nепrostopupná.“ Promnul si čelo a pokoušel se rozpomenout. „Prý ji postavili v dobách války věčnosti. Ve zlatém věku Nadaných. Takže... před tisícem let? Před dvěma?“

„Spíš před dvěma.“ Ilseth nespouštěl oči z krabičky ve svých rukou. Její lesklý povrch jako by v tlumeném světle zářil. „A víš, proč ji vytvořili? Jak vlastně vznikla?“

„Vím jen to, co se vypráví v příbězích Starého náboženství.“ Davian se škrábal na hlavě a doloval z paměti to málo, co ho učili o válce věčnosti. Na nějaké velké přemýšlení byl pořád ještě příliš rozespály. „Měla odříznout Aarkeina Devaeda a jeho nestvůry... uvěznit ho dřív, než dobude celou zem. Než vyhladí všechny v Andaře, pokud takovým věcem věříte.“

„Přesně tak.“ Ilseth mluvil vážným tónem. „Jenže to není jen mýtus. Devaed opravdu žil — možná nebyl ztělesněním zla, jak tvrdí Staré náboženství, ale rozhodně se jednalo o velice mocného, nebezpečného muže. A nestvůry, kterým poroučel, také existovaly. Byly to skutečně děsivé bestie. Nedokázali je zahubit ani Darecijci na vrcholu svých sil.“

Davian se zase zamračil. „Jak to můžete vědět?“

„Kdysi byla spousta knih, které se věnovaly tomuto období historie. Svědectví lidí z války věčnosti.“ Ilseth lítostivě zavrtěl hlavou. „Měli jsme je v knihovně v Tol Thanu, stejně jako všechny ostatní svazky. Jsem jeden z pěti nebo šesti žijících lidí, kteří se o tu dobu kdysi zajímali.“

Davian pomalu přikývl. Často slyšel starší lamentovat nad tím, kolik vědomostí bylo ztraceno v den, kdy byl Tol Thane vypálen do základů.

„Věřím vám,“ řekl nakonec. „Ale co to má společného se mnou?“

Ilseth se na něj dlouze zahleděl, jako by ho v duchu hodnotil. Zhluboka se nadechl. „Bariéra slábne, Daviane. Víme, jak ji opravit, ale postavili ji Auguři a bez schopností Augurů s ní nic nezmůžeme.“ Neklidně mu zaškubalo v ruku. „Devaed je samozřejmě dávno mrtvý, ale na severu teď dochází k různým... jevům. Lidé mizí nebo umírají příšernou smrtí. Objevují se zprávy o netvorech, jejichž popis odpovídá dar'gathinům, eletaiům, shar'kathům — nestvůrám, které nikdo neviděl od války věčnosti.“ Potřásl hlavou. „Myslíme si, že někteří z nich už Bariérou pronikli. Nikdo z dnešních lidí se s nimi nedokáže vypořádat. A nikdo neví, co dalšího by mohlo přijít, kdyby se ta hradba zhroutila úplně.“

Davian na Ilsetha nevěřicně pohlédl. Dar'gathinové? Eletaiové? Vždyť to měli být jedni z Devaedových nejděsivějších netvorů, zvrácení kříženci lidí a zvířat, kteří za sebou nechávali pouze smrt. „A vy chcete, abych vám pomohl zrovna já? Ale... já nejsem vycvičený. Vůbec netuším, jak —“

„To nevádí.“ Ilseth udělal konejšivé gesto. „Slyšel jsi někdy o sig'narech?“

„Samozřejmě. Byli to Prefekti — Nadaní, kteří sloužili přímo pod Augury.“

Ilseth přikývl. „Před nespátranou válkou jsem byl jedním z nich i já. Několik nás přežilo a vyhlíželi jsme návrat Augurů. Takových, jako jsi ty.“ Natáhl ruku se schránkou k Davianovi. „Zase shromáždíme Augury, Daviane. Snažíme se hradbu opravit, než do Andarry vtrhne strašlivé zlo, a zároveň možná založit novou generaci Augurů. Pokud budeš souhlasit, tahle schránka tě zavede někam, kde by ses mohl vycvičit. K lidem, kteří by ti pomohli pochopit a ovládnout tvé schopnosti.“

Davian si promnul spánky; začínala ho bolet hlava. Chvilí seděl v ohromném tichu. „Vědí o tom ostatní starší z Tolu? O... mně?“

„Ne.“ Ilseth se zašklebil. „Pravda je taková, Daviane, že tvé tajemství lze svěřit jen několika málo Nadaným. V Tolu panují už léta neshody ohledně toho, co udělat, pokud bychom našli nového Augura. Nehledě na to, co se děje s Bariérou, lidé jako já vnímají Augury jako způsob, jak v Andaře obnovit rovnováhu a zastavit útlak Nadaných.“

Davian pomalu přikývl. „A ti ostatní?“

„Ti chtějí, aby všichni s takovými schopnostmi zemřeli,“ odpověděl Ilseth na rovinu. „A těch je většina. Sám jsi říkal, že mnoho Nadaných Augury pořád ještě nenávidí kvůli tomu, co se stalo, kvůli tomu, co zdánlivě zahodili. Ať se ti to líbí, nebo ne, budou tě považovat za jednoho z nich, bez ohledu na to, jak moc se budeš od starých Augurů lišit.“

Davian chvilí mlčel. Ilseth nelhal.

Naklonil se ke staršímu a převzal od něj bronzovou schránku.

„Říkáte, že tahle věc mě někam povede? Jak to vlastně funguje?“ Davian obracel schránku v ruku. Hřála ho do dlaní, sice jen trochu, ale pořád víc, než aby se to dalo vysvětlit Ilsethovým tělesným teplem. Byla pokryta zvláštními drobnými symboly — možná nějakým písmem, ale v tom případě se jednalo o jazyk, se kterým se Davian ještě nikdy nesetkal.

„To netuším,“ přiznal Ilseth. „Myslím, že je to Nádoba, starší než většina těch, které jsem v životě viděl. Ale nevím, jak se používá.“

Neklidně pokrčil rameny. „Říkají mi jen to, co potřebuju vědět. Abych nemohl prozradit nic důležitého, kdyby mě někdy někdo odhalil.“

Davian se zachmuřil. Nádoby uchovávaly a vynakládaly Esenci k určitému účelu, obvykle k takovému, na jaký by bez nich Nadaní nestačili. Kdysi je uměli vyrábět jen Auguři. Byly velice nezákonné. „Tak co s ní mám dělat?“

„Prostě ji odnes na sever. Udělej to a slibuju ti, že tě zavede tam, kam je třeba.“ Ilseth se k němu naklonil. „Už chápeš, proč potřebuju, abys mi četl myšlenky, Daviane? Budeš se muset spolehnout na to, co ti říkám. Musíš odejít ještě dnes večer. Hned teď. Pokud tady zůstaneš, do zítřejšího západu slunce se z tebe stane Stín a tohle všechno bude zbytečné.“

Davian ještě chvíli upíral pohled na Ilsetha a znovu si promnul spánky, protože ho stále pobolívala hlava. Ilsethovi během řeči nevychel z úst jediný cár černého kouře. Skutečně říkal pravdu. Davian se to všechno pokusil strávit a trochu se mu z toho zatočila hlava. „Musím si promluvit se starším Olinem.“

„Ne.“ Ráznost Ilsethovy odpovědi Daviana překvapila. Muž zaváhal a pak vzdychl. „Promiň, Daviane. Pokud to zdejší starší zjistí, budou o tom informovat tvého správce. Možná jsi s Taleanem zadobře, ale pokud by se dozvěděl, že jsi Augur, Dohoda by mu nedávala jinou možnost než tě nahlásit. Vždyť to přece víš.“

Davian otvíral ústa, aby něco namítl, ale Ilseth ho zarazil zdvižením ruky. „I kdybych se mýlil a skutečně by sis mohl být jistý, že starší nikomu nic neřeknou, opravdu si myslíš, že by tě starší Olin nechal jen tak odejít? Opustit školu bez Okovu, bez pout Čtvrté zásady, bez vysvětlení, pouze na základě tvého slova? Nebo i mého? Můžeš mi věřit, protože *víš*, že nelžu. Takovou výhodu nikdo jiný nemá.“

Davian zaváhal. Ilseth měl pravdu. Nehledě na to, jak moc mu starší důvěřovali, nikdo z nich by ho nenechal prostě odejít.

Strohým kývnutím vzal Ilsethovo tvrzení na vědomí. Byl v pasti, ocitl se hluboko pod hladinou a neměl kde se vynořit. Celý rozhovor na něj působil neskutečně.

Ilseth ho bedlivě pozoroval. „Vím, že je toho na tebe hodně,“ poznamenal, „ale potřebuju znát odpověď. Půjdeš?“

Davian se zatím nerozhodl, a tak jen zavrtěl hlavou. „A co zdejší lidé? Co jim řeknete?“

„Nic,“ odpověděl Ilseth pevným hlasem. „Budou si myslet, že jsi utekl ze strachu, že se z tebe stane Stín — oba víme, že takové případy jsou docela běžné. Někoho za tebou pošlou, ale Tol Athian nemá tolik zdrojů, aby jimi mohl delší dobu plýtvat na uprchlíky. Přinejhorším budou informovat Správu... ale ty by ses jí musel stejně vyhýbat.“

Davianovi se stáhl žaludek. Asha. Wirr. Co si o něm budou myslet? Teď jim nemohl jít vysvětlovat, co se děje. I kdyby na to měl čas, nepochyboval o tom, že by se ho pokoušeli zastavit.

Zaváhal a pak pohlédl Ilsethovi přímo do očí. „Když vás poslechnu, musíte mi slíbit, že povíte mým přátelům, proč jsem odešel. Dokážou si to nechat pro sebe.“

„Hádám, že myslíš ty dva, se kterými jsem tě předtím viděl.“ Ilseth si povzddechl. „Vědí o tvé schopnosti?“

„Ano.“

Zavládlo ticho. Ilseth se na chvíli zamyslel a nepřítomně si při tom posouval brýle na nose. „Tak dobře. Moc se mi to nelíbí, ale pokud ti to usnadní rozhodování, po zítřejších Zkouškách si s nimi promluví. Máš mé slovo.“

Davian přikývl. Rozhodování teď bylo opravdu snadnější — ne snad příjemné nebo vítané, ale přesto jednodušší.

K vlastnímu překvapení si uvědomil, že už se rozhodl. Ilseth mu ani jednou nezalhal. Příležitost konečně se vyrovnat s tou zvláštní schopností, možnost setkat se s lidmi, kteří by mu mohli říct o Augurech alespoň něco — toužil po tom už dlouho. A ve srovnání s tím, co by se stalo, kdyby zůstal...

„Takže na sever,“ řekl tiše a potěžkal v ruce krychli.

„Ano,“ odpověděl Ilseth s viditelnou úlevou. Očividně si nebyl jistý, že se Davian rozhodne odejít. „Řekli mi jen to, že se musíš vypravit co nejdál na sever a že se v pravý čas dozvíš, kam přesně se

máš vydat.“ Omluvně rozpráhl ruce. „Nelíbí se mi, že musím mluvit v tajemných náznacích, ale víc toho sám nevím.“

Davian mlčky přikývl. Měl se bezvýhradně spolehnout na tolik věcí, že ho neurčité pokyny ani nepřekvapovaly. Rozhlédl se po pokoji. Jakmile se rozhodl, hlava se mu projasnila. „Chvíli mi potrvá, než si sbalím.“ Zamyslel se. „U brány bude někdo na stráži.“

„To nech na mně.“ Ilseth vytáhl zpod roucha malý váček a s tichým zacinkáním ho hodil Davianovi. „Na cestu. Když to půjde, drž se dál od měst, ale budeš si muset kupovat jídlo a v noci může být moc velká zima nebo vlhko na to, abys spal venku.“

Davian nakoukl dovnitř. V těžkém váčku se leskla spousta zlatých mincí — dost na to, aby z toho vyžil hodně, hodně dlouho. Malé jmění. „Sudičky,“ vydechl trochu omámeně. „Děkuju vám.“

Ilseth se zvedl a položil Davianovi ruku na rameno. „Pokud se dokážeš stát skutečným Augurem, hochu, stokrát se nám to vrátí.“ Vykročil ke dveřím. „Dej mi čtvrt hodiny, abych se postaral o strážce, a pak odejdi. Ale neotálej. Nedokážu je zaměstnat nadlouho.“ Na chvíli se odmlčel. „A v příštích několika týdnech buď velmi opatrný, Daviane. Když to půjde, nikomu se neukazuj. Budou tě hledat.“

Otevřel dveře, vyklouzl jimi na chodbu a zase je za sebou zavřel.

Davian chvíli seděl na posteli, v rukou držel bronzovou schránku od Ilsetha a pokoušel se shromáždit myšlenky, které se mu rozutekly na všechny strany. Opravdu se mu to jenom nezdálo? Jako v mrákotách vzpomínal na to, co zaslechl včera dopoledne. Mohl by on být tím chlapcem, o němž mluvil Talean s Ilsethem — chlapcem, o něhož se tolik zajímal i sám Strážce severu? Okamžitě tu domněnku zavrhl. Pokud o jeho schopnostech nevěděli caladelští starší, nemohl o nich vědět ani vrchní správce.

Mechanicky vstal, vytáhl zpod postele tlumok a naházal do něj svůj skromný majetek: několik prostých vlněných halen, kamaše a plášť, který mu dala paní Alita k posledním narozeninám. Když šel spát, neobtěžoval se s převlékáním, a tak teď jednoduše zastrčil váček s mincemi do opasku, aby si ho nikdo nevyšiml. Na cestách

každopádně budou lupiči, ale nemělo smysl zbytečně přitahovat jejich pozornost.

Schránku od Ilsetha zabalil do plátna a pak si ji strčil do kapsy. Málem se do ní nevešla, ale pokud byla tak důležitá, jak Ilseth tvrdil, trocha nepohodlí stála za to mít ji přímo u sebe.

Jakmile měl sbaleno, ozvalo se další tiché zaklepání na dveře — tentokrát povědomé — a přinutilo ho ucedit kletbu. Wirr nemohl přijít v nevhodnější chvíli.

Zaváhal. Říkal si, že by mohl prostě počkat, dokud kamarád neodejde, jenže místnost nebyla zamčená, a kdyby ji zamkl až teď, prozradilo by ho zašramocení klíče v zámku. Bylo zhruba stejně pravděpodobné, že Wirr vstoupí bez vyzvání, jako že to vzdá.

Davian potichu zastrčil tlumok pod postel.

Když otevřel dveře, Wirr vzhlédl. Obvyklý čtverákový úsměv na jeho tváři vystřídal vážný výraz. Davian mu pokynul, ať jde dál, ale myšlenky mu letěly hlavou jako o závod. Za pár minut musí odejít a Wirr se chce určitě zdržet déle.

K rozhodnutí dospěl ještě dřív, než se dveře zavřely. Ilseth ho varoval, aby s nikým nemluvil, ale tohle byl Wirr. Navíc se s tím potřeboval někomu svěřit.

„Odcházím, Wirre. Dneska v noci.“ Řekl ta slova tiše, ale pevně.

Wirr zamžikal. „Cože?“ Právě si sedal, ale hned se zase postavil a zavrtěl hlavou. „Ne! Dave, to je mizerný nápad. Představa, že se z tebe stane Stín, tě děsí, já vím, ale —“

„Já neutíkám,“ skočil mu Davian do řeči. „Před chvílí tu byl starší Tenvar. Požádal mě, abych odešel.“ Spěšně mu vyličil rozhovor s Ilsethem a na závěr sáhl do kapsy a vytáhl bronzovou Nádobu. Vybábil ji z plátna a podržel ji Wirrovi před očima. „Tenvar neví, co to je, ale tvrdí, že mě to zavede tam, kam se potřebuju dostat — někam na sever. Až tam budu, začnu se cvičit. Učit se na Augura. A snad jim pomůžu utěsnit Bariéru, než bude pozdě.“

Wirr vyslechl celé vyprávění mlčky, ale teď svažtil čelo. „Víš jistě, že ti říkal pravdu?“

„Ano. Naprosto. Jinak bych se do toho nepouštěl.“

Wirr se nepřestával mračit; samým přemýšlením svrátil čelo ještě víc. „Na sever‘ zní dost neurčitě, nemyslíš?“

Davian pokrčil rameny a obracel schránku v rukou. „Tohle mi zřejmě ukáže cestu.“

„Možná.“ Zdalo se, že tím Wirra nepřesvědčil. „A nesmíš se o tom zmínit nikomu ve škole?“

„Vím, jak to zní, ale dává to smysl. Mou schopnost jsme starším nezatajili bezdůvodně.“ Davian zalétl pohledem ke dveřím. „Za chvíli musím jít, Wirre. Ilseth odvede pozornost stráží; druhou příležitost nedostanu. Mrzí mě, že se s tebou musím takhle rozloučit. Vážně.“

Wirr hleděl na kamaráda. Z jeho výrazu bylo patrné, že se v něm sváří protichůdné pocity, ale pak se napřimil. „Půjdu s tebou.“

Davian rázně zavrtěl hlavou. „Ne. Tvé nabídky si vážím, ale já nemám co ztratit. Ty ano. V Tol Athianu se budeš mít dobře, možná z tebe za deset dvanáct let udělají staršího. Můžeš v životě něco dokázat. Nedovolím ti, abys to zahodil.“

„Vím přesně, co zahazuju. Je to moje rozhodnutí.“ Wirr mluvil klidným, rozvážným hlasem. „Jsi můj kamarád, Dave, a to, co po tobě chtějí... zní to nebezpečně. Sudičky, jestli se má Bariéra vážně zhroutit, tak to nebezpečné opravdu je. Kdybych tě nechal odejít bez toho, aby ti někdo kryl záda, navždycky bych si to vyčítal.“ Z Wirrova tónu zmizela obvyklá lehkovážnost.

„Nemůžeš jít se mnou,“ prohlásil Davian. Vložil do té věty tolik kategorického důrazu, kolik ho v sobě našel.

„V tom případě musím vzbudit staršího Olina,“ opáčil Wirr.

Davian si rozmrzele prohrábl vlasy. Wirr měl navrch a oba to věděli. „Není čas. Ještě sis ani nesbalil.“

„Mám asi tolik věcí jako ty, Dave. Zabere mi to tak dvě minuty.“ Wirr se zvedl a vyrazil ke dveřím. Davian mu bezděčně zastoupil cestu, ale Wirr jen pobaveně povytáhl obočí. Nad svým mnohem menším kamarádem se doslova tyčil. „Vážně?“

Davian zrudl a ustoupil stranou. „Nemám z toho žádnou radost, Wirre.“

„Kupodivu mi to vůbec nevadí.“ Wirr otevřel dveře. „Sejdeme se na nádvoří. A Dave —“ varovně pozvedl prst, „— jestli odejdeš beze mě, tak zburcuju celou školu.“

Davian obrátil oči v sloup a mrzutě přikývl. Když mu Wirr zmizel z očí, Davian vypustil vzduch z plic; do té chvíle si ani neuvědomil, že zadržuje dech. Pod svým zdráháním cítil úlevu. Opravdu si nepřál, aby kvůli němu kamarád přinesl takovou oběť... ale zároveň se do toho nechtěl pouštět sám.

Počkal ještě několik minut; každá z nich mu ve večerním tichu připadala jako celá věčnost. Nakonec popadl tlumok a co nejtíšeji vyklouzl ven. V tuto pozdní hodinu nebylo pravděpodobné, že by na někoho narazil, ale přesto se držel pokud možno v přítmí a srdce mu divoce bušilo. Noční obloha byla zatažená, přirozené světlo poskytovala jen hrstka hvězd. To mu vyhovovalo — znamenalo to, že by jeho a Wirra nemusel na cestě nikdo zahlédnout.

Když došel na nádvoří, Wirr už na něj čekal. V rukou svíral podobný tlumok, jako byl ten jeho. „Po Jarrasovi a ostatních není nikde ani vidu, ani slechu,“ pošeptal Davianovi. „Zdá se, že tvůj starší dodržel slovo.“

Davian přikývl a pocítil bodnutí úzkosti. Bylo to tady. „Neměli bychom ztrácet čas,“ zašeptal.

Bez dalšího slova se kradli k bráně. Davian měl napjatý každíčký sval v těle. Čekal, že každou chvíli někdo vyrazí z hrdla varovný výkřik, ale nikde se nehnulo ani stéblo trávy. Vmžiku byli pod padací mříží, potom za kalužemi světla pochodní a v černé tmě.

Tiše klusali po cestě k lesu. Mezi prvními stromy se jako na povel zastavili, otočili se a zadívali se ke škole. Nikdo nekřičel, že prchají; v mohutném hradě panovalo ticho a klid.

„Takže... už se sem nikdy nevrátíme,“ řekl tiše Wirr.

Davian přikývl. Také to tak cítil. Nehledě na to, jak jejich výprava dopadne, předpokládal, že školu už víckrát neuvidí.

„Ještě pořád se můžeš vrátit,“ poznamenal.

Koutky Wirrových úst se stočily vzhůru. „Tak snadno se mě nezbavíš.“

Davian místo odpovědi pokýval hlavou. Odtrhli oči od důvěrně známých obrysů hradu a pokračovali po rozpadající se cestě do tmavého lesa.

Ani jeden z nich se neohlédl.

KAPITOLA 5

Asha otupěle zírala do stropu.

Ležela tak několik posledních minut, vlastně už od chvíle, kdy se probudila a vzpomněla si, co se dnes bude dít. Věděla, že by měla vyskočit z postele a jít za Davianem, než začnou Zkoušky, i kdyby to mělo znamenat jen to, že s ním stráví několik vteřin navíc. Její tělo se však odmítalo zvednout. Dnes ho uvidí naposledy na hodně dlouhou dobu — možná navždy. Připadalo jí, že vylézt z postele by bylo totéž jako uspíšit jeho odchod.

Nakonec zařala zuby a sebrala sílu, aby ze sebe shodila příkrývku. Vstala, zachvěla se ranním chladem a chvatně se začala oblékat. Obzor za oknem osvětlovaly první skutečné paprsky svítání a Asha při pohledu na ně zkrivila tvář. Athianští starší už určitě vyrazili z hostince v Caladelu do školy. Až přijdou, oficiálně začnou Zkoušky.

Náhle se zmateně zarazila.

Během studia na škole zažila několikery Zkoušky; podle jejích zkušeností se měla z nádvoří ozývat kakofonie nejrůznějších zvuků — rozhodně alespoň *něco*, co by naznačovalo, že se studenti a starší chystají na svoji velkou událost. Ticho bylo rozhodně divné.

Čím víc o tom přemýšlela, tím víc si uvědomovala, že celé tohle ráno je nějaké... *jiné*, než by mělo být. Koutkem oka zahlédla, že její spolubydlící Quira pořád ještě spí jako zabitá. Ale na tom nebylo nic zvláštního; mladší dívka měla ve zvyku vstávat dlouho po úsvitu. Asha se otočila a právě se chystala vyjít ven, když vtom ji něco přimělo zaváhat.

V pokoji bylo *ticho*. Větší ticho než obvykle. Uvědomila si, že Quira se ani jednou nezavrtěla. Dívka přitom vždycky spala neklidně, navíc hrozně chrápala.

Asha se přikradla k posteli a svažila čelo. Quira ležela na boku tváří ke stěně. Asha jí zlehka položila ruku na rameno. Mírný tlak způsobil, že se Quira převalila na záda.

Ashe se zadrhl dech v hrdle. Bez hnutí zírala na svou spolubydlící. Všude byla krev. Spousta krve. Nahromadila se hlavně kolem Quiriny hlavy a hrudi; vyřinula se z rozšklebené rány na jejím krku a ušpinila slavník tmavou, dravou červení. Dívka měla na tváři tmavé šmouhy; Asha si omámeně uvědomila, že jsou od toho, jak jí útočník zakryl rukou ústa, aby zadusil křik. Dívčiny světlehnědé oči, vytržené strachem a děsem, prosebně hleděly na Ashu.

V tu chvíli se ozval něčí hlas, vyděšené a zoufalé volání o pomoc. Ashe chvíli trvalo, než si uvědomila, že to křičí ona sama. Jako v mrákotách se sesunula na podlahu vedle postele a čekala, až jí někdo — kdokoli — přijde na pomoc. Seděla tam snad celé hodiny.

Nikdo nepřicházel.

Asha se konečně vzchopila, přinutila své tělo k pohybu a pokoušela se ze sebe setřást šok, který se jí zmocňoval. Dívčí pokoje byly hned u nádvoří; její křik musel někdo slyšet i v tuhle časnou hodinu.

Na chodbě ve škole také panovalo nepřírozené ticho. S nohama ztěžklýma hrůzou zamířila k sousednímu pokoji, kde spaly Taranne a Jadan. Dveře byly pootevřené. Ještě dřív, než vstoupila, věděla, co ji tam čeká.

V tomto pokoji se vrahové nepokoušeli masakr zakrýt. Krev stekla na šedivou kamennou podlahu, hlavy dívek byly zkroucené v prapodivných úhlech a Jadanino tělo viselo hrůzným způsobem napůl z postele. Na rozdíl od Quiry neměly jen podříznuté krky; jejich hrdla byla zcela vyrvaná z těla, takže rudou kašovitou tkání prosvítala ostrá běloba páteře.

Asha se dala na útěk.

Potácela se chodbou, příliš otupělá na to, aby plakala nebo křičela, aby dělala cokoli jiného, než jen pokračovala v pohybu, hledala někoho dalšího, kdo přežil. Nemohla zbyť jediná. Prostě *nemohla*.

Pokoje lidí, s nimiž vyrůstala, se jí slévaly do šmouhy, jedna zkrvavená místnost za druhou. Tessie, rozkošná dívka, která byla po prvních dvou letech na škole ještě slibnější než Wirr. Danin a Shass, které přišly teprve před několika měsíci a nemohlo jim být víc než deset. První noc plakaly a ona je utěšovala, pomáhala jim smířit se s těžkou

pravdou, že je opustila jejich rodina. Na znamení vděčnosti jí upletly náhrdelník z kopretin a ona si ho pořád ještě schovávala, usušila si ho a uložila do jedné ze svých knih. Teď na ni hleděly vyděšenýma, prázdnýma očima. V každém pokoji nacházela další zavražděné.

A to ještě neviděla to nejhorší.

Nádvoří bylo plné mrtvol. Když zahlédla Jarrase, málem se zhroutila. Staršímu něco úplně utrhlo hlavu a krvavá stopa mezi ní a tělem se v ranním světle vlhce leskla. Jarrasova tvář, jindy přátelská a veselá, ztuhla do šklebu čirého, nevyslovného děsu.

Pár metrů od něj leželi Fenred a Blaine, chlapci, kteří s ním zřejmě byli na stráži. Jejich hrdla byla vyrvaná z krků stejně jako v případech ostatních. Mezi rameny a hlavou jim zbyly jen cáry rozdrásané tkáně a úlomky kostí.

Bloumala hradem jako tělo bez duše. V každé místnosti byly další mrtvolky; některé měly na tvářích tolik krve, že se téměř nedaly rozpoznat. U vstupu do kuchyně ležela kyprá postava s dlouhými tmavými kadeřemi paní Ality, naštěstí odvrácená od Ashy. Starší Olin nestačil ani vylézt z postele. Správce Talean ležel hned před svou úřadovnou.

Potom oparem paniky a zármutku cosi proniklo. Kluci. Davian.

Vzápětí už se hnala k Severní věži, všechny ostatní obavy odsunula stranou. *Musí* být naživu. Vyběhla po schodech — supěla při tom námahou i úzkostí — a vtrhla do jeho komůrky ve věži.

Rychle se rozhlédla po malém pokoji a rozhořel se v ní plamínek naděje. Postel byla prázdná a nikde neviděla stopy násilí. Znovu se jí rozbušilo srdce. Možná utekl. Možná ho nějakým zázrakem ušetřili — stejně jako ji.

Její obavy to ovšem zdaleka nerozptýlilo. Odhodlaně vyběhla z věže a zamířila k Wirrovo pokoji. Do místností ostatních kluků nenahlížela, ale dveře byly většinou otevřené a rudé stříkance, které koutkem oka zahlédla, jí prozradily všechno, co potřebovala vědět.

Asha střemhlav vpadla do Wirrova pokoje. Ve zlomku vteřiny stihla zaznamenat tři překvapené obličejce, které se k ní otočily, a pak do ní vrazilo něco hrozně těžkého a přimáčklo ji tváří ke studené kamenné podlaze.

V první chvíli se o ni pokoušela slepá panika a ona se divoce vzpouzela proti tíze, která na ní spočívala. Pak přestala, přerývaně se nadechovala, příliš vyčerpaná a zdrcená žalem, než aby se zmožila na něco dalšího.

Po několika vteřinách ucítila, jak jí něco zvedá z podlahy. Sklopila zrak a spatřila, jak jí tělo ovíjejí smyčky Esence a pozvolna ji stavějí do vzpřímené polohy.

Znovu zvedla oči. Ti tři ji zasmušile pozorovali. Už je poznávala. Starší z Tol Athianu — ti, kteří přijeli kvůli Zkouškám. Oni to přece nezpůsobili. Nezapomínají ji.

Každý sval v jejím těle ochabl úlevou, a kdyby ji nepoutala Esence, zhroutila by se na podlahu. Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že na ni jeden z nich mluví.

„Při sudičkách, holka, kdo jsi?“ zopakoval muž s tmavou pokožkou naléhavým hlasem. Tvář měl svráštělou, kost a kůže, a neustále kmital očima ke dveřím, jako by jimi mohl každou chvíli přijít útok. „Je zřejmé, že jsi Nadaná, jinak by nám První zásada zabránila tě spoutat. Co o tom všem víš?“

Asha se přinutíla dýchat pomalu a pravidelně. Nebyla zdaleka klidná, ale šílený strach, který se jí před chvílí zmocňoval, začínal ustupovat. U starších byla v bezpečí.

„Ashalie,“ řekla co nejvyrovnanějším hlasem. „Jmenuju se Ashalie. Vzbudila jsem se... nevím, jak je to dlouho.“ Pohlédla k oknu. Slunce už bylo vysoko nad obzorem. Bloudila školou hodinu? Nebo ještě déle? „Quira je mrtvá... i ostatní v dívčích pokojích. Všichni jsou mrtví.“ Plnou vahou na ni dolehla její vlastní slova. Zadusila v sobě vzlyknutí a zmlkla.

Starší si vyměnili významné pohledy.

„Ona je první, Ilsethe,“ podotkla žena.

Muž jménem Ilseth zamyšleně přikývl. „Zjistím, jestli ví ještě něco. Vy dva se běžte podívat, jestli nepřežil ještě někdo další.“

Druhý muž povytáhl obočí. „Nemyslíš si, že bychom se měli držet při sobě?“

Ilseth zavrtěl hlavou. „Ten, kdo to napáchal, už je dávno pryč, Kasperane. Nebezpečí pominulo.“

Kasperan přikývl a spolu se ženou odešel z Wirrova pokoje. Šňůry energie držící Ashu v tu chvíli zmizely; Ilseth jí dal ruku kolem ramen, aby neupadla, a dovedl ji k Wirrově posteli. „Tak,“ řekl, když si sedla. „Chápu, že je to příšerná zkušenost, ale potřebujeme vědět všechno, co nám můžeš říct. Přežil ještě někdo? Nocovali jsme v Caladelu; dorazili jsme teprve před několika minutami.“

Asha polkla. „Myslím... myslím, že moji přátelé by ještě mohli být naživu. Wirr — tohle je jeho pokoj — a Davian. Davianův pokoj byl prázdný a na nádvoří jsem ani jednoho z nich neviděla. Dívala jsem se po nich.“ Zachvěla se. „Museli utéct. Ale o nikom dalším nevím.“

Ilseth vytáhl z kapsy proužek papíru. Vosková pečeť na svitku už byla rozlomená. Mlčky ho podal Ashe. Adresátem byl starší Olin. Chvějícími se prsty ho rozvinula.

Starší Oline,

musel jsem s Davianem narychlo odejít kvůli jisté důležité záležitosti, která si žádá mou pozornost. Nikoho za námi neposílejte — Davian je pod mou ochranou. Prosím, povězte mému otci, že pokud nás někdo chytí, použiju stejné jméno jako to, které jsem používal zde. Otec nás může vyžvednout, jakmile se mu to bude hodit, a pak mu vše vysvětlím.

Torin

„Nerozumím,“ řekla a zvedla oči k Ilsethovi. „Kdo je Torin?“

Ilseth místo odpovědi pokýval hlavou a pohlédl ke dveřím. Pak jemně odtáhl ruku z Ashiných ramen a postavil se.

„Nikdy to není snadné,“ povzdechl si a vyňal z kapsy malý černý kotouč. Prudce se naklonil k Ashe a přitiskl jí ho ke krku.

Asha se pokoušela ucuknout, ale jakmile se kotouč dotkl její kůže, přichytil se k ní jako lepidlo. Zjistila, že se nedokáže ani pohnout,

mohla jen mrkat očima. Ilseth si dřepł před ní a chvíli jí klidně pozoroval. Chtěla něco říct, zeptat se ho, co to provádí, ale z hrdla jí nevyšla ani hláska.

„Stát se Stínem není až tak zlé,“ řekl tiše Ilseth. „Je to rychlé a bolest si nebudeš pamatovat. Vlastně si nebudeš pamatovat nic, co se stalo od chvíle, kdy ses ráno probudila. Vzhledem k tomu, cos dnes viděla, je to téměř požehnání.“ Upřeně jí pohlédl do očí. „Bez ohledu na to nemůžu riskovat, že si někdo uvědomí, že Davian vyvázł. Zeptal bych se tě, jestli poznal, co mám v plánu, nebo jestli svého kamaráda zachránil díky obyčejnému hloupému štěstí — ale pochybuju, že bys to věděla. A jestli nevíš ani tohle, nebudeš rozumět ani tomu, proč tě escherii ušetřil. Ale přesto... jestli uznal za vhodné nechat tě žít, měl bych udělat totéž. Takové věci se nikdy nedějí bezdůvodně.“

Asha se zoufale snažila pohnout, zavolat o pomoc, ale marně. S hrůzou sledovala, jak se k ní Ilseth natahuje, tiskne prst ke kotouči na jejím krku a zavírá oči. Tělem jí chvíli proudilo příjemné teplo, které uvolňovalo všechny její svaly.

A potom se teplo v jejím nitru rozhořelo v běsnící požár, který se šířil její krví, jako by se jí pokoušel zevnitř upálit zaživa. Každý nerv v jejím těle řval bolestí; záda se jí sama od sebe prohnula, jak se jí svaly zmítaly a svíjely v křečích. Nepatrnou částí vědomí, která neskučela bolestí, vnímala, jak Ilseth spokojeně přikývl, pak se otočil a odešel.

Nakonec místnost vybledla a po ní i bolest. Potom už Asha nevnímala nic.

KAPITOLA 6

Davian zadržel dech, protože kolem prošla další skupina správců v modrém, pozorujících přípravy na večerní veselku. Na zápěstích se jim leskly Hledače.

„Jsou všude,“ utrousil směrem k Wirrovi. Nezastavoval se a oči upíral na cestu před sebou.

„Nevšímej si jich. A pokud možno se neškrábej na ruce,“ poradil mu Wirr, aniž na něj pohlédl.

Davian se zakabonil a honem odtáhl ruku od levého předloktí. Líčidla nakoupená před několika dny dokázala skrýt jejich tetování před každou prohlídkou kromě té nejdůkladnější, neustále však svědila. Tehdy nepovažoval maskování za nutné — ampulky s látkou připomínající hustou barvu byly dražší, než předpokládal, a namíchat správné odstíny kůže jim trvalo několik hodin —, ale poslední půlhodina ho vyvedla z omylu. Zdálo se, že v Talmielu je zvykem nezahalovat si předloktí. Lidé si tak navzájem ukazovali, že nejsou Nadaní.

„Moje nervy už to dlouho nevydrží,“ zamumlal.

Wirr se ušklíbl. „To bylo pořád: ,Musíme na sever, Wirre. Talmiel nemůže být až tak nebezpečný, Wirre. Nevíš, co povídáš, Wirre.““

„Já vím, já vím,“ zabručel Davian. „Varoval jsi mě.“ Došli na křižovatku a rozhlédli se oběma směry, v této ulici však nebylo po modrých pláštích ani památky, byla tu jen spousta lidí rozvěšujících výzdobu. „Prostě jsem nečekal, že jich tu bude tolik, i když je večer ta slavnost.“

Wirr vzdychl. „Tohle je jediný hraniční přechod do Desrielu, Dave. *Desrielu*. Jediné země, která nenávidí Nadané ještě víc než Andarra.“ Zavrtěl hlavou. „Správci tady často nabírají nové členy. Zatím nás nechtyli jenom proto, že lidi jako my nejsou tak hloupí, aby sem chodili, takže by nás tady nikdo nehledal.“ Rozhlížel se kolem sebe

a nedařilo se mu při tom skrýt úzkost. „Dřív nebo později přestaneme mít takové štěstí. Určitě tam musíme chodit?“

Davian zaváhal a bezděčně zajel rukou ke kapse, ve které měl Nádobu. Od jejich odchodu z Caladelu uplynuly téměř tři týdny, a čím dál na sever pronikali, tím úpěnlivěji čekal, že Nádoba něco udělá. Že mu ukáže, co dál. Prohlížel ji alespoň jednou denně, ale bronzová schránka vypadala pořád stejně.

„Ilseth říkal, že mám putovat na sever, dokud nebudu vědět, kam se vypravit pak,“ odpověděl nakonec. Omluvně na kamaráda pohlédl. „Zkrátka netuším, co jiného si počít.“

Wirr lítostivě přikývl. „Já vím.“ Zavrtěl hlavou. „Nemůžu uvěřit, že v Caladelu mi to připadalo jako rozumný plán.“

„Lituješ, že tam nezůstal?“

„Lituju, že jsem se víc nesnažil zabránit ti v odchodu.“ Wirr po něm blýskl křivým úsměvem a pak kývl k hostinci o kus dál v ulici. „Měli bychom jít někam dovnitř. Je to tu prolezlé správcí a večer jich tady bude dvakrát tolik. Pod střechou budeme ve větším bezpečí a stejně už se připozdívá.“

Davian kývl na souhlas. V Talmielu bylo rušno jako v úle. Všude se hemžili lidé v pestrobarevném oblečení, připravovali se na Slavnost havranů a úředníci už rozsvěceli tradiční modré lucerny lemující každou ulici ve městě. Denního světla rychle ubývalo, a Davian dokonce zahlédl několik dětí ve špatně padnoucích stejnokrojích loajalistů, které se na svátek svržení Augurů často nosily. Davian se vždycky divil, proč Tol Athian obvykle pořádá Zkoušky právě v den této slavnosti. Říkal si, že v tom asi někdo vidí sladkou ironii.

Došli k hostinci, jehož vývěsní štít hlásal „Královský odpočinek“. Pokud v něm opravdu někdy nocoval král, muselo to být před mnoha desítkami let; průčelí bylo špinavé a popraskané a obraz na vývěsním štítu už téměř vybledl. Davian s Wirrem se na sebe pochybovačně podívali a vešli dovnitř.

Vnitřek Královského odpočinku byl stejně nevábny jako zevnějšek: ve výčepu to páchlo zvětralým pivem a stoly s židlemi vypadaly

přinejlepším rozviklaně. Přesto už tam vysedávala a popíjela spousta rozjařených lidí a hostinský se k Davianovi s Wirrem choval docela přátelsky, zvláště potom, co mu ukázali peníze. Zavedl je do malého, ale čistého pokoje v patře.

Jakmile hostinský odešel, Davian za ním zamkl a s hlubokým povzdechem se svalil na jednu z postelí.

Wirr si sedl na postel naproti němu. „Takže co teď, Dave?“

Davian vytáhl z kapsy Nádobu a upřeně se na ni zahleděl. Jako vždycky byla teplá na dotek. Zdálo se mu to, nebo z ní vycházelo víc tepla než předtím? Po chvíli ji zase schoval a pokrčil rameny. „Asi musíme pokračovat na sever.“

Wirr sraštil čelo. „Do Desrielu?“ Začal si hryzat nehet — spolehlivá známka neklidu. „Víš, že každého Nadaného, kterého Gil'sharové chytí, popraví jako kacíře?“

Davian přikývl. O Gil'sharech kdysi něco četl: tito napůl vládní, napůl náboženští činitelé byli svrchovanými vládci Desrielu. „Myslím, že ve skutečnosti nás označují spíš za zrůdy než za kacíře. Tvrdí, že Nadáním mají vládnout jen bohové,“ řekl zadumaně.

Wirr si promnul čelo. „Jde mi o něco trochu jiného, Dave.“

„Já vím. Ale Bariéra je daleko na severu; tak jako tak musíme dál. A pokud jsou sig'narové v Desrielu, měl bych se vydat právě tam.“ Přece nedošel tak daleko, aby to teď vzdal. „Ale jestli se mnou nechceš jít dál, tak to pochopím.“

Wirr zaváhal. Chvilí se tvářil, jako by o té nabídce přemýšlel, a pak podrážděně zavrtěl hlavou. „Takové věci neříkej. Už jsem ti snad dokázal, že to s tebou dotáhnu až do konce, vzhledem k tomu, kde právě jsme.“ Povzdechl si. „Asi předpokládám správně, že nemáš vůbec žádný plán, jak se dostat přes hranici?“

„Starší Olin vždycky říkal, že jsi všímavý.“

„A taky vždycky říkal, že ty jsi rozumný,“ poznamenal suše Wirr. Na chvíli se zamyslel. „Most přes Devliss je jako pevnost. Správci na obou březích zastavují lidi a kontrolují je pomocí Hledačů, dokonce i za rušných večerů, jako je tenhle. Nemluvě o tom, že naše lícidlo

na rukou při důkladné prohlídce neobstojí — nedostali bychom se ani přes správce na tomhle břehu. Takže ze všeho nejdřív musíme najít jinou cestu přes řeku.“

Davian povytáhl obočí. „Ty už jsi tu někdy byl?“

Wirr chvíli mlčel a pak kývl. „Ano. Krátce. Ale nechce se mi o tom mluvit.“

Davian sklonil hlavu. Měli nepsanou dohodu, že o Wirrově životě před nástupem do školy se prostě nemluví; zřejmě se mu přihodilo něco bolestného, něco, s čím se nechtěl svěřovat. Ostatním studentům o tom Wirr jednoduše lhal, ale Davianovi lhát nemohl.

„Tak si najdeme nějaký člun,“ navrhl Davian.

Wirr zavrtěl hlavou. „Řeka Devliss je samá přeř a vodopád. A taky je dost široká. Není náhoda, že se dá přejít jedině v Talmielu.“

Oba se zahloubali. Chvíli bylo ticho a potom Wirr překvapeně zamrkal, když mu zakručelo v břiše. „Možná bychom nad tím mohli dumat u večere?“

Davian zaváhal. „Co když budou ve výčepu správci?“

„V takovéhle díře? Pochybuju. Ti budou venku, místo piva budou nasávat atmosféru.“ Wirr za řeči mávl k oknu, kterým k nim doléhala hudba a smích. „Navíc by vypadalo podezřele, kdybychom dneska večer zůstali zalezlí v pokoji. Hostinský se možná tváří přátelsky, ale pochybuju, že by se rozpakoval nahlásit nezvyklé chování kolemjdoucímu správci.“

Davian musel uznat, že na tom něco je, a sešel s Wirrem zpátky do přízemí. Ve výčepu bylo narváno; tu a tam se našel ještě nějaký neobsazený stůl, ale jinak to v hostinci vypadalo asi tak, jak se dalo o svátečním večeru čekat.

Wirr kývl k volnému stolu u stěny, stranou od ostatních hostů. Objednali si večeri u půvabné servírky s uštváním výrazem ve tváři a potom chvíli seděli v družném tichu a sledovali hospodský život, pohroužení každý do svých vlastních myšlenek.

Když jim obsluha přinesla jídlo, s chutí se do něj pustili. V posledních týdnech se pečlivě vyhýbali veškeré zástavbě a málokdy dostali do žaludku něco teplého. Šlachovité skopové maso se zeleninou bylo sice prosté, ale vydatné, a teprve když se Davian po jídle se

spokojeným vzdychnutím opřel na židli, zaznamenal zvláštní teplo vycházející z jeho kapsy.

Zamračil se, nenápadně sáhl po Nádobě zabalené v plátně a vytáhl ji ven. Teplo pod látkou střídavě sílilo a zase sláblo.

„Co to provádíš?“ sykl Wirr, když si všiml, co Davian drží v ruce.

Davian zaváhal, oči však nespouštěl z balíčku. „Něco se děje, Wirre,“ řekl tiše. „Je teď teplejší.“

Kamarád se na něj pochybovačně podíval. Nádobu si prohlédl první den útěku ze školy a pak ještě několikrát; pokaždé ale tvrdil, že z ní žádné nezvyklé teplo necítí. „Dej mi ji,“ řekl nakonec a natáhl ruku. Davian mu Nádobu podal; Wirr ji chvíli držel a soustředil se, až se mu krabatilo čelo. Pak zavrtěl hlavou.

„Pořád nic. Věřím ti, Dave, ale nic necítím. Víš to jistě?“

Davian přikývl. „Jinak bych ji nevytáhoval.“

Wirr se podíval na předmět zabalený do látky ve své dlani, jako by mu ta věc dělala starosti. „V tom případě je s tebou nějak spojená. Nevím jak, ale... sudičky, ani za mák se mi to nelíbí.“ S povzdechem vrátil schránku Davianovi.

Jakmile to udělal, okraj plátna se odhrnul a Davian se holou dlaní dotkl kovu pod látkou. Schránka nebyla horká, nepálila, ale její teplo bylo tak prudké a nečekané, až sebou Davian trhl. Krychle mu vyklouzla z prstů, vypadla z plátěného obalu a s tupým bouchnutím udeřila do podlahy.

Davian se pro ni honem shýbl, a když vybalenou Nádobu zahlédl, okamžitě strnul.

Na boku schránky se nad vyrytými znaky objevil slabý obrys jakéhosi symbolu. Žhnul — svítil tlumenou, přesto však zřetelnou září. Vlk, uvědomil si Davian.

Wirr se také sehnul a vzal Nádobu do ruky. Loupl po kamarádovi očima, pak se natáhl pro plátno a zase schránku zakryl. Davian se mezitím vzpamatoval a rozhlédl se po ostatních hostech. Zdálo se, že si jich nikdo nevšímá.

Wirr vtiskl zabalenou krychli Davianovi zpátky do rukou. „Radši si ji dej do kapsy a už ji nevytahuj, Dave.“ Také se rozhlédl a pak si

oddech. „O té schránce vím jen to, že má velkou cenu, bez ohledu na to, k čemu ve skutečnosti slouží. Správa vyplácí za Nádoby vysoké odměny. Když ji budeme dávat na odiv v takovémhle podniku, budeme si koledovat o malér.“

Davian přikývl a chystal se něco dodat, když vtom zahlédl koutkem oka nějaký pohyb. Zvedl hlavu právě ve chvíli, kdy se u jejich stolu zastavil nějaký muž, kterého v životě neviděl, a s přátelským úsměvem si k nim přisedl.

„Dělejte, že mě znáte, jasný?“ řekl a plácl Wirra, který se tvářil rozpačitě, do ramene. „Jmenuju se Anaar. Ta Lovkyně v koutě na vás posledních pár minut zírá jako jestřáb na zajíce. Doufám, že jste si neplánovali klidnej večer.“ Měřil si je pohledem a čekal na odpověď.

Davian horečně přemýšlel. Dotyčné ženy si všiml už předtím — byla to přitažlivá dívka, seděla sama u stolu, ale žádný muž se k ní ani nepřiblížil. Připadalo mu to zvláštní.

Pak si vzpomněl na schránku zabalenou do plátna, kterou stále ještě držel v ruce. Přišel za ním Anaar kvůli ní? Davian si ji schoval zpátky do kapsy. Na chvíli měl pocit, že k němu Anaar kmitl očima, ale bylo to tak rychlé, že se mu to možná jenom zdálo.

Wirr se zničehonic zasmál a opřel se na židli. Mávl na jednu ze servírek. „Pití tadyhle pro máho přítele Anaara,“ řekl tak hlasitě, aby to slyšel každý, kdo byl na doslech.

Davian se také přinutil opřít, i když pochyboval o tom, že by jeho snaha vypadat uvolněně mohla někoho oklamat. Mlčky si Anaara prohlížel. Asi čtyřicetiletý muž robustní postavy a světlé pleti měl úhledně zastřiženou bradku a krátké husté černé vlasy. Mluvil hlubokým, chraptivým hlasem někoho, kdo je zvyklý vydávat rozkazy — a také očekává, že je ostatní poslechnou.

„Tak vy si myslíte, že je to Lovkyně,“ řekl Wirr. Pořád ještě se usmíval, ale mluvil bezvýrazným hlasem.

„Já si to nemyslím; já to vím,“ klidně opáčil muž. „A nedokáže od vás dvou odtrhnout oči. K tomu obvykle bejvá důvod.“

„Jsme fešáci,“ pokrčil rameny Wirr.

Anaar se zasmál. „To nepochybně. Ale i kdyby vás sledovala jenom proto, že jste takoví krasavci, stejně bych vám radil brzy se z Talmielu vypařit. Pokud možno ještě dneska večer; díky slavnosti byste to mohli zvládnout. Lidi, o který se Breshada zajímá, mívají sklon po několika dnech... zmizet.“ Pokrčil rameny. „A pak se objeví na druhém břehu řeky se smyčkou kolem krku.“

„Ona pracuje pro Gil' shary? Na andarrské půdě?“ Wirr mluvil ponurým tónem. „Myslel jsem, že ti se do podobných věcí nepletou.“

Anaar povytáhl obočí. „Oficiálně ne, samozřejmě,“ řekl s pobaveným úsměvem. Zkoumavě na Wirra pohlédl. „Ale Breshadé a jí podobným tu nikdo v ničem nebrání. Jedna polovina Talmielu je plná loajalistů, druhá polovina správců. V podstatě je z něj provincie Desrielu.“

Wirr se zašklebil; ta představa ho viditelně znepokojila. „A kdo jste vy? Proč nám pomáháte?“ zeptal se potichu.

Muž pokrčil rameny. „Já jsem obchodník a správci a Lovci jsou docela dobrý zákazníci, když jsou klidný. Ale kdyby načapali pár Nadaných, jak se pokoušejí projít jejich městem... navíc za Noci havranů... no, to už by tak klidný nebyli. Zesílený hlídky a spousty otázek. Něco takovýho obchodům nesvědčí, jestli mě chápete.“ Anaar se odsunul s židlí od stolu a stroze na ně kývl. „Je na vás, jestli na mou radu dáte, nebo ne.“

„Počkejte.“ Wirr se tvářil zadumaně. „Vypadáte jako... někdo, kdo se tady vyzná.“ Hryzal se do nehtu. „Jak by se dala přejít řeka — nenápadně?“

Anaar už se zvedal od stolu, ale teď se zase posadil. „Do Desrielu? Jinudy než po mostě?“ Zamyšleně svažtil čelo a zadíval se na Wirra, jako by přehodnocoval svůj názor na něj. „Takovou žádost neslyším prvně.“

Wirr pokrčil rameny. „Jde to?“

Anaar se zamyšleně poškrábal ve vousech. „Můžu s jistotou říct, že to jde. Ale je to trochu dražší než jít po mostě.“

Wirr strčil ruku do vāčku na opasku, vytáhl několik zlatých mincí a nenápadně je ukázal Anaarovi.

Muž s tmavou kůží se usmál, přičemž odhalil řádku dokonalých bílých zubů. „Možná jsem se nevyjádřil přesně. Je to *mnobem* dražší než jít po mostě.“

Wirr s povzdechem vylovil z vácku několik dalších mincí. Byla to více než polovina zbývajících peněz, tolik, že by se z toho dala rok živit a šatit celá jedna rodina. Davian chtěl něco namítnout, ale Wirr ho rychlým pohledem umlčel.

Anaar konečně přikývl. Naklonil se k nim a tlumeným hlasem pokračoval: „Máte tady pokoj?“

Wirr zaváhal. „Nahoře v patře, třetí pokoj napravo.“ Zvedl ruku. „Ale než na něco kývneme, chceme vaše slovo, že nám neublízíte ani nás nenahlásíte.“

Anaar mu věnoval široký, tak trochu nevěřičný úsměv. „Moje slovo? Jestli vás to uklidní, máte ho mít,“ zasmál se. „Jak jsem říkal, jsem obchodník. Pokud dostanu zapláceno, nic vám ode mě nehrozí.“

Wirr pohlédl na Daviana a ten neznatelně přikývl. Anaar nelhal. „Dobře, to mi stačí,“ řekl Wirr.

Anaar si mnul bradu a pořád se tvářil pobaveně. „Zatím se vraťte na pokoj a počkejte tam na mě. Vyzvednu vás pozdě večer. V žádném případě nevycházejte ven a nikomu jinému neotvírejte. Vyrazíme hned, jak přijdu.“ Vzal Wirrovi z dlaně několik mincí. „Zbytek si vyberu, až budete v Desrielu,“ dodal.

Wirr sklonil hlavu. „Platí.“

Anaar se zvedl a bez dalšího slova odešel.

Davian a Wirr seděli chvíli mlčky. Pak se Davian otočil ke kamarádovi.

„Co to mělo znamenat?“

Wirr vstal a protáhl se. „Je to pašerák, Dave.“

„To mi došlo,“ řekl suše Davian. „Ale proč mu důvěřujeme?“

„Lhal nám snad?“

Davian svraští čelo. „Ne, ale to ještě neznamená, že mu můžeme věřit. Třeba si to za hodinu rozmyslí, a než se nadějeme, bodne nás do zad.“

Wirr zavrtěl hlavou. „On ví, kdo jsme. Kdyby mu z toho mohlo něco kápnout, dávno by nás vydal správcům. Ale takhle se postará, že v ulicích Talmielu bude klid, a přitom si vydělá slušné peníze. A my se dostaneme do Desrielu. Všichni budou spokojení.“ Zmlkl a zamyslel se nad poslední větou. „Aspoň v rámci možností.“

„Myslím, že viděl Nádobu,“ poznamenal Davian. Nepodařilo se mu z hlasu vytěsnit obavy.

Wirr zkrivil tvář. „Říkal jsem si, jestli ji stihl zahlédnout... ale co se stalo, stalo se. Pokud ji viděl, nezbyvá nám než doufat, že neví, co to je.“

Zamířili ke dveřím z výčepu. Davian koutkem oka sledoval ženu, na kterou je upozornil Anaar, ale ta se je nepokusila nijak zadržet ani jít za nimi.

Jakmile jí zmizeli z očí, vydechl úlevou. Byla tak mladá, jen o málo starší než on a Wirr. Vážně stopovala a zabíjela Nadané pro peníze?

„Od útěku z Caladelu jsem nepoužil Esenci,“ zamumlal Wirr, jehož myšlenky se zřejmě ubíraly podobným směrem. „A nepřiblížila se k nám dost na to, aby se dotkla naší kůže. Pomocí Hledače nás odhalit nemohla.“

To Daviana nenapadlo. „Tak jak...“

„No právě.“

V neklidném tichu došli ke svému pokoji. Jakmile byli uvnitř, Wirr zasunul zástrčku na dveřích.

Davian si posbíral věci — většinu ani nestihl vybalit — a natáhl se na postel. Chtěl si před odchodem trochu odpočinout. Nelíbilo se mu, že se musejí na Anaara tolik spoléhat, ale věděl, že nemají na vybranou. Pokud byl most tak dobře hlídáný, jak tvrdil Wirr, přes hranici se mohli dostat jedině s pašerákovou pomocí.

Znovu se dotkl Nádoby v kapse. Nedokázal se zbavit dojmu, že ji Anaar viděl. Nezbyvalo mu než doufat, že pašerák nepoznal, o co se jedná.

Náhle si vzpomněl, co se stalo ve výčepu, vytáhl Nádobu, vybalil ji z plátna a pečlivě si ji prohlédl. Někdejší záře zmizela a kovový povrch už ani nebyl nijak zvlášť teplý.

„Co hledáš, Dave?“ zeptal se Wirr.

Davian zaváhal. „Když jsem ji ve výčepu upustil, byl na ní nějaký... symbol. Mám dojem, že to byl vlk. Tys ho neviděl, kdyžs ji zvedal?“

Wirr zavrtěl hlavou.

Davian s povzdechem přikývl. Vlastně ho to nepřekvapovalo. „Stejně už je to pryč.“ Ještě několik vteřin upřeně hleděl na bronzovou kostku, pak ji zase zabalil a uložil si ji do kapsy.

Wirr ho sledoval se starostlivě nakrčeným čelem. „Kdyby se ten symbol zase objevil, tak mi řekni,“ požádal ho nakonec.

Davian mlčky přikývl a znovu se pohroužili do družného ticha.

Ještě chvíli si přemítal v hlavě, co vlastně viděl, a pak se rozhodl vytěsnit to z mysli. Bylo zbytečné se tím trápit, stejně jako bylo zbytečné užírat se nadcházející cestou do Desrielu. Musel důvěřovat Ilsethovi a sig'narům, že věděli, proč ho sem poslali.

S hlubokým povzdechem zavřel oči a udělal si pohodlí, aby se mu dobře čekalo.

KAPITOLA 7

Neuplynula ani hodina, když někdo zaklepal na dveře.

Wirr a Davian se po sobě nejistě podívali. „Ještě není ‚pozdě večer‘,“ poznamenal Wirr. Mluvil potichu, ale ať už byl za dveřmi kdokoli, přes veselé halekání z ulice by ho stejně neslyšel.

„Třeba musel přijít dřív,“ nadhodil Davian, ale sám tomu moc nevěřil.

Zaklepání se zopakovalo, tentokrát naléhavěji. „Otevřete,“ ozvalo se tlumeně zpoza dveří. „Posílá nás Anaar.“

Wirr zaváhal. „Říkal, ať nikomu neotvíráme, jenom jemu,“ houkl.

„Plán se změnil,“ odpověděl hlas tiše, ale naléhavě. „Lovkyně zvětřila, co se chystá.“

Davian si zajel oběma rukama do vlasů. Nemohl se rozhodnout. Nakonec kývl na Wirra. „Budeme riskovat tak jako tak. A jestli nás přišli chytit, nakonec stejně vyrazí dveře.“

Wirr se zašklebil. „To je pravda.“ Odsunul zástrčku a otevřel. Za dveřmi stáli dva muži s drsnými tvářemi. Jeden byl hubený s dlouhými mastnými vlasy a knírem, zatímco druhý měl hranatý obličej a téměř lysou hlavu. Nahrnuli se do místnosti, rozhlédli se a pak obrátili pozornost zpátky k hochům.

„Můžeme jít?“ zeptal se ten dlouhovlasý.

Davian i Wirr přikývli a bedlivě oba muže sledovali. Plešatý muž na ně chvíli upíral pohled a pak mávl rukou na chodbu. Davian se trochu uklidnil, popadl tlumok a vykročil ke dveřím.

Wirr ze sebe náhle vyrazil polekaný výkřik. Než se mohl Davian otočit, někdo mu zkroutil levou ruku za záda a on ucítil, jak se jeho zápěstí dotklo něco tvrdého. Okov se uzavřel ještě dřív, než si chlapec uvědomil, co se děje.

Davian se obrátil a vzápětí mu do nosu narazila něčí pěst. Upadl. Rána ho napůl omráčila, takže ani nevykřikl bolestí. Přes mžitky

zahlédl, že Wirr leží na podlaze v zadní části pokoje a drží se ze strany za hlavu, kam ho zřejmě uhodili. Studený černý Okov se leskl na paži i jemu.

„Krváčeči,“ odplivl si jeden z mužů. „Jeden by čekal, že už budou mít dost rozumu na to, aby sem nelezli.“

Davian se pokusil vstát, ale v tu chvíli mu mezi lopatky dopadla těžká bota a přitlačila ho k tvrdé dřevěné podlaze.

„Aspoň se pořádně napakujem, Rene,“ řekl bodře dlouhovlasý. „Tentokrát ani nepřijdem o polovinu vejždělku, až je povedeme přes most. Nemaj pláště ani Okovy, takže jsou to uprchlíci. Můžeme je tam prostě odvlíct a bude to naprosto legální.“

Hrubé ruce prošacovaly Daviana, jako by hledaly ukryté zbraně, a pak ho prudce zvedly na nohy a spoutaly mu zápěstí. Zatřásl hlavou, aby si ji pročistil, přitom sebou trhl a nakrčil nos. Tekla mu z něj krev, ale zřejmě mu ho nezlomili. Omámeně se podíval na kamaráda. Zdálo se, že Wirr nedokáže zaostřit pohled. Davian netušil, jestli je to ranou do hlavy, nebo účinkem Okovu.

U dveří se něco pohnulo. Davian se otočil a spatřil mladou ženu z výčepu. Všechno sledovala se zvláštním výrazem na tváři. Vypadala... smutně. Téměř zarmouceně.

Dlouhovlasý muž se na ni zazubil. „Promiň, Breshado, tentokrát odejdeš s prázdnou. Tyhle jsou naši,“ řekl zvesela. „Vším jsem si, jak jsi po nich dole házela voko. Divím se, že ses nerozhoupala dřív.“

Breshada se zašklebila a světlé vlasy sahající k pasu se jí zhoupaly ze strany na stranu. Dlouze se zahleděla na Wirra s Davianem a pak obrátila pozornost ke druhým dvěma mužům. „Renmare. Gawne. Vězte, že mě doopravdy mrzí, že jste to právě vy.“ Vešla do místnosti a podpatkem za sebou zabouchla dveře.

Oba muži strnuli. „Co to děláš?“ ptal se holohlavý Renmar a na tváři se mu usadil nechápavý výraz.

Breshada si s ponuře semknutými rty sáhla dozadu přes rameno a vytáhla dlouhý meč. Ve světle svící se zlověstně leskl a v pokoji zavládlo téměř naprosté ticho, jako by nyní hluk z ulice přicházel z větší dálky. Při pohledu na čepel meče projel Davianem zvláštní

pocit; na tom meči bylo něco podivného, ale nemohl přijít na to, co přesně to je.

Náhlé ticho vyplnilo zaskřípání oceli, když tasili meče i Renmar s Gawnem. „Breshado,“ řekl Gawn hlasem, v němž se mísil strach se zmatkem a varováním. „My jsme je chytili první a naprosto poctivě. Nechápu, proč to děláš.“

„Já vím,“ odvětila tiše Breshada.

Během pár vteřin bylo po všem. Breshada se navzdory mohutnému meči a stísněnému prostoru pohybovala hbitě a elegantně. Renmar s Gawnem se pokoušeli použít oba chlapce jako štíty, ale přesto neměli šanci. Nebyly slyšet žádné výkřiky bolesti, žádné pomalé umírání. Když Breshadin meč zavadil o jejich kůži, se skelnýma očima se zhroutili na podlahu. Davian s Wirrem mohli jen s nýmým zděšením přihlížet.

Jakmile Gawново neživé tělo dopadlo na podlahu vedle Renmarova, Breshada se přiblížila k chlapcům a chvíli si je prohlížela přimhouřenýma očima. Tělesná námaha jí vehnala do tváří slabý ruměnc, ale jinak se zdálo, že se snad ani nezadýchala.

Zavrtěla hlavou. „To nechápu,“ zamumlala znechuceně. Popadla Daviana za rameno; nejdřív si myslel, že ho uhodí, ale ona si ho jen přidržela a pak mu přerázla provazy na rukou. Potom udělala totéž i Wirrovi.

Davian ucítil, jak tlak na jeho paži polevil, a jeho Okov vzápětí zachřestil na podlaze. Chvíli nato dopadl na zem i ten Wirrův. Davian nechápavě zíral na otevřené kovové náramky.

Breshada si všimla jeho výrazu. „Pouto dokáže zlomit jedině smrt,“ řekla netrpělivě na vysvětlenou a pak po nich loupla ostržitýma očima. „Neútočte na mě. A nepoužívejte své schopnosti, jinak se sem přičene celá armáda správců. Nerada bych vás zachraňovala zbytečně.“

Wirr sklonil hlavu. „Nic takového nemáme v úmyslu,“ řekl opatrně. „A děkujeme.“

Breshada se zakabonila a Wirr s Davianem bezděčně o krok ustoupili. Pohled nechuti a nenávisti, který jí náhle zuřil v očích, se nedal

s ničím splést. „Mně neděkujte,“ zavrčela. „Zabila jsem své bratry, abych zachránila vaše bezcenné životy. Dva zkušené Lovci za dva hloupé *gaa'veshe*. Vyřídte Tal'kamarovi, že dluh je tisíckrát splacen.“ Na chvíli zmlkla a zatvářila se, jako by jí bylo na zvracení. „Jestli vás ještě někdy uvidím, tak vás zabiju.“ Otočila se na patě, rozrazila dveře a vztekle odkráčela z místnosti. Ani se neohlédla.

Wirr pomalu přešel ke dveřím a zase je zavřel. S omráčeným výrazem pohlédl na Daviana. „Není ti nic?“

„Dá se to přežít,“ odpověděl rozechvěle Davian. „Co ty?“ Třel si zápěstí, aby v nich rozproudil krevní oběh, pak se natáhl pro kus plátna, přiložil si ho k nosu a zašklebil se, když se látka zbarvila doruda.

„Nápodobně.“ Wirr si ohmatával ránu na hlavě, byl celý pobledlý, ale zdálo se, že zranění není nijak vážné. „Zajímalo by mě, co to mělo znamenat.“

Davian upřel pohled na dveře. „Lovkyně zachránila Nadané. To jsou věci.“

„Ne že by z toho měla kdovíjakou radost,“ poznamenal Wirr a zarázil se. „A kdo je u sudiček ten Tal'kamar?“

Davian zavrtěl hlavou a zasténal, protože tím pohybem si ještě zhoršil tepání ve spáncích. „Nemám páru. Ale myslím, že jestli ho někdy potkáme, dlužíme mu skleničku.“

„To si piš.“ Wirr pohlédl na obě mrtvolky na podlaze, jeho letmý úsměv se rozplynul a hlas zvážněl, jako by mu konečně došlo, co se právě seběhlo. „To si teda piš.“

Tiché zaklepaní na dveře Daviana okamžitě vytrhlo z polospánku do plné bdělosti.

Ve skutečnosti nespal, jenom podřimoval, hlavou mu vířily úzkostné myšlenky a vytvářely nepříjemný pocit neklidu. Prudce se zvedl do sedu a zalétl pohledem k oknu. Bylo pozdě večer; zvenčí se pořád ozýval hluk, ale slabší než předtím. Modré lucerny už pohasínaly a ulice se téměř vylidnily.

Wirr byl v pohybu dřív, než Davian stihl vstát. Naklonil hlavu na stranu a zaposlouchal se, jestli za dveřmi nezaslechne něco podezřelého. „Kdo je to?“

„Anaar,“ zněla odpověď. Pašerákův chraptivý hlas byl nezaměnitelný.

Wirr odsunul zástrčku, pootevřel dveře, vykoukl ven a pak je otevřel dokořán. Na chodbě stál Anaar s jakýmsi mohutným svalovcem, oba se tvářili naprosto klidně, jako by si šli lehnout. Když Anaar spatřil mrtvoly na podlaze v pokoji, vyvalil oči. Zkoumavě si prohlédl tváře obou chlapců a zvláštní pozornost věnoval Davianovu zkrvavenému nosu.

„Nějaké problémy?“ zeptal se.

Wirr pohlédl pašerákovi přímo do očí. „Nic, co bychom nezvládli.“

Anaar se zamýšleným výrazem přikývl; na oba chlapce se teď díval s o něco větší úctou než předtím. Potom mávl rukou do chodby. Davian vyskočil na nohy, s chvěním v žaludku hmátl po svém malém tlumoku a následoval Wirra z místnosti.

Mlčky vyšli z hostince a kráčeli nočním Talmielem. V městských ulicích zbyla jen hrstka slavicích lidí a většina jich byla dávno opilá, ale přesto se od nich drželi dál. Často záměrně měnili směr a přibližně po deseti minutách nerušené chůze si Davian uvědomil, že Anaar zřejmě zná trasy hlídek správců a šikovně se jim vyhýbá.

Brzy byli venku z města a vnořili se do lesa u řeky Devliss. Zvuky oslav za jejich zády postupně slábly. Dosud všichni mlčeli. Mezi stromy panovalo šero, ale měsíc byl téměř v úplňku, a tak jejich listnatou klenbou pronikalo dost světla na to, aby bylo vidět na cestu. Pokračovali svižnou chůzí ještě asi dvacet minut a potom Anaar zvedl ruku a dal jim tak znamení, aby se zastavili.

„Tamhle,“ řekl potichu a ukázal na téměř neznatelnou mezeru v hustém křoví.

Prodírali se zdánlivě neprostupnou hradbou porostu a Davian náhle klopytál po pláži maličké přírodní zátoky, ze všech stran chráněné lesem nebo skalami. Za ústím zátoky proudila Devliss; v měsíčním svitu připomínala rtuť. Voda se valila znepokojivě rychle, alespoň se

však zdálo, že hladina je v těchto místech hladká, bez ostrých skalisek vytvářejících zpěněné přeje, kterými byla tato řeka proslulá.

Níž na pláži ležel malý člun, vytažený mimo dosah vody. Davian na něj pochybovačně pohlédl. Nikdy se v žádném člunu neplavil, ale připadalo mu, že tahle loďka je na přeplutí nebezpečné řeky moc malá. Všichni čtyři by se do ní sotva vešli, zvláště když Anaarův společník vydal téměř za dva.

Anaar si všiml, jak se Davian tváří, zazubil se a poplácal ho po zádech. „Je to naprosto bezpečný, přáteli. Možná nebudeme mít kdovíjaký pohodlí, ale svému účelu to poslouží.“

I Wirr si loďku prohlížel s obavami. „Určitě ji nestrhne proud?“

Anaar zavrtěl hlavou. „Proto jsem vzal s sebou Olsara,“ prohlásil a kývl k rozložitému chlapovi, který už táhl člun k vodě. „Když budeme oba veslovat, bez problémů se dostaneme na druhé břeh.“

„Snad máte pravdu.“ Wirrův hlas zněl přiškrceně.

„To teda mám,“ odvětil zamyšleně Anaar s pohledem upřeným na Devliss. Voda sahala, kam oko dohlédlo, ale když se Davian podíval stejným směrem jako pašerák, rozeznal na obzoru tmavý pahorek, který byl ve tmě sotva viditelný. Náhle mu do zorného pole vplulo maličké pohupující se světélko, pouhá zářící tečka. Vzápětí se objevilo několik dalších, pohybujících se v řadě.

„Hlídka,“ vysvětlil Anaar Wirrovi s Davianem, aniž spustil oči ze světél. „Proplovávají tudy každých pár hodin. Dostat se na druhé břeh trvá skoro hodinu, takže budete mít něco přes dvě hodiny na to, abyste zmizeli co nejdál od hranice.“ Jakmile se světla vzdálené hlídky vytratila, pašerák kývl na Olsara. Mohutný chlap naposledy strčil do loďky, takže ta se teď pohupovala na řece. „Během plavby žádný mluvení — zvuk se nad vodou nese daleko, zvláště v noci. Až přistaneme na druhém břehu, uzavřeme náš obchod a pak už spolu nebudeme mít nic společného. Jestli vás chytí, nikdy jste mě nepotkali. Jasný?“

Davian i Wirr mlčky přikývli. Anaar jim pokynul, ať nastoupí do člunu, a pak zaváhal.

„Ještě něco,“ dodal. „Každý voják na desrielských hranicích má Hledače. Jestli použijete své schopnosti třeba jen k tomu, abyste

si utřeli nos, tak to zjistí. A jak to zjistí, půjdou po vás, dokud vás nenajdou a nezabijou, to mi věřte.“ Vážně na ně pohlédl. „Což by bylo dost mrzutý, kdybysme s Olsarem byli ještě poblíž. Takže chci vaše slovo — aspoň hodinu potom, co se rozloučíme, nic nepodniknete. Souhlas?“

„Souhlas,“ řekl Wirr a podal mu ruku. Anaar jí potřásl, pak podal ruku Davianovi a ten ji pevně stiskl.

A jen co to udělal, Anaar sklouzl očima dolů, k Davianově kapse. Davian strnul. On to ví, pomyslel si.

Projelo jím bodnutí úzkosti a pak ještě něco... dalšího. Jakási prudká vlna, která se prohnala jeho tělem, nahrnula se mu do dlaně a pak se přelila přímo do Anaara. Davian rychle odtáhl ruku. Konečky prstů ho brněly.

Anaar na něj zmateně pohlédl a pak zavrtěl hlavou, jako by si chtěl pročistit myšlenky. Pašerák se odvrátil a Davian konečně vydechl; ani si neuvědomil, že samým napětím zatajil dech. Ať už se stalo cokoli — pokud se to opravdu stalo a nebylo to jen v Davianových představách —, Anaar o tom nevěděl.

Brzy seděli v maličkém člunu a Anaar s Olsarem dlouhými, zkušenými záběry poháněli loďku k protějšímu břehu. Ukázalo se, že Wirrův strach, že loďku unese proud, byl zbytečný. Oba pašeráci veslovali se značnou silou a přesností, stáčeli člun proti proudu řeky, pohybovali se pozvolna, ale vytrvale. Davian v duchu pochyboval, jestli dokážou ostré tempo veslování udržet, ale postupně se uklidnil. Zdálo se, že ani jeden z mužů se hned tak neunaví.

Břeh na desrielské straně řeky se pomalu zvětšoval. Bylo slyšet jen tiché šplouchání vesel nořících se pod hladinu, slabé vrzání paluby a tu a tam zašvitoření vodních ptáků tiše zpívajících do noci.

Z tmavé masy před nimi se vyloupily jednotlivé stromy a Davian cítil, jak se mu napnul každý sval v těle. Jakmile vystoupí na břeh, nebezpečí posledních tří týdnů se rázem zdesetinásobí.

Dno člunu konečně najelo na měkký bahnitý břeh. Olsar s tichoučkým šplouchnutím vylezl z lodi a táhl ji na břeh s ostatními pořádkem ještě na palubě. Davian žasl nad jeho silou. Anaar se po dlouhém

pádlování alespoň zadýchal, ale na Olsarovi nebyla námaha znát ani trochu.

Na andarrské straně byla písčitá pláž, na místě přistání je však přivítal jen bahnitý svah. Davian cítil, jak se mu nohy boří do měkké břečky. Trhl sebou, protože jiné boty neměl, a chvatně se vyškrábal po břehu do vysoké trávy. Vyměnil si s Wirrem úlevný pohled. Zdálo se, že jejich příplutí prošlo bez povšimnutí.

Brzy se k nim připojil Anaar. Chvíli stál na místě a poslouchal zvuky lesa. Se zřejmou spokojeností si zasunul prsty do úst a vydal tiché, melodické hvízdnutí.

Hlouběji mezi stromy se pohnuly stíny a ze tmy se vynořili dva mohutní chlapi. S tasenými meči se mlčky postavili za Wirra s Davianem.

Davianovi se sevřel žaludek. Pochopil, že Anaar je zradil.

„Co to má být?“ zasyčel Wirr, když se obrátil k pašerákovi.

„Obchod,“ odpověděl Anaar a omluvně rozpřáhl ruce. „Mám možnost vyjednat výhodnější podmínky, a tak jsem se rozhodl, že cena bude trochu vyšší, než jsme se původně dohodli.“

Následovalo dlouhé ticho. „Tím myslíte všechny naše peníze,“ řekl nakonec Wirr odevzdaným hlasem.

„Už je to tak,“ přikývl Anaar. Varovně zvedl prst. „Vím, že podle První zásady nám nemůžete ublížit, ale taky mějte laskavě na paměti, co jsem říkal o zdejších vojácích. Svou práci dělají s velkým nadšením. Když nám zkusíte utýct pomocí svých schopností, přivoláte na sebe něco stokrát horšího. Tenhle kšeft vám asi pěkně zhořknul, ale přece nechcete umřít kvůli pár mincím.“

Davian se na pašeráka zamračil. „Jak si můžeme být jistí, že nás prostě nezabijete, až nám ty peníze seberete?“ Snažil se mluvit potichu.

Anaar se usmál. „Dal jsem vám své slovo. A navíc, kdybych to měl v plánu, nejdřív bych vás zabil a peníze si vzal až potom. Kdepak,“ káral ho. „Kdo by se s tím potom uklízel. Moji chlapi od vás vyberou platbu třeba násilím — ale když budete spolupracovat, máte moje slovo, že se vám nic nestane.“

Davian si Anaara chvíli prohlížel. Pašerák nelhal, ne tak docela... a přesto se mu na tom něco nezdálo.

„Ale zároveň nechcete, abychom použili Esenci,“ řekl pomalu. „Kdybychom to udělali, nestačili byste odplout z dostřelu kuší, než by přiběhla hlídka. Proto jste se nás nepokusili zabít. Nestojíte o naši odvetu.“

Anaar zavrtěl hlavou; pořád se tvářil jako by nic. „Nesmysl. I kdyby přiběhli vojáci, pořád bysme měli spoustu času zmizet.“

I tentokrát říkal pravdu. Davian však zahlédl, jak se chlap za Wirrem neklidně ošil. To mu jako povzbuzení stačilo.

Zhluboka se nadechl — Wirrova varovného pohledu si nevnímal — a kul železo, dokud bylo žhavé. „Ale neměli byste čas zakrýt po sobě stopy. Další místo, kde se dá Devliss přelout ve člunu, musí být kolik — sto padesát kilometrů daleko?“ Založil si paže na prsou. „Gil'sharové zřejmě vědí, že to jde, jinak by tady neměli hlídky. Kdyby přišli na to, že tudy někdo proplovává — zvlášť kdyby jim připadalo, že tudy proplovávají Nadaní... —, no, dovedu si představit, že by vám to vaše *obchody* hodně ztížilo. Možná dokonce znemožnilo.“

Anaarovi potemněla tvář. „Použijte Esenci a zabiju vás.“

„Zkuste nás zabít a použijeme Esenci,“ opáčil Davian. „Heleďte, musíme něco jíst. Prostě nám pár mincí nechte. Přece kvůli tomu neohrozíte celý svůj podnik.“

Anaar chvíli upíral na Daviana kamenný pohled a pak se štekavě zasmál.

„Chytřej kluk,“ zamumlal se stopou zdráhavého obdivu v hlase. „Máš kuráž, to se musí nechat. Tak dobře. Tři mince si nechte a zbytek mi dejte.“

Davian přikývl; nechtěl Anaara víc pokoušet. Vytáhl z kapsy malý kožený váček, vzal z něj tři mince a pak ho hodil Anaarovi. Pašerák ho obratně chytil, otevřel ho a nahlédl dovnitř. Několik napjatých vteřin si prohlížel obsah a Davian nepochyboval o tom, že bude chtít i bronzovou schránku.

Potom Anaar utáhl šňůrku na váčku a spokojeně přikývl. „Vypadá to, že jsme vyrovnaný.“

Pašerák ledabyle mávl na chlapy za Wirrem a Davianem a oba muži beze slova vykročili ke člunu. Jeden z nich nesl jakousi těžkou bednu.

Opatrně ji položil na zád' — nejspíš v ní bylo pašované zboží, které Anaar převážel do Andarry — a vzápětí už táhli loďku zpátky na vodu.

Když loďka houpavě vyplula, Anaar zaváhal, pak zalovil rukou ve váčku, který jim sebral, a palcem jim hodil ještě jednu minci. Davian ji chytil dřív, než mohla zapadnout do vysoké trávy. Byla zlatá.

Prekvapeně se na minci zadíval a pak zvedl oči k pašerákovi. Anaar mu věnoval krátký šelmovský úsměv, a než Davian mohl nějak zareagovat, pašerák se otočil zpátky k andarrskému břehu.

„To bylo pohotové, Dave,“ řekl po chvíli Wirr s pohledem upřeným na loďku vzdalující se od břehu. „Riskantní, ale pohotové.“

„Díky.“ Davian hlasitě vypustil vzduch z plic. Konečně měl pocit, že zase může volně dýchat.

„Měli bychom vyrazit. Čím dál se za tu hodinu dvě dostaneme, tím líp.“

„Souhlas.“

Wirr se otočil a s Davianem v patách zamířil do lesa. Během chvilky jim loďka, řeka i vzdálený andarrský břeh zmizely za hustým podrostem.

Pohybovali se co nejrychleji a nejtíšeji a dbali na to, aby za sebou nenechávali moc zřetelnou stopu. Nebylo pravděpodobné, že by si jí desrielské hlídky všimly, ale nemělo smysl riskovat.

První hodinu kráčeli s mlčenlivým odhodláním; kromě nevyhnutelného praskání větviček a šustění listů pod nohama nechtěli natropit žádný hluk, protože i tichý šramot zněl v hluboké noci jako rána z děla. Po nějaké době Wirr zpomalil a zastavil se v háji vysokých stromů, obezřetně se rozhlédl a ukázal na padlý kmen.

„Měli bychom si odpočinout,“ řekl trochu udýchaně.

Davian mlčky přikývl. Nebyl tak zdatný jako Wirr a svižné tempo ho začínalo unavovat. Wirr nejspíš čerpal energii i ze své Zásoby. Ujišťoval Daviana, že je to bezpečné — dokud zůstává Esence v jeho vlastním těle, Hledače ji neodhalí. Davian víc než kdy předtím doufal, že Wirr ví, o čem mluví.

Wirr se posadil na kmen a začal si zouvat botu.

„Co to provádíš?“ zeptal se Davian, když si k němu přisedl.

Wirr obrátil botu podrážkou nahoru a nastavil ruku. Ozvalo se zacinkání a pak mu do dlaně spadlo pět stříbrných mincí lesknoucích se v měsíčním svitu.

Davian na ně chvíli civěl. „Tys počítal s tím, že se něco takového stane,“ řekl nakonec. Nevěděl, jestli má Wirra obdivovat, nebo se na něj zlobit.

Wirr pokrčil rameny. „Byl to pašerák, Dave. To není zrovna pozitivě povolání.“ Povzdchl si. „Trochu lituju, že jsem místo stříbra neschoval zlato, ale kdyby byl váček moc lehký, Anaar by si toho mohl všimnout. Aspoň jsme společnými silami ušetřili dost na to, abychom mohli nějakou dobu pokračovat v cestě.“

Chvíli seděli v zadumaném tichu. „Vypadá to, že Anaar o Nádobě vůbec nevěděl,“ ozval se najednou Wirr.

„Možná.“ Davian o tom pochyboval. Během chůze lesem o tom přemýšlel — v duchu si přehrával, co se stalo na andarrském břehu, když si s Anaarem potřásl rukou. Byl si jistý, že pašerák opravdu vrhl letmý pohled k jeho kapse.

Wirrovi jeho pochybnosti neunikly. „Kdyby o ní věděl, tak by nám ji nenechal,“ prohlásil. „Nejspíš má desetkrát větší cenu než to, co nám vzal. Upřímně — myslím si, že by se nás kvůli ní pokusil i zabít.“

Davian zaváhal. „Na té pláži, těsně před vyplutím... Myslím, že jsem možná...“ Zavrtěl hlavou. „Nevím. Myslím, že jsem mu něco udělal. Možná jsem ho nějak přinutil na ni zapomenout.“

Wirr povytáhl obočí. „Chápu.“ Ale z jeho tónu bylo jasné, že nechápe.

Davian vraštil tvář a přemýšlel, jak mu to vysvětlit. „Byl to trochu podobný pocit, jako když vidím někoho lhát.“

Wirr nakrčil čelo, ale pořád se tvářil skepticky. „Asi by to tak mohlo být,“ řekl po chvíli. „Auguri měli nejrůznější schopnosti. Ale pokud nevíš, že to bylo právě tohle... no, radši si nedělej přehnané naděje.“ Poplácal Daviana po zádech.

Davian přikývl a nechal to být. Wirr měl nejspíš pravdu. Ale přesto se tam na té pláži něco stalo, tím si byl jistý.

Po pár minutách se zvedli a smetli si z kalhot kousky kůry, které na nich ulpěly.

Bez dalších řečí pokračovali na sever, hlouběji do Desrielu.

KAPITOLA 8

Asha jela mlčky.

Netečně se rozhlížela kolem sebe, zatímco jejich skupina putovala průsmykem Fedris Idri. Jediná pozemní cesta do hlavního města Andarry protínala hory jako tenká, dokonale rovná čára. Na obou stranách se tyčily strmé stometrové útesy z tmavohnědého kamene, jejichž rovný, hladký povrch vyleštila pradávna moc Stavitelů, až zářily téměř jako sklo.

Pohled na slavné skály ji měl naplňovat úžasem, ona však necítila nic jiného než upřené pohledy kolemjdoucích. Když se na ně podívala, většinou odvraceli zrak, někteří jí však hleděli do očí s ne-skrývaným odporem či fascinací. Mohla jim to zazlívát? V týdnech po odjezdu z Caladelu mnohokrát viděla svůj vlastní odraz a věděla, že černé čáry na její tváři, paprscitě vybíhající z jejich očí jako popraskané žíly, by vyvedly z míry každého.

Stal se z ní Stín, zlomená Nadaná. Vzácná, neškodná, ohyzdná kuriozita.

Snažila se jejich pohledy nevnímat a za jízdy si bezděčně mnula levou paži. Hladká kůže na předloktí jí po třech týdnech pořád ještě připadala cizí. Prvního dne na cestě její Značka začala blednout a nyní už téměř zmizela.

Nevěděla, že se to stane, ale zpětně si říkala, že to dává smysl. Jestliže už nemohla používat Nadání, nevztahovaly se na ni ani Zásady.

„Už tam skoro budeme, Ashalie.“

Hlas pronikl jejími myšlenkami a ona se otočila ke staršímu Tenvarovi.

„A pak mi to vysvětlíte? Povíte mi, proč jsem tady? Proč je ze mě... *tohle*?“ Ukázala si rukou na tvář. Tytéž otázky mu pokládala už tři týdny, ale pořád se při tom nedokázala zbavit ledového ostří v hlase.

„Všechno se dozvíš.“ Ilseth Tenvar na ni soucitně pohlédl. „Já vím... Nedovedu si ani představit, jak je to pro tebe těžké. A frustrující. Ale až dorazíme do Tol Athianu, všechno pochopíš. Máš mé slovo.“

Asha stroze kývla. Od chvíle, kdy se probudila na koňském hřbetě kdesi za Caladelem, slyšela ten slib snad stokrát, ale pořád nevěděla, jestli mu má věřit. Starší Tenvar, starší Kien, starší Kasperan — nikdo z nich se s ní nechtěl podělit ani o sebenepatrnější maličkost, která by jí napověděla, co se vlastně stalo. Prosila je... proklínala... nic z toho s nimi nehnulo. Pořád netušila, jestli by se měla pravdy děsit, nebo po ní dychtit.

Projeli poslední ze tří bran Fedris Idri a Asha zamžourala proti prudkému slunečnímu světlu. Úzký průsmyk náhle skončil a ona shlížela do samotného Ilin Illanu.

Na rozdíl od stinného, chladného, stíněného Fedris Idri bylo město plné jasu a veselí, prostě života. Od jejich skupinky se rozpínalo směrem dolů a kupředu; svah byl dost prudký na to, aby všechno obsáhla jediným pohledem, ale zase ne tak strmý, aby pociťovala závrať. Do dálky se táhly úhledné budovy z bílého kamene a za nimi rozeznávala plachty lodí připlouvajících do velikého přístavu. A ještě dál se v odpoledním slunci třpytila křišťálově modrá řeka Naminar.

Napravo i nalevo od Ashy se zvedaly mohutné hnědočerné útesy Ilin Tory jako rozpřážené ruce, které drží celé město ve své náruči. Z toho, co viděla, odhadovala, že vrcholky strmých skalních stěn jsou na všech stranách alespoň o třicet metrů výš než vrcholky budov.

Navzdory jejím rozbouřeným emocím na ni město udělalo dojem.

Starší Kien něco pošeptala Ilsethovi a pak zmizela v boční ulici, zřejmě kvůli nějaké neodkladné záležitosti. Zbylí dva starší nedopřávali Ashe čas kochat se výhledem a rychle projížděli širokou cestou napravo, vedoucí souběžně s vysokými útesy.

Po několika minutách zástupy prořídly a skupinka zanedlouho dojela k masivní železné bráně ve skalní stěně. Byla vysoká dobrých sedm metrů a tak široká, že by jí prošlo deset mužů bok po boku. Zavřenou bránu střežili dva muži v červených pláštích nápadně kontrastujících s šedivým kovem.

Jeden z nich kývl na Ilsetha, jako by ho poznával, a přitiskl dlaň k lesklému kovovému povrchu. Brána se bezhlučně otevřela.

Ilseth se otočil k Ashe a naznačil jí, ať sesedne z koně.

„Vítej v Tol Athianu, Asho,“ řekl tiše.

V Tolu panovala větší tma, než si Asha představovala.

Ohromný ústřední tunel vysekaný do podloží Ilin Tory osvětlovalo několik čar čisté Esence táhnoucích se po stropě alespoň patnáct metrů nad podlahou. Z tunelu v pravidelných vzdálenostech odbočovaly další, menší chodby; ty byly osvětleny pouze jedinou čarou Esence, vzhledem k jejich menší velikosti to však znamenalo, že v nich nebylo takové šero.

Těmito tunely spěchali Nadaní, záplava postav v červeném. Za běžných okolností by Asha nad takovým výjevem užasla — ještě nikdy neviděla tolik Nadaných pohromadě —, ale dnes to téměř nevnímala. Její nedočkavost každým krokem rostla. Po třech dlouhých týdnech se konečně dozví, o co tady jde.

Šla za Ilsethem a Kasperanem a v žaludku jí vřela směs nadšení a neklidu. Brzy odbočili do jedné z menších chodeb a nakonec došli ke dveřím hlídaným dvěma strážnými, kteří se viditelně nudili.

„Rada už na vás čeká, starší Tenvare,“ řekl jeden z nich, když je zahlédl. Otevřel dveře a pokynul jim, ať vstoupí. Asha přistihla druhého strážného, jak na ni civí; upřený pohled mu oplácela, dokud v rozpacích nesklopil zrak. Mlčky kolem něj prošla.

Krátká chodba za dveřmi vyústila do velkého kruhového sálu. Nad podlahou ho obepínaly dvě řady křesel, v nichž seděl asi tucet Nadaných v červených pláštích — nejspíš členů athianské Rady. Ti spolu nyní přestali rozmlouvat a zahleděli se dolů na Ashu a její doprovod.

„Měli bychom začít,“ oznámil postarší šlachovitý muž s panovačnými oříškově hnědými očima. Nekřičel, ale akustika místnosti jeho hlas zesílila, takže ho všichni přítomní zřetelně slyšeli. Jakmile

se přesvědčil, že mu věnují pozornost, naklonil se v křesle a upřeně se zahleděl dolů na nově příchozí.

„Konečně jste tady. Máš nám co vysvětlovat, Ilsethe.“

Ilseth pokorně sklonil hlavu. „Nashreli. Obdrželi jste můj vzkaz?“

„Holub přiletěl před dvěma týdny,“ odvětil Nashrel. „Ale nedá se říct, že by nám něco objasnil.“ Mluvil káravým tónem.

„Za to se omlouvám,“ řekl uctivě Ilseth. „Považoval jsem za nejlepší chovat se... diskrétně.“

„Jistě,“ přikývl Nashrel, ale z jeho hlasu bylo znát, že se pořád zlobí. „Takže se ti ho nepodařilo najít?“

„Je to tak,“ potvrdil Ilseth a vrhl nejistý pohled Ashiným směrem. Okamžitě nabyla dojmu, že tento rozhovor není určen jejím uším.

Starší pokýval hlavou, jako by takovou odpověď očekával. „Nashtěstí na tom příliš nesejde. Máme Stopu.“

Ilseth se prudce obrátil zpátky ke členům Rady. „Stopu? Jistě by bylo moudřejší —“

„Už se stalo, Ilsethe.“ Nashrel nad jeho zřejmým znepokojením mávl rukou. „Nemusíš si dělat starosti. Mají nakázáno nikomu neubližovat.“

Ostatní členové Rady do této chvíle mlčeli, nyní však promluvila žena nalevo od Nashrela. „Možná bychom měli nejprve probrat jinou záležitost,“ navrhla zdvořile Nashrelovi. „Aby si naše mladá návštěvnice mohla trochu... odpočinout.“

Nashrel přikývl, jako by si teprve teď uvědomil, že v místnosti je i Asha. „Ach ano, máš pravdu,“ uznal a zakroutil hlavou, jako by se divil vlastní rozržitosti. Prohlédl si Ashin obličej. „Jak se jmenuješ, děvče?“

Asha sebou trhla; z nějakého důvodu ji překvapilo, že oslovil přímo ji. „Ashalie,“ odpověděla. Snažila se mluvit uctivě, ale v jejím hlase se přesto skrývalo ostří.

Nashrela to však podle všeho nerozzlobilo. „Co si pamatuješ z útoku, Ashalie?“

Asha nechápavě sraštila čelo. „Z útoku?“ zopakovala po chvíli. „Pamatuju si, že jsem šla večer spát, a potom už si vybavuju jenom

to, jak sedím na koni před starším Kasperanem v polovině cesty do Jerethu a vypadám takhle.“ Mrzutě si ukázala na tvář.

„Raději jsme jí to zatím neříkali, Nashreli,“ vložil se do rozhovoru Ilseth.

„Stín se z ní stal ráno po útoku,“ dodal Kasperan, který stál stranou a většinu mluvení nechával na Ilsethovi.

Nashrel se poškrábal na čele. „A proč přesně?“

Ilseth vypadal celý nesvůj. „O tom si musíme také promluvit. Obávám se, že za to můžu já.“ Zkřivil tvář. „Ona... mě k tomu přinutila.“

„Cože?“ vylétlo z Ashy dřív, než mohl někdo z ostatních zareagovat. Se zaťatými pěstmi popošla k Ilsethovi, ale Kasperan ji oběma rukama zadržel. Ona že ho k tomu *přinutila*? Lhal. Určitě lhal.

Nashrel pohlédl na Ashu, potom na Ilsetha a obličej mu potemněl. „Proč by to při Elovi měla *chtít*, Ilsethe?“

Ilseth si povzdechl a otočil se čelem k Ashe. Jeho hlas byl vlídný, plný lítosti. „Na školu u Caladelu někdo zaútočil, Ashalie. Všichni zahynuli — všichni kromě tebe.“ Chvilí počkal, aby to mohla vstřebat. „Toho rána ses probudila a uviděla přesně to, co my: všude ležela mrtvá těla, zavražděná nepředstavitelně ohavnými způsoby. Ale tys na rozdíl od nás neviděla cizí lidi. Byli to tví přátelé, tví učitelé... lidé, se kterými jsi vyrůstala. Než jsi nás našla, bylas pološílená strachem a žalem.“

Asha v Kasperanově pevném sevření cítila, jak druhý starší pokýval hlavou. Zírala na Ilsetha a dělalo se jí zle, srdce jí divoce bušilo. Nemohla to být pravda.

„Řeklas mi,“ pokračoval Ilseth, „že než jsi nás potkala, běželas do pokoje svého kamaráda, chlapce, který bydlel v Severní věži, abys zjistila, jestli je ještě naživu.“

Ashe ztuhla krev v žilách. Starší se jí zdráhalo povědět, co se stalo, a tohle byl tedy důvod.

Co Ilseth řekne, věděla ještě dřív, než otevřel ústa. „Zemřel, Ashalie,“ pronesl tiše. „Zahynul jako všichni ostatní a tys tu vzpomínku nedokázala snést. Když jsem ti nechtěl pomoci, začalas... běsnit. Zaútočila na mě.“ Vyhrnul si rukáv a ukázal jí částečně zahojenou popáleninu.

„Sám jsem ten výbuch cítil,“ potvrdil Kasperan.

„Prosil jsem tě, ať počkáš, ale tys na tom trvala,“ pokračoval Ilseth. „Říkalas, že na mě budeš útočit, dokud to neudělám... a pokud přestanu moc brzy, pokud ti ty vzpomínky zůstanou, tak že... no, tak že se zabiješ. Neměl jsem po ruce Okov a nevěděl jsem, co jiného si počít.“ Líčení těch událostí ho viditelně rozrušilo. „Potom jsme se dohodli, že bude lepší, když ti to povíme až tady. Byli jsme jenom tři a prostě jsme... no, prostě jsme nevěděli, co bys mohla udělat.“

Asha cítila, jak se jí oči zalévají slzami. Podlomila se jí kolena a nesunula se k zemi jenom díky tomu, že ji stále ještě držel Kasperan. Něco v ní pořád chtělo protestovat, bránit se, že by *nikdy* po nikom nechtěla, aby z ní udělal Stín, *nikdy* by neudělala to, o čem Ilseth mluvil.

Ale Davian byl mrtvý. Její přátelé byli po smrti. Nedovedla si představit ani to.

V místnosti zavládlo rozpačité ticho. Všichni sledovali, jak se Asha pokouší zkrotit své pocity, a nakonec si Nashrel odkašlal.

„To musela být nepříjemná situace, Ilsethe,“ poznamenal tiše. „A tvé činy za takových okolností jsou... pochopitelné, řekl bych. Ta dívka však nebyla plnoletá a nepropadla u Zkoušek; něco takového nemůžeme zcela přehlédnout. Náležitě potrestání projednáme později.“

Ilseth zkroušeně přikývl. „Rozumím.“

Nashrel si složil prsty do stříšky. „Stále však zůstává otázka, jak je možné, že Ashalie přežila. Byls na místech všech tří útoků, Ilsethe. Nikdo jiný nepřežil. Tušíš, proč to v Caladelu dopadlo jinak?“

Ilseth zavrtěl hlavou. „Vím jen to, že se nejspíš nejednalo o nedopatření. Ten, kdo ty útoky prováděl, byl pokaždé důkladný. Její přežití musí mít nějaký důvod.“ Hryzal se do rtu. „Prozatím bych navrhoval, aby Ashalie zůstala v Tolu. Nejen proto, že musíme přijít na to, proč přežila. Mám pocit, že... že jí to dlužíme.“

Asha na něj mlčky zírala, slovům rozuměla, ale nebyla s to je zpracovat. Dokázala myslet jen na Daviana. Na to, co asi prožívala, když našla jeho zohavené tělo.

„Souhlasím,“ přikývl Nashrel a vrhl na Ashu soucitný pohled. „Ashalie, nařídím, aby tě zavedli do tvého nového pokoje. Později

za tebou přijde někdo ze starších a pomůže ti se zabydlováním. Ilsethe, ty ještě neodcházej. Musíme si pohovořit o dalších záležitostech.“

„Jistě.“ Ilseth uctivě sklonil hlavu. Okamžik nato uchopil Ashu za paži jakýsi muž, kterého nepoznávala, a vedl ji z místnosti.

Nebránila se. Nic neříkala.

Cítila jen otupělost.

Ashina místnost nebyla zdaleka přepychová, rozhodně se však nejednalo o stísněnou kamennou komůrku, jakou očekávala.

Stěny byly vytesané ze stejného černého kamene jako chodba za dveřmi, většinu podlahy však pokrývaly dva prosté hnědé koberce. Postel v rohu byla malá, ale vypadala docela pohodlně. U zadní stěny stál pěkný stůl s židlí; pod stropem visela jediná žárovka nabitá Esencí a vydávala tlumené, ale stálé světlo. V menší místnůstce po straně bylo umyvadlo a další vymoženosti. Nebýt toho, že chyběla okna, snadno by se mohlo jednat o pokoj někoho ze starších v Caladelu.

„Starší Eilinear žádá, abys zde zůstala, dokud tě nezavolají,“ řekl zdvořile Nadaný, který ji sem zavedl.

Asha na něj mlčky hleděla. Věděla, že to není slušné, že ten člověk za nic z toho, co se stalo, nemůže, ale bylo jí to srdečně jedno. Po chvíli trapného ticha Nadaný sklonil hlavu, vyšel z místnosti a zavřel za sebou dveře.

Vzápětí se ozvalo tiché mechanické klapnutí zámku. Takže tu přece jen byla jako vězeň. Ten dojem měla už předtím, ale nikdo neřekl nic určitého a ona byla pořád moc omámená, moc zdrcená na to, aby se jich zeptala.

Na stěně viselo zrcadlo, a když v něm zahlédla svou tvář, trhla sebou. Z očí — zapadlých, jako by týden nespala — se jí pavučinovitě rozbíhaly zubaté černé čáry. Její kůže byla odjakživa světlá, málokdy se na slunci opálila, nyní však měla nezdravě bílý odstín, jako by z ní něco vysálo všechnu barvu i život.

Odvrátila pohled. Nemělo smysl užírat se něčím, co se nedalo změnit. Zdálo se, že význam nemá už ani to, že se stala Stínem.

Přešla ke stolu, aby si ho prohlédla. Ke svému překvapení zjistila, že je dobře vybavený psacími potřebami a papíry. Tyto tužky k tomu sice nebyly určené, ale pokud by chtěla, mohla by si krátit čas kreslením jako kdysi na škole. To pomyšlení ji z nějakého důvodu uklidnilo. Aspoň se tady nezblázní nudou.

Byly tam i rozpadové hodiny; zbývající Esence ukazovala, že je pozdě odpoledne. Až se energie v hodinách rozloží, sama ji nedokáže doplnit; bude muset říct někomu z Nadaných. Ale pokud jsou tyhle rozpadové hodiny jako ty, které má na škole starší Olin...

Zjistila, že tu myšlenku nedokáže dokončit. Zeď v její hlavě, zadržující emoce, se konečně zborčila. Starší Olin je po smrti. Všichni jsou mrtví. Jsou pryč. Už je nikdy neuvidí.

Zhroutila se na postel a rozplakala se do polštáře. Řvala bolestí a vztekem, až ochraptěla. Trýznivá bolest v její hrudi byla pořád moc silná a nedala se nikam přelít.

O něco později usnula vyčerpáním.

Nevěděla, kolik času uplynulo, než se ozvalo tiché zaklepání na dveře. Ostražitě se posadila, rázem plně při vědomí. Chvatně si otřela uzlzenou tvář a vzápětí se dveře otevřely.

Když spatřila Ilsetha Tenvara, zamračila se.

„Co chcete?“ obořila se na něj.

Starší zvedl ruce před sebe. „Přišel jsem se omluvit.“

Asha zamžikala. Chvilí na něj tiše hleděla a pak unaveně mávla rukou. Zlost z ní vyprchala a nahradila ji skleslost a otupělost. „Pojďte dál.“

Ilseth vstoupil do pokoje; vypadal celý nesvůj. Zůstal stát uprostřed místnosti s pohledem upřeným na podlahu a pak si odkašlal.

„Opravdu mě to moc mrzí,“ řekl nakonec hlasem ztěžklým lítostí. „Vím, že si to nemůžeš pamatovat, ale to ráno bylo vážně hrozné. Všichni byli vystrašení, zděšení... neschopní pořádně přemýšlet. Nepokouším se ospravedlňovat to, co jsem udělal,“ dodal, „ale tehdy mi připadalo, že nemám na vybranou.“ Omluvně si ukázal na popálenou paži.

Asha nějakou dobu mlčela. V duchu pořád zuřila kvůli tomu, co jí provedl, odmítala uvěřit jedinému jeho slovu. Na druhou stranu si nedokázala představit, co by udělala... kdyby mezi mrtvými viděla Wirra, Daviana...

„Proč jste čekal, až budeme před Radou, než mi řeknete o...“ Její slova zadusil náhlý nával emocí a ona odvrátila zrak.

Ilseth k ní přistoupil a položil jí ruku na rameno. „Nebylo to snadné rozhodnutí,“ odpověděl tiše. „Co bys udělala, kdybych ti to řekl cestou?“

Asha se zamyslela. „Chtěla bych se tam vrátit,“ přiznala.

Ilseth přikývl. „Myslím, že by ses opravdu pokusila se tam vrátit. Nebo... možná ještě něco horšího. My tři bychom na to nestačili. A jistě chápeš, že bylo třeba, aby Rada co nejdříve vyslechla mé hlášení. Zdržení jsme si nemohli dovolit.“ Promnul si čelo. „To, co se ti stalo, nebylo spravedlivé, Ashalie, a nečekám, že mi odpustíš. Ale pochop, prosím, jak moc mě to mrzí.“

Asha odvrátila zrak. Pořád se zlobila, pořád cítila bolest, ale spánek její trýzeň otupil a vrátil jí schopnost jasnějšího myšlení. Nenáviděla Ilsetha za to, co jí provedl, a netušila, jestli mu někdy dokáže odpustit, ale pořád v ní hlodala myšlenka, že vzhledem k okolnostem není spravedlivé dávat to za vinu pouze jemu.

„Vaši omluvu přijímám,“ řekla upjatě. Ta slova ji páčila v hrdle. Chtěla se do Ilsetha pustit hlava nehlava, ale kdyby si na něm vybíjela vztek, jen by tím svou situaci zhoršila. Potřebovala mít na své straně aspoň někoho.

Ilseth se na ni vděčně pousmál. „Díky.“

„A chci vám pomoci.“ Asha si založila paže na prsou. „Říkal jste, že musí být nějaký důvod, proč mě nechali žít. Že bych já sama mohla být nějakou... náповědou k tomu, co se stalo. Jestli můžu něco udělat...“

„Ovšem.“ Ilseth přikývl. „Jsem si jistý, že Rada ti brzy nabídne spolupráci. Ale to nejchytřejší, co zatím můžeš udělat, je zůstat tady v Tolu. Snažit se zapadnout, nevystřkovat hlavu. Nechceme přitahovat pozornost.“

Asha svařtila čelo. „Takže já nemůžu nijak pomoci? Hned teď?“
Ilseth zavrtěl hlavou. „Vím, že to pro tebe musí být těžké, nicméně v tuto chvíli nám nejlépe pomůžeš tak, že budeš trpělivá. Ale neboj se. Příležitost dostaneš.“

Asha si povzdechla. Jeho odpověď se jí nelíbila, ale zdálo se, že prozatím nemá jinou možnost. „Starší Eilinear říkal, že zaútočili i na další školy?“ zeptala se nakonec.

Ilseth kývl. „Na Arris a Dasari. Bylo to stejné jako v Caladelu. Ale nikdo nepřežil.“

Asha polkla. Po válce se Tol Athianu podařilo obnovit jen osm škol — jednu pro každou část Andarry — a nyní byly náhle tři nejnižší školy zcela vyhlazené. Představa, že se Andarrou pohybuje někdo dost silný na to, aby napadl a úplně zničil dobře opevněné skupiny Nadaných, jí naháněla hrůzu. „Víte, jestli to byli Lovci? Nebo někdo jiný?“

„Nemám ponětí. Mrzí mě to,“ řekl starší s upřímnou lítostí. „Ale zjistíme, kdo za to může, to ti slibuju. A pokud něco vypátráme, postarám se, aby ses to dozvěděla jako první.“

„A co správci?“ zamračila se Asha. „Neměli by se tím také zabývat? Není snad součástí Dohody i to, že mají Nadané chránit?“

„Správci provádějí své vlastní vyšetřování.“ Ilseth hořce zkrivil rty. „Vede ho Strážce severu osobně a naše vztahy s ním jsou teď ještě napjatější než obvykle. Nejspíš vědí víc než my — mají mnohem větší možnosti —, a i kdyby jim bylo jedno, že někdo zabíjí Nadané, zahynulo i několik správců a oni to nenechají jen tak. Ale jestli něco zjistí, s námi se o to nejspíš nepodělí.“

Asha se hryzala do rtu. Při pomýšlení na Taleana ji zalila vlna smutku. Když se doslechla o útoku, z nějakého důvodu předpokládala, že Talean byl ušetřen. „Kdybychom jim nabídli, že s nimi budeme spolupracovat, určitě by... totiž, ráda si s nimi promluví —“

„Ne.“ Ilseth zavrtěl hlavou. „Jestli se o tobě správci dozvědí, budou předpokládat to nejhorší — že jsi spiklenkyně, která přežila jen proto, že měla v útoku nějakou roli. Už tě nechrání Zásady, Ashalie. Jestli jim padneš do rukou, nic jim nezabrání vytáhnout z tebe informace takovým způsobem, jakým uznají za vhodné.“